ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.

VOLUMEN SECUNDUM.

LONDINI:
Ex Officinâ JACOBI TONSON, &
JOHANNIS WATTS.

M DCC XXII.

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.

VOLUMEN SECUNDUM.

LONDINI
Ex Officina Jacobi Tonson, &
Johannis Watts.

M DCC XXII.

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ποσειδῶν ἐκκαμψὰς ἵλεως τοῖς Ἕλλησιν, ἐμοιχᾶτο Ἕκτορι καὶ ἐμποιήσας τοῖς Αἴαντι σωφρονῆσαι, ἐποίησε καὶ τοὺς ἄλλους. Μάλιστα δὲ τοῦτο Ἰδομενεῖ ἀριστεύσαντι, καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καὶ τινας ἄλλους. Πολλοὶ δὲ καὶ αὐτῶν ἀναιροῦνται. Τετρώσκεται δὲ Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος. Τοὺς δὲ ὑπολοίπους συναγαγὼν Ἕκτωρ, ἐπάγει τοῖς πολεμίοις καὶ μεγάλως ἐμποτέρωθεν ἀγωνιζομένοις.

Ἡ ὑπὲρ τῶν ναυσὶ μάχη.

Νῦν δὴ, Ποσειδάων Δαναοῖς κέλετ' ὦπασι λῦσθαι.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐπεὶ δὴ τοὺς μὲν Τρῶας τε καὶ Ἕκτορα μυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα κῆρας τε τέσσι πόνου τ' ἐχέμεν μιν,
καὶ αὐτὸς
Νεφεληγερέτα· αὐτὰρ ὁ τάλιν τρέψεν ἄνωπιν ἐναντίβιον.
Νόσφιν ἐφ' ἱπποσύνας Θρηκῶν κατεροήμονα λαὸν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυοὺς Ἱππημολγῶν,

Τλήμονος ἀγγελίης, ἀδίην τε, δημοβόρον τε ἀνδρῶν.
Ἐς Τροίην δ' ἐλάσας ἐπὶ τρηχέα νῆα θοὴν δὲ
Οὐδ' ὣδ' ὀλέσσαι τὴν ἐλεητὸν ἐπὶ ἀλγεσιν
Ἐλλάδ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ ἀπερύκειν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν ἔχει ἀμφὶς ἰδέσθαι.
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἔσεν ἐβλεφάρων τις, ἢ χθιζὸς
Τῷ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης,
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο φᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πειράμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὁγ' ἄλλος ἕστηκεν ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κεκοτηκότας ἐνεμέσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος καλεσσάμενος παπταλόεντα,
Κεκλιμένα ποσὶ ποσσὶ βαθὺ δ' ὄρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρεῖς μὲν ὀρίξατο βῆνας, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο θέκμωρ,
Αἰγὰς ἐνθάδε οἱ κλυτὰ δώματα βίνθεσι λίμνης
Χρύσεα, μαρμαίροντα τετυγμένα, ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπὸ ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ὠκυπέτα, χρυσείησιν ἐθείρησιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε θοὺς χροΐ· ἵετο δ' ἁμάξιον
Χρυσείῳ, εὐτύκτον, ἐπ' δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύμαθ'· ἅταλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ἐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τύνδ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐύσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δέ τις σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεϊ λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας μὲν ὀχέων, ἄμβροτα δ' ἄμβροτον βάλεν ἔδμεν
Ἐμμεναι ἀμφὶ δὲ σφοὶ πόδας ἔδησε χρυσείας,

Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄρρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' εἰς ὅγε πᾶσι φέριστος Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὁλοῳὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ δυάλλῃ.
Ἕλκεσι πεπτηυῖαν ἄμοτον μεμαῶτες ἐπορσαι,
Ἄκρομοι, αὐτάχοες ἕλπετο δ' ῥηϊδίως Ἀχαιῶν
Λιπήσειν, κτενέειν δ' παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείοις ὄτρυνε, βαδὴν δ' ἄλδε λαοῖσι,
Εἰσάμενος Καλχαντι Λέριος ἠΰ ἀτειρὲα φωνήν·
Αἴαντε πρώτω πειρήσετον, μεμάατε καὶ αὐτώ.
Αἴαντε, σφὼ μή νε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, κακὸν δὲ κρυεροῦ φόβοιο.
Ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' ὑπὲρ δηΐστια χεῖρας ἀείρω
Τρώων, οἳ μάλα πάντ' ἐπιβήμεναι ὁρμήθησαν·
Ἐξυπὸ γὰρ ἄτασθαλα ἐύκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Τῇ περ δὴ αἰνότατον πέλεται, μήτε σθένεϊ μήτε
Ἠὲ ῥ' ὅγ' ὑλαιμὸς φλογὶ εἴκελος, ἠγεμόνευε
Εἰπών· ὃς Διὸς ἔσχεν ἐείσατο θούριδος ἄτης.
Σφῶϊν δ' αὖθι θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ θήσεται ἄμπνοιαν,
Αὐτώ θ' ἑσπόμενον πελάσειρ', ἢ κεν ἀνώγῃ μάλιστα·
Τῷ κε καὶ ἀσπίδιον περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ ἀκοντίσῃ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κακότητα πολὺν μένεϊ πεπτεῶτα,
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Αὐτὸς δ', ὥς τ' ἴρηξ ἀκύπτερος ὄρσο πέτεσθαι,
Ὅς ῥα τ' ἀπ' αἰγίλιτος πέτρης ἔσσυτο ἀΐξας
Ὀρμήσει πεδίοιο διήκειν ὄρνεον ἄλλο·
Ὣς ἀπὸ σφῶϊν ἔβαν Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖσιν δ' ἔγνω πρῶτα Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ὄρ' Αἴαντα προτέρω Τελαμώνιον ἦδη.

Αἶαν, ἐπεὶ τὴ νῦῖ ἀνῶν, ὃι Ὄλυμπον ἔχουσι,
Μάντιν ἀδέμφον κίλεν ἐξ ἐνυσὶ μάχεδζ,
Οὐδ' ὄγε Κάλχας ὄϊ, ὀνειροπόλος ἐϊονεύς
Ἴχνια γὰ μετόπισθε νοῆσῶ ἠδὲ νοῆσαι
Ρεῖ' ἔγνων ἀπίονλος ἀείγνηλοι ἢ θεοί ἆλλοι.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ τήθεσι φίλεσι
Μᾶλλον ἐφορμᾶ ἢ νοήμιζεν ἠδὲ μάχεδζ,
Μαιμώωσι δ' ἔπεσθε πόδες κὴ χεῖρες ὕπερθεν.
Τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Οὕτω νῶῖ κὴ ἐμοὶ αὐτὰ φρονεῖ χεῖρες ἄπασι
Μαιμῶσιν, καί μοι μᾶλλον ἄγχι, πέρθι ἢ πρόσθεν
Ἔσυμαι ἀμφοτέροισι μάχεσθαι ἢ κὴ ὀϊζῦ.
Ἑλλοεὶ Τελαμώνιος ἀμφὶς μαιμῶτε μάχεδζ.
Ὣς οἱ μὲ τότε πρῶτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμη γηθήσωσι πλὶ σφίσιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ.
Τοφεῖδε τὸν ἔπεσθαι Γαιήοχος ἄρσεν Ἀχαιούς,
Οἱ ἐξ ἐνυσὶ θοῆσιν ἀνήνυχον φίλον ἦτορ.
Τῶν ῥ' ἄμα τ' ἀργυπέρη καμάτῳ φίλα γῆα λέλυπτο
Καὶ σφιν ἄχθ' κὴ δυμὸν ἐγίνετο, λεκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχθ' ἐκπαπτήξασαν ὁμίλῳ·
Τὰς οἴγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖζον·
Οὐ γὰ ἔφαν φόβοιο ὑπ' ὀκνῶ· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεπλάθησε λεγλεγὲς ὄτρυνε φάλαγγας.
Τεῦχεσιν ἐπὶ πρῶτον κὴ λάϊτον ἦλθε κελεύθου,
Πωτιλέων δ' ὕρμαι, θοαντά τε, δαίφρονά τε
Μηριόνην τε, κὴ Ἀντίλοχον, μήστωρε φόβοιο
Τὰς ὅγ' ἐπολρώων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κῦδος νέον ὔμμιν ἔχοντε
Μαρναμένοισι πίστειδα σαωσίμμεν νέας ἠμέας.
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λιγυαλίοιο,
Νῶῖ δὴ εἰδεῖ ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

Ἀλλ'

Ω τέκνοι, ἦ μέγα ἄημα πάϊ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι
Δαναῶν, ὃ ἔπος ἔγωγε τελεύτησειν ἔφαμην.
Τρῶας ἐφ' ἡμετέροις εἶναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ
φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοικότες, αἵτε παῦ' ὕλῃσι
θῶες, παρδάλιές τε, λύκοι τ' ἴδε πίλωβοι,
λύσσης ἠλδήνασαι, ἀνάλκιδες, ἐν δὲ χέρμῃ
Ὡς Τρῶες τότε μὲν κῆρ χῶες Ἀχαιῶν
Μίμνειν ἐν ἐθέλεσκον ἐναντίον, ἀλλ' ἠβαιόν
Νῶϊ δ' ἔλαβεν φίλος κοίλης ὑπὸ νηυσὶ μάχῃσθαι
Ἠγερόθεν κεκόπτοντι, μεθαμαρτήσασί τε λαῶν,
Οἱ κεῖνῳ ἐέλδονται ἀμυνέμεν ἐν ἀδέλοισι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτενέουσ' αὐτούς.
Ἀλλ' ἄ δὴ καὶ αὐτὸς ἐτήτυμον αἴτιός ἐσσι
Ἥρης Ἀτρεΐδη, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνον,
Οὕνεκ' ἀπεττίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Ἡμεῖς γ' ἔτι νῦν μενοεικέα πολεμίοισι.
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἐκείσε νυ φρεσὶν ἐδμῆν.
Τμεῖς δ' ἐκέτι παλὰ μενοεικέα θυμὸν ἀλκῆς,
Πᾶσιν ἄεικες ἔσεσθε· ἀνὰ στρατὸν εὖ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρεῖ μαχεσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεδείη,
Ἀνιγεὸς ἐὼν· ὄφρ' ἦ νεμεσῶμαι καὶ ἄνωγα.
Ὦ πέπονες, πάχα δή τι καὶὴν ποιήσεσθε μεῖζω
Τῆδε μεδημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἔκλυον δὴ ἔπειτα νεμεσσητὸν βεβαυῖαν,
Καρτερὸς ἔρρηξεν ἢ πύλας καὶ μοχλὸν ὀχῆα.
Ὣς ἄρα κελευστύων ταμέσχετο ἄρσεν' Ἀχαιούς·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντε θοὶ ἵσταντο φαλαγγες
Κάρτεϊ καὶ, ὃν τ' ἂν κεν Ἄρης ὀτρύσαιτο μεμηλώς·
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος οἱ γὰρ ἄεικες
Κεκριθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,

Φραξάντες δ' ὄρυ δυεὶ, σάκος σάκεϊ προβεβλῆσθον.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι
Νεύοντων ὡς συκριὸ ἐρέσσασαν ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δ' ἐγκλιθέντα διαπρὸ σακέεσσιν ἐπὶ χειρῶν
Σειόμενα· οἱ δ' ἰθὺς φόωντο, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δ' ἀρθέντες ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Ἀντικρὺ μεμαὼς· ὀλοὸν τρόχον ὡς ἐπὶ πέτρης,
Ὅντε κατ' εὐθείης ποταμὸς χειμάρροος ἄσσον
Ῥήξας ἀπόπροθι ὄμβρῳ ἀναιδέϊ ἔχματα πέτρης,
Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτῆ·
Τηλὸ δ' ἀσφαλέως δίεται ἔμπεδον, ὄρρα μάλιστα
Ἰσόπεδον, τόφρα δ' ἔτι κυλίνδεται, ἀσπερχὲς περ·
Ὡς Ἕκτωρ, εἶος μὲν ἀπείλει μάχεν ἀλλήλοισιν·
Ῥεῖα δ' ἐλίσσετο κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ συνιὼν ἐς ἔκμορα φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐσχεμενεὶς· οἱ δ' ἄντιοι ἦγε Ἀχαιῶν.
Νύσσοντες ξιφέεσί τε, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ὧσαν δὲ σφείων· ὁ δ', ἀναπάλμυος πτολεμίχθη,
Ἤυσεν δ' ἀπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἐγχεμαχηταί,
Μαρμάρετ' αὖτοι δηρὸν ἐμὲ χρόσσειν Ἀχαιοί.
Καὶ μάλα τηνεπόδην σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
Ἀλλ', οἷον, χάζεσθε, νόῳ δ' ἐπιείκελα βάλλεσθε·
Ὧρσε θεῶν ὥκιστος, ἐείκτυπος πόδας Ἶρις,
Ὡς εἰποὼν, ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἐκ τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πειραίθους, πρόμαχος δ' ἦεν ἀντίος ἴσος,
Κῦρα πρὸς περιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προτιδέξας·
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἁφάμαρτε· κατ' ἀσπίδα πάλτο ἴσην,

Τὴν

Ταυρείλαν· ὁ δ' ἔστι διὰ λάας, ἀλλὰ πολὺ σεύν
Ἐκ καυλῶ ἑκάγη δολιχὸν δόρυ· ἐκ δὲ προβὸς ἦ
Ἀσπίδα ταυρείλαν χάλκ' ἔπτο· δεῖσε δ' ὑπ' ἀνδρῶν
Ἔσχε Μηριόνεω δαίφρονος· αὐτὰρ ἔπ' ὄρνις
Ἀλλ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αὐτῶς
Ἀμφοτέρων, νίκης τε, καὶ ἐγχείης, ὃ ξυνάξῃ.
Βῆ δ' ἴεναι παρὰ νῆας Ἀχαιῶν, ἦ ῥα καὶ ἔλπε
Οἱσόμενον δόρυ μακρὸν, ἃ οἱ κλισίηφι λέλειπτο·
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος ἦ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον ἀξιμπτολὺν, τοκυίτην Μέντορος υἱὸν,
Ναΐτ' ἦ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν ἴφια Ἀχαιῶν.
Κύκνῳ ἦ Πειάμοιο νόθῳ ἔχε Μηδεσικάστῃ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἄλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε ἦ Τρώεσσι·
Ναΐτ' ἦ παρ Πειάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' ἀξύλῳ ἐγχεῖ μαιμῷ
Νύξ', ἐν δ' ἔπεσεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίη ὡς,
Ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ ἔναβεν θεριφοιτόμενος
Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·
Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βεβίκει τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὁρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἔκλων δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλύξατο χάλκεον ἔγχος·
Τυθθὸν δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου φ' Ἀκτορίωνος,
Νιωδύμνου πολεμόνδε, κατ' εὐθὺς ἔλασε δουρὶ
Δύπτησεν φ' στεφάνῃ, ἀφέλυσε φ τεύχε' ἀπ' αὐτοῦ.
Ἔκλῳ δ' ὁρμήθη, κύρυδα κεφαλῇφιν ἀείρῃ
Κεκτὸς ἁρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἔκλοος· ἀλλ' ὑπὸ χρὸς ἔπιπτε, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ

Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ἡ δ' ἀρ' ἀμείδετο ὁμφαλόεσσα·
Ὥστε δέ μιν θάνατος μεγάλῳ ὑπὸ χάεϊ ἐπίασεν
Νεκρῶν ἀμφιέπουσ'· τὴν δ' Ἥφαιστος ἀγαυὸς
Ἀμφίμαχον μὲν ἔπεφν' Στυχίου, υἱὸν τε Μορύαδος,
Ἀρχὸν Ἀβυδηνῶν, πόρεσεν δ' ἐς λαὸν Ἀχαιῶν
Ἰμβρειον αὖτ' ἐπάϊξε, μεμαὼς θοὸν ἐκλαβεῖν ὠκέως·
Ὥστε δ' ὑπ' ἀγρὸν λέοντα, κορυθαίολον ἐγχεμάχοιο
Ἁρπάξαντε, φέρησιν ἀπὸ βαθυήϊα πυκνά,
Τῷ μὲν ἄρ' ἀμφὶς ἔχουσι λαιμοτομῆσαι ἔχοντες
Ὡς ἄρα τὸν ὑψοῦ ἔχοσι δύω ἀλκήεντε κορυστὰ
Τεύχεα συλήσω, κεφαλὴν δ' ἀπὸ λαιμὸν ἔκοψεν
Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕλκεσι δ' ἐμπέσεν ἀσπετόεσσιν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Τίωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Βῆ δ' ἰέναι διὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρῶσι δὲ κῆδε' ἐτεύχειν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ ὑπεπλάγχθη ἀντιβολήσας,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ γένετ' ἐν πολέμοιο
Ἦλθε, κατ' ἰγνύῃ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτέλλας
Ἤϊεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μάλοιτο.
Ἀρτιδαὴς δ' ἄρα μιν προσέφη κρείων Ἐνυαλίδαο,
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ θαάσσῃ,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ ἀκτῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·
[Τῷ μὲν ἐεισάμενος προσέφη κρείων Ἐνυαλίδαο]
Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, πῇ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονθ', τὰς Τρωσὶν ἀπήλεγον ἔμμεν Ἀχαιῶν;
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ηὔδα,

Ω

Ὦ Θόας, ἦτοι σὺν νηῒ σῇ ἐπὶ Τρωσὶν ἀπῆρας,
Γηγενέων ἀνδρῶν ἕνεκα σφῶν ἀμφαμύνειν.
Οὔτε τινὰ δόλον ἔμμεν ἐπίσκοπον, οὔτε τις ἄνω
Εἴκων, ἀνδύῃ πόλεμον κακὸν ἀλλὰ σὺ πάντα
Μίλλας δὴ φίλον ἦμαρ ὑπεξαλύξαι Κρονίωνα;
Νεκύμνας ἀπολέσθαι ἐπ' Ἀργείοισι δαΐζων.
Ἀλλά, θέων, ἐς δὴ στρατὸν ἀμφιβόλιον ἔλθε,
Ὀτρύνεις δ' ἐγὼ ἄλλον, ὃς ἂν μαλακίζηται ἰδόντι,
Τῷ νῦν μήτ' ἀπόνητο, κἀπιδέ τε φωτὶ ἐοικώς.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Παναιόλεος ἐσθλὸς ἀκοντὴς,
Ἰδομενεῦ, μὴ πάντ' ἐσθλὸς ἔην νεκάσσαι
Ἐκ τεθνίης, ἀλλ' αὖθι κακὸν μέλεται βροτὸς ἦμαι,
Ὅς τις ἐπ' ἄμμιν ἴῃσι σὺν ἀνδράσι μαρναμένοισιν.
Ἀλλ' ἄγε, σεῦ χρὴ ἔργα δαΐφρονος ἔμμεν ἀκοῦσαι
Σπεύδειν· οὐκ ἄφρηκτός τις ἐγὼν ἔμμεν ἐὼν ἀγαθὸς περ.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, ἠμὲν λυγρῶν
Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ὑπεκαίμεθα μάχεσθαι.

Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἴδεν θοὸς ἀμφιπόνων ἀνδρῶν·
Ἰδομενῆα δ' ὦκα δὴ καλείτην ἐύτυκτον ἵπποι,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ· χερσὶ δ' ἔπειτα
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεμφὴς ἀκαλύφηλος, ἰοῦ τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεινὸν σῆμα βροτοῖσιν· ἀείζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ὡς τῷ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θοῦρος.

Μηριόνης δ' ἆρα σφε, θοὸς πόδας ἀκὺς Ἄρηος,
Ἐξηῦδ' ἐπιτέλλων· μὴ δὴ δόρυ χάλκεον ἧεις
Οἰὰξ μετὰ σὸν ἦτορ ἐπὶ Τρωσὶν δαΐζων·
Μηκύνῃ, Μόλε τοι, πόδας ταχύ, φίλατ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἄλλης πολεμόν τε λοετρῶν ἠδὲ δαῖτα;
Ἦ τι βέλεμνα, βίλεσθε δέ σε τείρει ἀνωγή;
Ἦ τεὸν ἀγγελίης μεθ' ἑὸν ἦλυθες; αὐτὸς τοι

Ἦδη

Ἦδη ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης τετιημένος ἀντίον ηὔδα.
Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐν κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος· τὸ νυ δὴ παντεξάμμι, ὃ σεῖο ἔχεσπον,
Ἀσπίδα δηϊόωντος ἐναλίγκιον ἀνέρος ἐσθλοῦ.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα.
Δύσκλα γ', ἀλλ' ἐβίλησθα, καὶ ἐν καὶ ἔπασι δήεις,
Ἑσσάτ' ἐν κλισίῃ σῇς ἐπὶ πασσαλοῖσιν ἁπάσας,
Τρωϊκὰ, τὰ κλυτὸν ἔπαινυμαι· οὐ γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐπὶ ἰσάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δύσκλα ἔασι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπτῆρα γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης τετιημένος ἀντίον ηὔδα.
Καί τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ
Πολλὰ ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἑλέσθαι.
Οὐδέ γὰρ οὐδ' ἐμὲ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχῃ ἐνὶ κυδιάνειραν
Ἵεσθαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρῃ πολέμοιο.
Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρναμένους, σὺ δ' ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἄντίον ηὔδα.
Οἶδ' ἀρετῇσι, τίος ἐσσι τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῶϊ μετὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὰ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἀμφαδὸν ἔπλη·
Τοῦ μὲν γάρ τε παλὴν τρέπεται χρὼς οὐδὲ τι ἄλλη,
Οὐδέ οἱ ἄτρεμας ἧσται ἐρητύειν ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Ἀλλὰ μεθαλλίζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πάλλεται·
Κῆρες ὀϊομένῳ πάτεται· δέ τε γίνεται ὀδριήων·

Τῷ

Τὸ δ' ἀγαθὸν κὲ ἀρ τρίτον ἦχθε, ὅτε τὸ λάβῃσι
Ταρβεῖν, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζῃ λάχος ἀνδρῶν,
Ἀλλ' ἦ τάχιστα μαχήμενον ἐν δηϊ λυγρῇ·
Οὐδέ κεν ἔνθα τιὼν γε μάθοις ἢ χείρεσσι ἑοῖσι·
Εἴτερ γάρ κε βλαῶν τανύμενον, ἢὲ τυπάσσῃς,
Οὐκ ἂν ἐπ' αὐχένι ὄπιθε πίσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντίάσειε,
Πρόσω ἱεμένοιο, μετὰ πρωμάχων ὀαριστύν·
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
Ἑσάοντες, μή τις τις ἀφραδίῃσι νεμεσσήσῃ·
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλε θοῦριν ἔγχος.
Ὣς φάτο Μηριόνης, ποδὼκὺς ἀτάλαντος Ἄρηϊ.
Καρπαλίμως κλισίηνδεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μεγαθύμοιο μεμαπλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἅμα πεφνέμεν ἠδὲ φαβεῖν,
Ἔστιχε, ὃς ἐρύσσατο καλάφρονά περ πολεμιστήν·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐν Θρήκῃσι Ἐρύμβαις μέτα θωρηκτῆσιν,
Ἠὲ μὲν Φλέγυας μεγαλήτορας· οἳ δ' ἄρα τώγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρωθεν, ἐτέρωσι δὲ νῦν ἐδότην·
Τοῖσι Μηριόνης τε, καὶ Ἰδομενῆς, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δευκαλίδη, τῷ τ' ἦε μέμονας καλέσασθαι ὅμιλον;
Ἦ ὀπὶ δεξιόφιν πάντες σέθεν, ἢ ἀπὸ μέσσου,
Ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ ὤπασε λιπέσθαι οὔτε
Δηΐῳ τοκέϊ χαρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τόνδ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα,
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

Οἵ

Οἳ μὲν ἄρ' ἀμφὶ σὲ, Τυδέος υἱὲ, κρατερὸν περ ἐόντα,
Ἕλκεσσι Πανδαρέου ἰοὶ πυκνοὶ καὶ μεγάλοι περ ἔβαλλον,
Αἰτύ οἱ ἐκπάγλως, μεγάλα πὸρ μερμηρίξη μάχεσθαι,
Κείνων νικήσας ῥηΐτερος καὶ χείρονας ἄπλους,
Νῆας ἐσιφήσεαι, ἔστε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νίκεσσι θοῆσιν·
Ἀνδρὶ δέ κ' ἂν εἴξειε μάχης Τελαμώνιος Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτὴν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλησί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
Ἐν γ' αὐτοσχεδίῃ· σοὶ δ' ἵππους δεῦρο ἐελίζειν
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔχεσθαι, ὄφρα τάχιστα
Εἰδόμεν, ὅς τῳ εὖχος ὀρέξεται, ἠὲ τεῳ ἁμῖν.
Ὡς φάτο· Μηριόνης δ', ὀβριμοθύμου Ἄρηϊ,
Ἦρχ' ἴμεν· ἆρ' ἀφίκοντο καὶ ἔσχατα, ἦ μὲν ἀνώγει·
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
Τῶνδ' ὁμὲν ἵστατο νεῖκος, ὅτι πρύμνησι νέεσσιν·
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων ἀπέρχεται ἄελλα
Ἥματι τῷ, ὅτε τε πλεῖστα κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵτ' ἄμυδις κονίῃσι μεγαλίζεται ἀσπαίρουσα·
Ὡς ἄρα τῷ ὁμάδῳ ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἰσχέμεν ἰσχύν
Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄφρα δ' ἀμέρδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἀρχομένων ἁμύδις· μάλα κεν θεράποντι ἐοικὼς
Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο·
Τὼ δ' ἀμφὶς φαεινοῖσι δύω Κρόνου υἷε κελεύω

Ἀν-

Ἀνδρῶν ἡρώων τετιηότα θυμὸν ἄλγεα λυγρὰ
Ζεὺς μὲν δὴ Τρώεσσι μὴ Ἕκτορι βάλλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα ποδώκεα ταχὺν, ὑὸν Αἰακίδαο·
Ἦ ἐλε λαὸν ὀλέσσας Ἀχαϊκὸν Ἰλιόθι πρὸ,
Ἀλλὰ Θέτιν πύματόν τε καὶ ἥβαν καρπαλίμως
Ἀργείης ἢ Ποσειδάων ἐρεθήσαι μετέλυσεν,
Λάθρη ὑπεξαναιδὴς πολίτης ἀλόχου ἕνεκ' ἔρριζε
Τρωσὶν ἀμυνομένοις, Διὶ δ' ἤχθετο κεκλομένοισι·
Ἦ μὲν ἀμφοτέρωσιν ὁμὴν ἰθὺς, ἠδ' ἅ πάτρῃ,
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γενέτωρ καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφασίῃσι μὲ κλέξεμμαι ἀίσσειν,
Λάθρη δ' αὖθι ἔγειρε κατ' ἔρκεα, αὐδὴ ἐοικώς.
Τὸν δ' ἔσιδε πρώτιστα ποδώκης πτολέμοιο
Πείσανδρ' ἐπταλαίξαντες, ἐπ' ἀμφοτέρῃσι πάγυνον,
Ἀρήκτου τ', ἄλυπόν τε, τὸ πολλῶν γόνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ὄρνυτο φῶτας·
Πέρνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Κισσηόθεν ἥνδον ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο κατ' κλέος εἰλήλουθει.
Ἤτησε δ' Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Καλλιθρίην, ἀνάεδνον ὑπέσχετο δ' μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πριάμῳ μὲ ὑπέσχετο καὶ τελέεσθαι
Δωσέμεναι· ὁ δ' ἐμάρναθ', ὑπισχεσίῃσι πιθήσας,
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτυσκέτο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὑψι βιβάντα τυχὼν· ὁ δ' ἤρασε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσην δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δούπησεν δ' πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
Ὀθρυονεῦ, μάλα δή σε βροτῶν ἀίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἣν

Καὶ

Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποχόμμοι τελέσαιμεν.
Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀείσω,
Ἀργεῖος καταγώγιος, ὁππόσας εἶχε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσης εὖ ναιόμενον πολιήτην.
Ἀλλ' ἔπεα, ὅππῃ ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πανδοκίῃσιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ ἔτοι ἐεδνώσαι καὶ οἱ ἄμμιν.
Ὣς εἰπών, ποσὶ δῖλχε κατ' κεφαλῆφιν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς· πρὸ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πεζὸν ἵππων τὸν ὃ πνείοντε καθ' ὅμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θερέπων· ὁ δ' ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δ' χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τὶς δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τιὴ τ' ἔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆιον ἔσται·
Ὣς ὁ πρὸ δ' ἵππων καὶ ὄχεφι κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήξιππος φρένας, ἃς πάρος εἶχεν,
Οὐδ' ὄγε τόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξαι,
Ἀλλ' ἵππους τρέψαι τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχὼν· κὰδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὄγ' ἀδμαίνων ὑπερηνορέος ἐκπεσε δίφρου.
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δ' ὁμάλα σχεδὸν ἦλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἄσιον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι παντοσ' ἴσῃ,
Τιὴν ἄρ' ὅγ' ἐν μυσὶ βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτιὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσι ἀρηρῶσαν.

Τῇ

Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπερπάλτο χάλκεον ἔγχος.
Καρφαλέον δὲ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρῴξασ' ἀΰσεν
Ἔγχεος ὠκὺ ἄλιον· ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γυῖα λύθησε.
Δηΐφοβος δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' ἀτίτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλά οἱ φημὶ,
Εἰς Ἀΐδος περ ἰόντα πυλάρταο κρατερῖο,
Γηθήσειν κῆρ θυμὸν ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' ὀξυμένοισι,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν
Ἀλλ' ὅδ', ἀχνύμενός περ, ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
Ἀλλὰ θέων σχεδίην καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδυτε δύω ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,
Μηκιστεύς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα στενάχοντε.
Ἰδομενεὺς δ' ἐ λῦγε μένος μέγα· ἴσκε δ' αἰεὶ
Ἤ τινα Τρώων ἑρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δυπῆσαι, ἀμυνόμενον λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἔνθ', Αἰσυήταο διοτρεφὲς ὄρνυτο φίλον υἱὸν
Ἥρων Ἀλκάθοον γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱππολόχην,
Τὴν οἱ κὴρ φίλησε παλίντονος ἠδὲ μήτηρ.
Ἐν μεγάρῳ πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τέκνεκα καὶ μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὠκύτατος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ.
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἔκπάγλως φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ', ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἑστεὼς ἐσσυτο μίσγειν ἔγχεϊ δυσὶ

Ἥρως

Ἥρως Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἔην χρὼς ἄρμενος ὁλκῇ.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεπόμενος ἀκὺ δυσμῇ
Δύπτησεν δ' ἀπὸ νηὸς, ὅπου δ' ἐν κοπάδι ἐπιπάγοι,
Ἦ ῥά οἱ ἀπαίρουσα, κὴ ἀείκελον πελέμιζεν
Ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀρίσατο μόνος ὀϊσμός Ἄρηος.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀύσας,
Δηΐφοε, ἦ ἄρα δή τι σ' ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρῆς ἑνὸς ἀντιπεραῖον, ἐπεὶ σὺ περ εὔχεαι αὐτως;
Δαιμόνι', ἀλλὰ κὴ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὅς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ὀπάζειν
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τέκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν, κὴ πατρὶ, κὴ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο· Δηΐφοος δ' διχάδιχα μερμήριξεν,
Ἦ τινά που Τρώων ἑταίρων μειλιχίων,
Ἀλλ' ἀναχωρήσας ἢ αὐτόν περ κὴ οἷος·
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοκέσκετο κέρδιον εἶναι,
Βλῶαι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ', ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν.
Ἀσχὲ δ' ἰσταμένου ἔπορε στιβαρὴν παλάμῃσι,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει·
Ἀλλ' ἴθι, Ἄλκαθόῳ ἐπαμυνόμενος, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε, δάμεις ὀϊστεύοντα·
Τόνδε τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐγκατέπεφνε.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔγειρε·
Βῆ ῥ' μετ' Ἰδομενῆα, μέγαν πολέμοιο μεμηλώς.

Ἀλλ'

Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον υἱὸν,
Ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τὶς σῦς ἔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
Ὅστε μβύει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλὼν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν
Ὀρθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.
Ὡς μβύεν Ἰδομενεὺς δυσκλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόντα βοὴν ἀγαθὸν καὶ δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηίπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀφίδοκον, μήστωρας ὑσμίνης·
Τοὺς ὅγ' ἐπορμαίνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἶον ἀμυνόμενον δείδιτε δ' αὐτὸς
Αἰνείαν ὀτρύνω πόδας ταχὺν ὅς μοι ἔπεισιν,
Ὅς μάλα παρτρεπὲς ἔστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἑταίρειν
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὸ ὁμηλικίην γενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
αἶψά κεν ἢ φεύγοι μέγα κάρτος, ἢ φεύγοιμι.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἵνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι πλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐπίκλοπος οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε, Πάρην τ' ἴσον θεῷ, ἠδ' Ἀγχίαλον δῖον,
Οἵ οἱ ἄμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἕποντο, ἀνέτε κτείλῃ ἔασέ τε μῆλα
Πιόμβῳ ἐν βόσκησι γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμὴν·
Ὡς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἦθος ὀπαδόμενον οἱ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλπαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν
Μακρῇσι ξυστῇσι· θοὴ στάθεσι δ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τετυσκομβόων κατ' ὄμιλον
Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι, ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε, καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,

Ἴεντ'

Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὴ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλύξατο χάλκεον ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κεφαλαινομένη κατὰ γαίης
Ὤιχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἥρηος χάλκον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ὀπὶ μὲν ῥέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὠμοιϊν ἀφελέσθαι ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἴκτεσκε γυῖα ποδῶν ἰῇ ὁρμηθείσῃ,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν ζείλον, οὔτ' ἀλέασθαι·
Τῷ ῥα καὶ ἐν κακὸν ἦμαρ ἀμυνόμενος νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' ἐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐν πολέμοιο·
Τοῦ ἥ βάλλων ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί·
Ἀλλ' οὔγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
Τὸν Ἐνυαλίοιο δαΐφρονος υἱὸν ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βεβρίθυιος πολέμοιο
Τοῖος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ' οὔ οἱ ἄρ' ἄκρην Ὀλύμπου κατὰ χρυσείοισι νέφεσσιν
Ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ πόντοχθεδὸν ὠρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε· Μηριόνης δ' ὦρτο θοῦ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βεβαχυῖα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἅλτης ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,

Ἐξέ-

Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βεαχίονος ὄζεμιον ἔγχος
Ἀψ δ' ἑτάρων εἰς ἕδνον ἐχάζετο· ἡ δ' Πολίτης,
Αὐτοκασίγνητος, σὺν μέσσῳ χεῖρε τιτλώσας,
Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππες
Ὠκέας, οἱ οἱ ὄπιθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε χ' ἅρμαθ' ποικίλ' ἔχοντες·
Οἱ τόν γε πρόσθε ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τετρήμενον χερὶ δ' αἷμα νεβάτιε βρέτε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην, ἐπορούσας
Λαιμὸν τύψ', ἐπὶ οἱ τετραμμένον, ὀξὺ δόρυ·
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος ἢ Θόωνα, μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
Οὔτασ' ἐπαΐξας· ὑπὸ δ' φρένα πᾶσαν ἔχεργεν,
Ἧτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
Τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔπερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἀμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἰνύτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπλαίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδέ τιν' ἔφθη
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γὸ ποτ' ἄνδα δηΐων λῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Στρωφᾶτ' οὐδὲ οἱ ἔγχος ἐκ' ἀτρέμας, ἀλλά μάλ' αἰεὶ
Σείομεν ἢ ἐλελίζετο τετυσκέμεν ἔνθα τιν' ἦσιν,
Ἢ τὸ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' ὅ γε Ἀσκάνιον τετυσκόμενος κατ' ὄμιλον
Ἀσιάδην, ὃς οἱ ἦτορ σάκος μέσσον ὀξεῖ χαλκῷ,
Ἐσγύθεν ὁρμηθεὶς ἀφέλωσεν· δὲ οἱ αἰχμὴ

Κυ-

Κυανοχαίτα Ποσειδάων, βίότοιο μεγήτης.
Καὶ τὸ μὲν αὐτῇ μεῖνε, ὅθι σκολοπένδρος ἐλίσσων,
Ἐν σάκεϊ Ἀγιλλήοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ὀπὶ γαίης·
Ἀψ δ' ἐτάρους εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων
Μηριόνης δ' ἀκόντισε μελαμπόμπωι βάλε δουρὶ
Αἰδοίαν τὰ μεσηγὺ κὴ ὀμφαλὸν ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἐπάμυδις, ὥστε δουρὶ
Ἥσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς, τὸν τ' ἄρσενες βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν ὄν ἐθέλοντα βίη δήσωσιν ἄγεσθαι·
Ὣς ὁ τυπεὶς ἥσπαιρε μενεικέ περ, οὐτι μάλα δηρὸν,
Ὄφρα οἱ ἀν χεροὶν ἔγχος ἀνασπάσαι ἐξεγένοντο,
Ἦρως Μηριόνης· τὸν δ' σκότος ὄσσε κάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ κεδὰν ὦμον ἔλασσε κόρυθι
Θρηϊκίῃ, μεγάλῳ, ὑπὸ δ' τρυφάλειαν ἔραξεν·
Ἣ μὲν ὑπεπλάγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε· καί τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μὲν σφοὶ κολιδαμάϊκα ἐκόμισσε·
Τὸν δ' κάτ' ὀφθαλμὼ ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδης δ' ἄχος ἦλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δ' πέξε πῆχυ ἀπείλῃ·
Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήσαν, ὁ μὲν ἔσχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ' ἀκοντίσαι, ὁ δ', ὑπὸ νηρῆφιν ἔσῳ·
Πειραμίδης μὲν ἔπειτα κατ' ὦθον βάλεν ἱῷ
Θώρηκος γύαλον, ὑπὸ δ' ἔπλαδε σικυὸς ὀϊστός·
Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ πλατέϊ πλυνῶν μεγάλῳ καπ' ἀλωὴν
Θρῴσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ κὴ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ὡς ὑπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ὑποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἔπλαδε σικυὸς ὀϊστός.
Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,

Τὴν

Τλῶ βάλεν, ἢ ῥ' ἔχε τύξον ἐΰξοον· ἐν δ' ἄρα τύξῳ
Ἀγλιχρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἶδνας ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα φοβησάμενος τὸ δ' ἐφάλτο μείλινον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν οὐ χειρὸς ἔρυσεν μεγαθύμου Ἀγλιάρη,
Αὐτῷ γὰρ ξωϊσθῆναι ἐϋτεύχεϊ εἶος ἀέντι,
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ Στρόφιον ἔχε φαιδίμη λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἳ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε, βάλε δ' οὐ ἐτεὸν ἔγχος·
Πείσανδρος γὰρ κάλυκα Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ σχεδὸν δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἔσχετο γὰρ κάλυκος εὐρὺ, κατεπλάγη δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἔσχος· ὁ δ' ἐκ σφείων ἦεν χάρη, ἢ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρεΐδης δ', ἑρμαδίμφος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἅλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
Ἀξίνην εὐχάλκεον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκῳ,
Μακρῷ, εὐξέϊ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἧτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἵππιον ἀσπαίροντος
Ἄκρην οὐσὶ πόρον αὐτὸν ὁ δ' ἀμφιδίλα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὑπὲρ μυκτῆρος· λάκε δ' ὀξέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Παρ ποσὶν αἰμαδόεντα χαμαὶ πίπτον ἐν κονίῃσιν·
Ἰδνώθη δ' ἀπίσω· ὁ δ' λαξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐσκύλευε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Λείψετέ θην ἤτοι γε νέας Δαναῶν ταχυτῶλαι,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, ἀνιπῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς·
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος ἐκ ὀπίδεσθε,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, κακὰ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζεὺς ἐπιβρίθοντας χαλεπὴν ὑπέδεισε μιδύην,

Ξεινίου

Ξεινίε· ὅστε πότ' ὔμμι διαφθέρσει πόλις αἰπεινή.
Οἱ μὲν κεν εἰλίλυτα ἄλοχον καὶ νήπια τέκνα
Μάλ' οἴκαδ' ἀνάγοιτε, ἔπειτε φίλεσθε παρ' αὐτῇ·
Νωῒν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε πολεμήϊα
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κλῆναί θ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ἀλλὰ ποδὶ σχήσεσθε, καὶ εἰσύμβολοί περ, Ἄρηϊ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σε φασὶ βροτῶν φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν, ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ὧν τάδε πάντα πέλονται·
Οἷον δὴ ἄνδρεσσιν χαρίζεαι ὑβριστῆσι
Τρωσὶν, τῶν μήθ' αἰὲν ἀτάσθαλον, ὀδὲ δύνασθαι
Φυλόπιδ' ἐς κορέσασθαι ὁμοίϊον πολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἔστι, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔσον ἔμμεν,
Ἢ πολέμου· Τρῶες δ' μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔρτε ἀπὸ χροὸς αἱμαπόεντα
Συλήσας, ἐτάρῳσι δίδου Μενέλαος ἀμύμων·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἔκαθεν ἰὼν σὺν ὁμοκλήσιν ἐμίχθη,
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπάλλο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἀρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπεσθε πολεμίζων·
Ἐς Τρίβην, ἐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὅς ῥά τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος ὄπασε δουρὶ
Ἐσχύδην, οὐδὲ δι' ὄχθου δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι·
Ἄψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροΐ χαλκῷ ἐπαμύνῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἰὴν ἐπεμάσσατο χαλκήρη·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιὸν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' οὐρήτων ἔπερησεν.
Ἐζόμενος δ' ἐν καὶ αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο τανυσθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τὸν

Τὸν μ' Παφλαγόνες μεγακήτορες ἀμφεπένοντο·
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον πρὸς Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τῷ δ' Πάρις μάλα θυμὸν ἐπικλαμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τὸν ὄγε χωόμενος βάλεν ἄλκιμον ἔγχεϊ χαλκῷ·
Ἦν δέ τις Εὐχηνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὸν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νόσῳ ὕπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέου τε δυὼ κάλεσεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε συγερὼ, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δ' ὀδυνὴ
Ὦιχετ' ἀπὸ μελέων· συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο, Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηιόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν κὺδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο, τοῖος γὰρ παιπαλόεις Ἐννοσίγαιος
Ὦτρυν' Ἀργείους, πρὸς δ', σθένει αὐτὸς ἀμύνων·
Ἀλλ' ἔχεν, ἣ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς σίχας ἀσπιστάων·
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς ἐρυμνὴν αὐτὰρ ὑπερθε
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχη αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθάδε Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,

Σπεσδῆ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· ἂδ' ἐδυσάντο
Ὥσαμ ὑπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον, Ἔκλετο δ' ἶον.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι ἦν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἥρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεὺς· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε·
Πρὸ Φθίων δ', Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
Ἦτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἦεσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πολλείδος, ἄνδρα κταμένας,
Γυναῖκ' μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετ' Βοιωτοῖς ἐμάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Ἴσαλ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠλάσθη·
Ἀλλ' ὥς τ' ἐν νηῷ βόε οἴνοπε πίκτον ἄεθλον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
Πρυμνοῖσιν κεφάεσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·
Τὼ μὲν τε ζυγὸν οἷον ἐΰξοον ἀμφὶς ἔέργει,
Ἱεμένω χτῖ' ἄλκα· τάμοι δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ, παρζεβαῶτε μάλ' ἑσάσαν ἀλλήλοιϊν.
Ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕπονθ' ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἑδέχοντο,
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γάρ σφιν ταδίη ὑσμίνη μίμνε φίλον κῆρ·
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ ἰόνι πώτῃ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα

Ταρ-

Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δὴ ῥα τόθ' οἱ ἅμα πάντες, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, ἀλλ' ἔτι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· σὺν ἐκλόνεον γὰρ ἕκαστοι.
Ἔνθα κε λαυγαλέας νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχάρησαν περὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πηλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς,
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Τὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιδμῆναι ἄλλων;
Ἀλλ' ἔπος ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα·
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεύς
Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκουσ' ἄνθρωποι,
Καί τε πόλεις ἔσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πάντῃ γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὴ μεγάθυμοι ἅπαν τεῖχος ἔκηδον,
Οἱ μέν, ἄφες ἄσσον, σὺν τοὶ χέσιν· οἱ δέ, μάχονται
Παυρότεροι πλέονεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους,
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πάσαν ὀπιφρασσαίμεθα βουλήν·
Ἤ κεν ἐπὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
Αἴκ' ἐθέλῃσι θεὸς δώμεναι κῦδος ἀρέσθαι
Παρ νηῶν ἐλθοῦσιν ἀπήμονες· ἢν γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωσιν Ἀχαιοὶ
Χωόμενοι, ἐπεὶ οὔ τι νήγρετος ἀνὴρ ἔτι πολέμοιο
Μίμνει, ὃν ἐκπέρσει παλάμῃ καὶ μάχης ἀλέησιν.
Ὣς φάτο Πηλυδάμας· ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·

Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καὶ μὴν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πηλυσίδαμα, σὺ μὲν αὐτῷ ἐρύκακε πάντας ἀείρας·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίον πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,
Κεκληγὼς, διὰ δ' ἦ Τρώων πέτετ', ἠδ' ἐπικύρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πηλυσίδαμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην δ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀχάμαντα, καὶ Ἄσιον, Ὑρτάκου υἱὸν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἶπε τε φωτί·
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὕπ' Ἀργείων κέαλο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, ἠδὲ μαλοί τε.
Τὸν δ' ταχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀειρερὸς ἀκρυόεσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνοντ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἰσάμενος προσέφη αἰχμῇς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά,
Πῇ τοι Δηΐφοβός τε, βίη δ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀκάμας, ἠδ' Ἄσιος, Ὑρτάκου υἱὸς;
Πῇ δέ τοι Ὀθρυονῆος νυὸν ἄλεσο πᾶσα καλὴ ἄκρης
Ἰλιος αἰπεινή· νυῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ
Ἐξ ἧς γὰρ πρῶτα νυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι

Νωλεμέως· ἕταροι δ' κατέκλαδεν, ὃς σὺ μεταλλᾷς.
Οἵω Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄναξ Θ,
Οἴχεσθον, μαχρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν,
Ἀμφοτέρω χεῖρ' χεῖρα φόνον δ' ἧμωε Κρονίων.
Νῶϊ δ' ἄρχ', ὅπωπε σε κραδίη θυμός τε κελεύει
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἀμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δαήσεσθαι, ὅσην δύναμίς γε πάρεστι·
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ εὐμόρῳ πολεμίζειν.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως·
Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Ἀμφί τε Κεβριόνῃ, καὶ ἀμύμονα Πετυδάμαντα,
Φάλκῃ, Ὀρθαίῳ τε, καὶ Ἀντιθέῳ Πολυφοίτῃ,
Παλμυῒ τ', Ἀσκανίῳ τε, Μόρυῒ θ', ὅς ῥ' ἹππασίωνΘ·
Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης εἰληλάδεσαν ἠλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ περτέρῃ· τότε δὴ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἵδ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πεδόνδε,
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα, παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἔπ' ἄλλα·
Ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἔπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο·
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Πειραμίδης· πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρήτιζε προβιβάντι·
Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δ' πρῶτος προκαλίζετο, μακρὸν βιβάσθων,
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δείδιόσεαι ἔπτως

Ἀργεῖοι, ἤτοι τὶ μάχης ἀδαήμονες εἰμέν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
Ἦ θὴν σέ τοι θυμὸς ἐέλπετο ἁλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμυίειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν ἀλῶσά τε, περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὖτε φημὶ χεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διῒ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπταλο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ὀπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσωσ' αἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἶαν ἀμαρτοεπὲς, βιγαῖε, ποῖον ἔειπες;
Αἴ γὰ ἐγὼν ὕτω γε Διὸς παῖς Αἰγιόχοιο
Εἰμὶ ἤμαλα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμην δ', ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴκε ταλάσσης
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἀμὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἀμὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπίσθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ὀπάχουν, οὐδ' ἐλάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀείρας·
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ξ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀγαμέμνων συμπαραλαβὼν τὰς τραυματίας, καὶ Νέστορα σὺν αὐτοῖς, ἴδησιν ὅτι ἡ σύλλογος· Ἥρα ἡ, ἡ κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, κατέχεται, καὶ τὸν Ὕπνον πείσασα, κοιμίζει τὸν Δία. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθεῖ, καὶ σωλυς φόνου γίνεται τῶν Τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλὼν Ἕκτορα σπάσας· ὁ δὲ ἀναγαγὼν αἷμα λειποψυχεῖ. Ἀριστεύει δὲ καὶ Αἴας, ὁ Λοκρός.

ΔΙΟΣ ΑΠΑΤΗ.

Ξῖ, Κεγχρίδῳ λιχμήσασι παρήπαρεν Ὕπνος, ἰδ' Ἥρη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδῃσι ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Φράζεο, δῖε Μαχάων, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα·
Μέζων δὴ περὶ νηυσὶ βοὴ δαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,

Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λύσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς Πειραιῶ.
Ὣς εἰπὼν, σάκος εἶλε τετυγμένον ἠδὲ καὶ ἔγχος,
Κείμενον ἐν κλισίῃ, θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαίνον· ὁ δ' ἔχ' ἀπὸ δαλὸς ἐοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκλὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσῆλθεν ἔργον ἀεικὲς,
Τὸν μὲν, οἰνομάων, τὸν δ', κλονέοντας ὄπιθε
Τρῶας ὑφορθύμους· ἐρέειπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κώφῳ,
Οὐρόμενον λιγέων ἀνέμων λαυκανιὰ κέλευθα
Αὖτως, οὐδ' ἄρα τε προχυλίνδεται οὐδετέρωσε,
Πείν τινα κεκμηῶτα καλαβρύειν ἐπὶ Διὸς οἶδμα·
Ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι'· ἢ μὲν ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠὲ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βλῶσαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃσι· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροὶ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέστορι δ' ξύμβλητο διοτρεφέες βασιλῆες
Παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς μὲν πρώτας παρέπεμπε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν·
Οὐδὲ μὲν ἐδ', εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν σείνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα παρεξάσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
Ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον σπείρασθον ἄκραι·

Τῷ

Τῷ ῥ' οἵγ' ὀφείοντες αὐτῆς κὴ πολέμοιο,
Ἔσχεν ἐρειδόμενοι κίον ἀσπίδα· ἄχνυτο δ' ἔρση
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν· ὁ δ' ξύμβλητο γεραιὸς
Νέστωρ, πῆξε δ' θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Τὸν κὴ φωνήσας πρόσφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισιμβρότα δεῦρ' ἀφικάνεις;
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν πρῆσαι πυρὶ Ἴλιον ἀπήνην,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐσσῶσαι, κτεῖναι δ κὴ αὐτούς.
Κείνος δ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νυῦ πάντα τελεῖται.
Ὤ πόποι, ἦ ῥα κὴ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθ' ὀπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.

Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερηνίος ἱππότα Νέστωρ,
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς φαεσίμβροτος εἴη.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ καθερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
Ἄρρηκτον νηῶν τε κὴ αὐτῆς ἅλαδε ἔσεσθαι.
Οἱ δ' ὀπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμέως· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
Ὁπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ἐεργόμενοι κλονέονται
Ὡς ἐπιμὶξ κλείονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δ' φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴτι νόῳ ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ὔμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐσὶ μάχεσθαι.

Τόνδ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Νέστορ, ἐπεὶ δὴ νηυσὶν ὀπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχεσιμε τελευτηθέν, οὐδέ τι τάφρῳ,
Ἧι ἔπι πολλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλπετο δ θυμῷ

Ἀρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῆς εἰλαρ ἑσεσθαι.
Οὕτω που Διΐ μέλλει ἀρηρμένον ἔμμεναι φίλον ἦπαρ.
Νωνύμνους ὀπλέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς,
Ἴδμεν μέν νυ, ὅτε περφορέοντ' Ὀλυμπιάδεσσιν ἄμμιν.
Οἶδα δ' ἐγώ, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μαχάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδηκεν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἀγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν, πάσας δ' ἐρύσαντες εἰς ἅλα δῖαν
Ὑψι δ' ἐπ' ἐυνάων ὁρμίσωμεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβέβητος, ἵνα καὶ τῆ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, εἰ δ' ἀνὰ νύκτα·
Βέλτερον, ὃς φεύγων πρόφυγη κακὸν, ἢ περ ἁλώῃ.
Τόνδ' ἄρ' ἀποδρήσεσθαι ἰδὼν περὶ φῶτα πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐλόμεν', αἴθ' ὄφελλες ἀεικελίῃ τρέφειν ἄλλῳ
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἵσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τελευτᾶσαι
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ἰζύομέν κακὰ πολλά;
Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ὅστις ἐπιστάμενός γε φρεσὶν ἄρμια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σεο ὠκυόμοιο πάσχω φρένας, οἷον ἔειπες,
Ὅς κέλεαι, πολέμοιο σινεσσάμενος καὶ ἀϋτῆς,
Νῆας εὐσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν ἐγκαλὰ γήθῃ, ἐπικρήηνσί περ ἔμπης·

Ἡμῖν

Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπει· οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομένων,
Αὐτὰρ ἀποπλαγχθέντες, ἐρωήσουσι δ' ἀρμῆς.
Ἔνθα σε δὴ βλὴ δηλήσεται, ὅρχαμε λαῶν.
Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὔ μοι ἐγὼν ἀέκοντας ἀνώγω
Νῆας ἐυσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἷας Ἀχαιῶν·
Νωϊν δ' εἴη, ὅς τίς σ' ἐμείονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἦ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἔγγυς ἀνήρ, οὓς δηθὰ ματεύσομεν, αἴκ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ νεώτατός εἰμι μετ' ὑμῖν·
Παλαιὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γοῶμαι ἔναι
Τυδέος, ὃν θάπτησι κυτὶ καὶ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Οἰκέουσ' δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τέτατός θ' ἱππότα Οἰνεύς,
Παλαιὸς ἐμεῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἔξοχος αὐτῶν·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄρτεϊ νάων,
Πλαγχθεὶς· ὣς γάρ πε Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δ' ὅμωμα
Ἀρηιὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυρφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῷ ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πεζοὶ ἕσκε, κέκασσο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἔγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ ἐκ δή με θεοὶ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μοῦνον ἀτιμήσητε πεφασμένον, οὐ κατὰ κόσμον.
Δεῦτε· ἴομεν πολεμόνδε, καὶ ὑστάμενοι περ ἀνάγκῃ·
Ἔνθάδ' ἔπειτ' αὖτοί μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,

Ἐκ

Ἐκ βελέων, μή πέ τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐπήσομεν, οἵ τοπάρος περ,
Θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀρείονες, οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφατ' οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀνὴρ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδη, νῦν δή πε Ἀχιλλῆος λοδὸν ἦρ
Γηθεῖ σὸν κῆδεσι, φόνον καὶ φῦζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠϊάασι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ κε σίφλωσειε·
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κατέκυσαν.
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες,
Εὐρὺ κονίσαντιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
Φεύγοντας πρῶτι ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄυσεν, ἐπεσύμενος πεδίοιο·
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπάγουσ', ἢ δεκάχιλοι,
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἑσσάμενοι ξυνάγοντες Ἄρηος,
Τόσσον ἐν στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
Ἧκεν Ἀχαιοῖσιν· οἳ μέγα θέντες ἔμβαλ' ἐκάστῳ
Καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἤρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο· ἅπο ῥίνυ, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχῃ ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δ' ὀ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε· συγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο·

Ἦδη

Ἦλθε δὲ οἱ χθὶ θυμὸν ἀείσῃ φαίνετο βυλὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντυίασαν ἐ αὐτὴν,
Εἴ πως ἐμείραιτο ἀδαμάσσαθίειν φιλότητι
Ἠι χερσὶῃ, πᾶ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν, ἰδὲ φρεσὶ πᾶσι κελεύσῃ.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκιναῖς ἢ θύρῃς σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῖδι κρυπτῇ· τὸνδ' ἐ θεὸς ἄλλος ἀνῴγει.
Ἔνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς·
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δ' λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
Τῷ κε κινυμένοιο Διὸς πεφὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἶκετ' ἀὐτμή.
Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ καίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλέξε φαεινοὺς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κεφαλῆς ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσατ', ὃν οἱ Ἀθήνη
Ἕσσε ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι κατ' στῆθος πεφάσται.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
Ἐν δ' ἆρα ἔρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λάμπε δ' ἠέλιος ὡς.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ, τί κεν εἴπω,
Ἠέ κεν ἀρνήσαιο, κεχολωμένη τόγε θυμῷ,

Οὕνεκ',

Οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δ' Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τλῶσ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὖδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δυνάμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστί.
Τὴν δ' ὀλοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Ἀθανάτους, ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβην πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης ὑπένερθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τὼς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκεα νείκεα λύσω,
Ἢδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσιν
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέν σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζωὸς γὰρ τοῦ ἄρειος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἐνθάδε οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων·
Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· ἐδέ σε φημὶ
Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,

Καὶ

Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ·
Ἣ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποτόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ἀκροτάτας κορυφάς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μέ ποτ' ἠμὲυ ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι εὐεργέα χάριν ἄμοτον
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ', ἐπεί κεν ἐγὼ ἁλαλήσομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάις ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δ' ἀσκελὲς ἔμμεν ὕπνῳ.
Τῷ κεν ἐποχείης λιπαρὰς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα καταδυνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γενέσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κελαινεφέος πελασσάμην,
Οὐδὲ κατὰ νήσασθαι, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὸ ἐπέτυσεν ἐφετμὴ,
Ἡματι τῷ, ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,

Ὄρ-

Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπέπεμψας,
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγείρομεν χαλέπαινε,
Ῥιπίζων χθ' ὅμμα θεᾶς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ ἀμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
Τλῶ ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ
Ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ ἴσην κραδίην ἐρέοιτο.
Νῶϊ αὖ τῶτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι,
Τόνδ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὄφρα, τίπτε σὺ ταῦτα μύθῳ φρεσὶ σῇσι μυοιναῖς;
Ἦ φὴς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζεύς,
Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σεῖο κεκλήσεται ἄκοιτις,
Πασιθέην, ἥς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ὄτρυνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Ἄγχι νῦν μοὶ ὄμοσον ἀδάτου Στυγὸς ὕδωρ,
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πυκνοδότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
Ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἥς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησε θεὰ λιχνώλεν Ἥρη,
Ὤμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑπολαρίσιος, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τῷ βήτην, Λήμνῳ τε καὶ Ἴμβρῳ ἄξυ λιπόντε,
Ἠέρα ἐσαμβάσω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Ἵκοντο δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Ἴδην, ὀθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου

Βήτλω· ἀκροτάτη ἦ ποδῶν ὕπ' ἐσιέλο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνῳ μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτλω ἀναβὰς τὴν μήκετον, ἣ πάτ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἴκανεν·
Ἔνθ' ἧς' ὄζοισιν πεπυκασμένος ἐλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἣν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυφεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας·
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥρη, πῇ μεμαυῖα καθ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῷ κε ἐπείσῃς.
Τόνδε δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Ἔρχομαι ὀφομένη πολυφόρβης πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
Τὰς εἶμ' ὀφομένη, καί σφ' ἄκεα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσ'
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑσσῦσ', αἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τεταφερίην τε καὶ ὑγρὴν.
Νῦν δέ σ' ὀΐω εἵνεκα δεῦρο καθ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἶψα σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἥρη, κεῖσε μὲν ὦκα καὶ ὕστερον ὁρμηθεῖμεν,
Νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, ὧδὲ γυναικὸς,

Θυ-

Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι παρεπτοχυθεὶς ἐδάμασεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον·
Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
Ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἣ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Ἣ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Ἣ δ' Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὅτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τόνδε δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη.
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι ἐυπλοκάμῳ
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δ' περιφραδὲς ἄπαντα,
Πῶς κ' ἔοι, εἴτις νῶι θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφραδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινάς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ἔνθ' ἰόμεν κοιμήσες, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν
Ὀφθαλμὸν τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
Χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλας ἠὲ φάος ἐσορᾶσκ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρονὺς παῖς ὃν φίλον υἱόν.

Τοῖσι

Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίλῃ,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν· ὃς ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε·
Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δ' νεφέλην ἔσαναλτο
Καλὴν, χρυσείην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε παλὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῃ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς· ἔχε δ' ἀγχοῦ ἀκοίτιν.
Βῆ δ' ἰθὺς θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγγελίην ἐρέων Ποσειδάωνι γαιήοχῳ·
Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πείθεσθαι κοῦ Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι,
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε, μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς· ἐπὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν δέ κώμα κάλυψα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν ἐυπλοκάμῳ.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῶγεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα πεφόρητο κέλευσεν,
Ἀργεῖοι, κοὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πειραίθῳ, ἵνα νῆας ἕλῃ, κοὶ κῦδος ἄρηται·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὅτῳ φησὶ, κοὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μενοὶ κεχολωμένος ἦτορ·
Κεῖνος δ' ἄτι λίην ποδὶ ἔσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
Ἀσπίδας, ὅσσαι ἄεισαι ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται,
Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δ' ὑπερικάσσαντες κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδέ τι φημὶ
Ἕκτορα Πειραίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα·
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενεχάρμων, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ὑπερικάσσι μείζονι δύτω.

Ὡς

Ὣς ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Τύσσ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, ἀτάμβητοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον,
Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδωκε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο θοὴν κεφαλῇφι νέεσσι χαλκὸν,
Βὰν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ ταναΰπεκες ἔχων ἐν χερσὶ παχείῃ,
Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὔθ' ἁμὶς ὅτι μιγλῖναι
Ἐν δαὶ λαΐγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἀνδρῶν.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δὴ ῥα τότ' αἰνοτάτῳ ἔσαν ἔργῳ πολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύδη δ' ἁλὸς ἀκτὴ ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξυΐσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷ ἀσπέτῳ ἔρσον,
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
Οὔτε πυρὸς τόσσον γε πάλι βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεσι κὰν βήσσῃς, ὅτε τ' ἄρεσε καίεμεν ὕλην·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε πολὺ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅσσε μάλιστα μέγα βρέμει ἀσπαίροντι·
Ὅσσα ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δὴ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτατο πρὸς ἶσον οἱ, ἔνθ' ἁφάμαρτε·
Τὴ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ σήμασι τετάδην,
Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δ' ὑπὸ στέρνοφιν ἀλεύας·
Τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα, χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι δὴ οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χειρὸς
Ἀψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.

Τὸν

Τὸν μ' ἔπεστ' ἀπιόνλα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχμαλα νηῶν,
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἑκυλίνδετο· τῷ δ' ἐν ἀύτεε,
Στῆθος βεβλήκει ἀσπὶς ἄντυξ, ἀΐχθι δ' ἀειρὴς
Στρόμβον δ' ὡς, ἔπαλε βαλὼν, ἀπὸ δ' ἔδρεμε πάντη·
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἠχέτα δρῦς
Πρόῤῥιζος, δεινὴ δ' ἀνέμου γίνετο δόμὴ
Ἐξ αὐτῆς· τῇ δ' ἔπτερ ἔχει θεόσος, ὄσχεν ἰδυῖα
Ἐγγὺς ἰὼν, χαλεπὸς δ' Διὸς μεγάλοιο χεραυνὸς
Ὡς ἔπεσ' Ἕκτορος ὠκα χαμαὶ μόνος ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐπέδη,
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ βεβάχετο τεύχεα ποικίλα χαλκῷ·
Οἱ δ' μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἑρύσσειν, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' ὅτις ῥ' ἔβλητο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι, ὐδὲ βαλεῖν· περὶ γὰρ δείδισαν ἄμφω,
Πηλυδάμας τε, καὶ Αἰνείας, καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ', ἀρχοὶ Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὖ ἀκήδησ', ἀλλὰ πάρος περ
Ἀσπίδας εὐκύκλους κάθον αὐτοῦ· τοὶ δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρεον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκετο ἵππους
Ὠκείας, οἵ οἱ ὄπιθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνιόχων τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἐχόντες·
Οἱ πάν γε φέροντ' ἄσυ φόρον βαρέα σεσάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐυῤῥεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, καδδὲ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνυίθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἐζόμενοι δ' ἐπὶ γύαλα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπέμυσσον.
Αὖτις δ' ἑστήσω πλῆτο χθονὶ, καδδέοι ὄσσε
Νὺξ ἐπάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

Ἀρ-

Ἀργεῖοι δ', ὡς ἓν ἴδον Ἕκτορα νῶϊφι κίοντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μενεαίνετο δ' ἀλκῆς.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάντιον ἔτραπε, δῆρι μεταλλήμονα ὀξυόεντα,
Ἡροπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηΐς ἀμύμων
Ἠνοπὶ βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σαλνιόεντος.
Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὔτα μὲν λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σώακον κρατερὼ ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πυλυδάμας ἐφίστατο· ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοίδης· βάλε δ' ἰῷ Πρόθοον δεξιὸν ὦμον,
Τὸν Ἀρπαλύκοιο δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Πυλυδάμας δ' ἐκπάγλοις ἐπέπυξε, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μάν αὖτ' ἰὸν μεγαθύμου Παντοίδαο
Χειρὸς ἄπο ἰσχάνῃς ἅλιον πτῆσαι ἀκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισσε χερσὶ καὶ μιν ἔπειτα
Αὐτῷ σκηπτόμενον καλλίχροα δῶμον Ἀΐδος εἴσω.
Ὣς ἔφαθ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοισιν
Αἰνῶς· μάλιστα δ' αὖ φρεσὶν θυμὸν ὄρινε
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τὸν γὰρ πέσεν ἆσσον ἰόντα·
Καρπαλίμως δ' ἀπίων ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πυλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλιδρόου κῆρα μέλαιναν,
Λικμητὴς αἰζᾶς κόμισεν δ' Ἀρτεμίδωρος υἱὸς
Ἀρχίλοχος· πὰρ γάρ ῥα θοοὶ βέλδοσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συμετοχῇ,
Νείατον ἀσφάραγον· τὰ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Τοῦ δὲ πολὺ πρήτερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδεϊ πλῆντ', ἤπερ κνήμας καὶ γούνατα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πυλυδάμαντι·
Φράζεο, Πυλυδάμα, καί μοι τμηκτὸν ἔνισπε.
Ἦ

Ἦ δὴ ἄχ ἔτος ἀνὴρ Πενθοληορος ἀντιτεφάνδε
Ἄξιος· ἐ μὰν μοι κακὸς εἰδεῖν, οὐδὲ κακῶν ἐξ·
Ἀλλὰ κασιγνήτη Ἀντιλόχοιο ἱπποδάμοιο,
Ἥ παῖς αὐτῷ γὸ γείνατο ἄλκιμα εἰδώς.
Ἦ ῥ', εὖ γιγνώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ· 475
Ἔνθ' Ἀχάμας Πενμαχον Βοιώτιον ἔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὑφέλκε ποδοῖϊν.
Τῷδ' Ἀχάμας ἔκπαγλον ἐπιδέξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Ἀργεῖοι ὁμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἱοισίν γε πόνος τ' ἔσσῃ καὶ ὀϊζὺς 480
Ἡμῖν, ἀλλὰ ποδ' ὧδε καλαλκανέεσσι καὶ ὔμμες·
Φεύγεσθ', ὡς ὑμῖν Πενμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τῷ καί κέ τις ἔυχεται ἀνὴρ
Γυιὸν ἐνὶ μεγάροισι ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485
Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' ευξαμένοισι·
Πωιέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ὥρμηθη δ' Ἀχάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴ
Πωιελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' ἔτασεν Ἰλιονῆα.
Τὸν Φόρβαντος παλυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κῆσιν ὄπασσε·
Τῷδ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
Τὸν πόθ' ὑπ' ὀφρύος ἔτα καθ' ὀφθαλμοῖο δέμεθλα,
Ἐς δ' ὥστε γλαῦκες δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ,
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσας 495
Ἀμφω· Πωιέλεως δ', ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασεν, ἀπηνέξεν δὲ χαμᾶζε,
Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἦυδα, 500
Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυὸν Ἰλιονῆα

Πα-

Παλεὶ φίλῳ ἠ μητεὶ, γοήσασθαι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὰ ἡ Πετμάχοιο δάμαρ Ἀλεξιωείδαο,
Ἀνδεὶ φίλῳ ἐλθόντι γαμύσασθ', ὀπτότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κῦδος Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τὸς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωεὸν δέος εἶλε
Πάπτηνεν γὰ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἶσιμα δλεθρον.
Ἔσπελε νῦν μοι, Μῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βεβόεν' ἀνδεάγρει Ἀχαιῶν
Ἡέρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ὕρτιον ἔτα
Τυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτερόθυμον·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος, γὰ Μέρμερον ἄρεϊ ἴξε
Μηριόνης γὰ Μόρυν τε, γὰ Ἱππότιόνα κατέκτα·
Τεῦκρος γὰ Προθόωνά τ' ἐνήρατο, γὰ Περιφήτην·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσε
Δηώσας· ψυχὴ γὰ κατ' ὀστεόφιν ὤτειλὴν
Ἔσυτ' ἐπειγομένη· τὸ γὰ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλείστους δ' Αἴας ἔπεφνεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπιπρέσαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσεν.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ζεὺς ἐγείρει, καὶ θεσπίζει τοῖς Τρωσὶν νικᾶν μέχρις ἂν Ἥρᾳ ὁπλίσωσι, καὶ Ἶριν μὲν μεταπέμπει πρὸς Ποσειδῶνα κελεύων, ἀφίστασθαι τῆς πολέμου· Ἀπόλλωνα δὲ πέμπει ἀναῤῥῶσαι τὸν Ἕκτορα· ὃς ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς Ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει· καὶ μίχει πρὸ νεῶν συνδιοχθίσαν, Αἴας ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ πρὸ πολεμίων, τοὺς δὲ νηυσὶ πῦρ ἐμπρήσειας.

ΠΑΛΙΩΞΙΣ.

Οὗ, Κρηϊδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι, καὶ Ἥρῃ.

Τὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δ' ἅμμι Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μάχονται
χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.

Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἰδὼν ᾗ Τρῶας ᾗ Ἀχαιούς,
Τοὺς μὲν, ἀεικοθόους, τοὺς δ' πλεονεξίας ὀπιθεν
Ἀργείους· μετὰ δὲ σφι Ποσειδάων ἐνάριξε.
Ἕλκος δ' ἐν στέρνῳ ἰδὼν κείμηλον ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵατ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἰσχεῖ ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
Λεῖμ' ἑμέων· ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυσέτα βάλ' Ἀχαιῶν
Τόνδε ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑποδρα ἰδὼν Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἴδ', εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῆσιν ἰμάσω.
Ἦ ἐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἤκα δύω, σὰς δὲ χερσὶ βρόχον ἦλα
Χρύσεον, ἀῤῥηκλον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδυνάσθη ἀφραδέως· ὃν δ' ἂν ἑλοίμην,
Ῥίπτασκον τετιηὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Γαίῃ ὀλοιοπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς ἐσ θυμὸν ἀνίει
Ἄζηχὲς ὀδυρόμενον Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένῳ ἀπέπεμψας.
Τὸν μὲν ἔγωὲνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄρσαντ' ἐς ἱπποδότοιο, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
[Πεῖν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα πολῶν μύδρους δ' ἐνὶ τεύχῃ
Κάββαλον ὄφρα τέλοιο καὶ ἐννομίοισι πυθοίμην.]
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
Ὄφρ' εἰδῇς, αἴ τοι χραισμεῖ φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
Ὣς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,

Καὶ

Καί μιν φωνήσας ἔπτα πλέθρα πεδοιτάς,
Ἴσω νιῶ τηλε Γαίης καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Σή δ' ἱερὴ κεφαλή, καὶ νείατον λέχος οὐδός
Κειόθιον, τό μὲν ἐν ἐμοὶ πολὺ μέλλ' ὁμόσαι ἔπος,
Μὴ δὴ ἐμίλαι ἰόντες Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορι, τοῖσι δ' ὀπηδεῖ.
Ἀλλά σε καὶτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησον Ἀχαιούς.
Λύτάρ τοι κἀκείνοι ἐγὼ ἔσσομαι ὧδε μεταιχμίη,
Τῇ ἴμῳ, ἣ κεν δὴ σὸ κελαινεφὲς ὀτρηρώσῃς.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπτα πλέθρα προσηύδα.
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοώπιδι σύντιε Ἥρῃ,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέεσκε μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βαιὸν ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν, καὶ ἐμὸν κῆρ·
Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἑτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶριν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἀνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὸ ἕ πρὸς δώματ' ἰκέσθαι.
Ἕξομαι δ' ὀτρυνέουσι μαχήμονα θοῦριν Ἀπόλλωνι,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι χόλον, λελαθὴ δ' ὀϊστῶν,
Αἶψα νῶι μιν τείρουσ' φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀνορούσασα ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶσαι
Ἐλθοῦσ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλεΐδαο Ἀχιλῆϊ· ὁ δ' ἀντήσει ἐν ὀϊστεύσαι
Πάτροκλον, τὸν καὶ πλεονεῖ ἔβλησε φαεσίμβροτος Ἕκτωρ

Ἰλίου ἐκπέρσειθ', πολέες δ' ὀλίσανθ' ὑπ' αἰζηούς
Τοὺς ἄλλους, μοῦνον δ', ὃν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον
Τοῦδε χολωσάμενος κλονέει Ἕκτορι δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν δόμεν υἱῶν
Αἰὲν ἐγὼ τά χοιμι διαμπερὲς εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βυλάς.
Τόφρα δ' ἔτι ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, ὅττε τὶν ἄλλων
Ἀθανάτων δαίνυσθον ἀμύμονά θ' ἑσσάμενώ θ' ἑδανω,
Πείν γε τὸ Πηλείδαο τελαμὼν δῶμα ἐέλδωρ.
Ὡς οἱ ὑπέσχεθ' ὅρκιον, ἐμοὶ δ' ἐπένευσε κάρηϊ
Ἡμάτι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἅψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφαθ'· ὑπ δ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Βῆ δ' ἰέναι Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὑὸς ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὼν
Γαῖαν ἐληλάθοις, φρεσὶ πυκναλίμῃσι νοήσῃ,
Ἔνθ' εἶσιν, ἢ ἔνθα, μνησόμενός τε πολλά·
Ὣς φρασιπνῶς μεμαῶτα δίεπτατο πότνια Ἥρη
Ἵκετο δ' αἶψ' Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δ' ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, ἢ δειχανόωντο δέπαεσσιν.
Ἦδ' ἄλλυς μὲν ἔασε, θέμιστι δ' καλλιπαρήῳ
Δέχτο δέπας, πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δ' ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, ὃς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Μή με, θεὰ θέμι, ταῦτα διείρεο εἰδυῖά περ αὐτή,
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἐπιφὼς·
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαῖτὸς ἐίσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν.

Οἷα

Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα τιθαύσκει· ἠδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, ἥτε βέλοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν ἀλαίνυ ἐὔφρων.
Ἦ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθίζετο πότνια Ἥρη·
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσητὸν μετιόντα.
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφεσιήσιες,
Ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες.
Ἢ ἔπει, οὐδὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος ἔκ ἀλεγίζει·
Οὐδ' ὄθεν· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεί τε σθένεί τε διακεκριδὸν εἶναι ἅπαντος.
Τῷ ἔχεθ', ὅ, τί κεν ὔμμι κακὸν πέμπτῃσιν ἑκάστῳ·
Ἤδη γὰρ νιῶ ἕλπομ' Ἄρηί γε πῆμα τετύχθαι·
Τίδες γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ' αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ κατηφείας, ὀλοφυδνόμενος δ' ἀπόσυδα,
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσῃ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθ' φίνοπα αἷμα, ἰὼν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπερ μοι κὴ μοῖρα, Διὸς πληγῆτι κεραυνῷ,
Κεῖσθ', ὁμῶ ῥεκύεσσι μετ' ἄμμασι κὴ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο καὶ ῥ' ἵππους κέλετο δῆσαί τε φόβον τε
Ζωννύμενος· αὐτὸς δ' ἕντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κέ τις μείζων τε κὴ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος κὴ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη, πᾶσι φίλη δείσασα θεοῖσιν,
Ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δ' ἕδρονον, ἔνθα θάασσε·
Τῆς δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, κὴ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔκτησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέβαιν' καθάπτετο δουρὶ Ἄρηα,

Μαιμήμεν, φρένας ἠλὲ, διϊρδομεν· ἢ νύ τοι αὖτε
Οὖατ' ἀπεθύμηνε ἔτι, νῶϊ δ' ἐπέλασσε χὴ ἐκέλευε;
Οὐχ ἅδε, ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἦ δὴ νῶϊ πατὴρ Ζεὺς Ὀλυμπίῳ ἐπλήσθητε
Ἠιθέλετε αὐτὼ μὲν ἀνασπάσσειν κακὰ πολλὰ,
Ἀλλ' ἴμεν Ὀλυμπόνδε χὴ ἀχνυμένους περ ἀνάγκη,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι πανὸν μέγα πᾶσι φυλεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ἐφορμήσει χὴ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδασσόμενος ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς' αἴτιος, ὅσσε χὴ ὑκί.
Τῷ σ' αὖ νῶϊ πέλομαι ῥεθέμεν χέλυν ἢδ' ἐπὶ δεσμὸν·
Ἦδη γάρ τις τόδε βίλεται χὴ χεῖρας ἀμύναι
Ἢ σεφαλ', ἢ χὴ ἔπειτα σεφήσει δ' ἀργαλέον γε
Πάντων ἀνθρώπων ῥυσθῆς γλυκεροῦ τε πόνου τε.
Ὣς ἔφατ', ἰδρυσε δ' ἔνι δουρὶ γυναῖκα Ἀχιλλεύς
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο φαίδιμον ἔκτορ,
Ἰέναι δ', ἢ τε θεοῖσι μεταγγέλος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδηθεν κέλεται· ἐλθόντε δ' ὅπως τάχιστα
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθητε, Διὸς τ' ἐς ὄπα ἰδητε,
Ἔρδειν, ὅ, τί κε κεῖνος ἐποτρύνῃ χὴ ἀνώγῃ·
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς ἐπέπιθμα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη.
Ἔζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἅτρυγα πεζὼ ἔβαλλον,
Ἴδηθεν δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀπὸ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἡμένον, ἀμφὶ δὲ μιν νεφέλη ἐρατὴ ἐκεκάλυπτο·
Τώδε πάρεσθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
Στήτην· ἥδε σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ οὐκ ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶσεν δὲ προτέρω ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βᾶσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, πρόσειπέ μοι ἄνακτα

Πάντα

Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψεύδεσθαι ἔοικας·
Παυσάμενόν μεν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πολέμοιο,
Ἐρχεσθ', μὴ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσι πιθήσεσθ', ἀλλ' ἀλεγήσει,
φοβεῖσθαι δὴ ἔπειτα κῆρ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Μή μ' ὀδὲ, κεφαλεύς περ ἐὼν, ἐπὶ νῆα τανύσσω
Μῆνιν ἐπεὶ ἦ ὃ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· τῷ δ' οὐκ ἄδεῖ φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε τυγόντες καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ ῥ' κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆ χιόνες, ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθερηγενέος Βορέαο·
Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἆσχε δ' ἐταμήνη πρόσφορ κλυτὸν Ἐννοσίγαιον,
Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο·
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πολέμοιο,
Ἐρχεσθ', ἢ μὴ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσι πιθήσεσθαι, ἀλλ' ἀλεγήσει,
Ἡτείλει κρατερὸν ἐναλίγκιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθ' σὺ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
Χαῖρε, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος σὸν δ' οὐκ ὄβδει φίλον ἦτορ
Ἶσον ἑοῖ φάσθαι, τόν τε τυγόντες καὶ ἄλλοι.
Τλῶδε μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Ὦ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐών, ἐπορόλιον ἔειπεν,
Εἰ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα κατίξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, ὃς τέκετο Ῥέη,
Ζεύς τε ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δ' πάντα δέδασται, ἕκας δ' ἕκαστος τιμῆς·

Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα παιπάλλοντα
Παλλήνηνδε βαλεῖν, Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακέων Ὀλύμπου·
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ περ ἐὼν, μενέτω τριτάτην ἐνὶ μοίρην.
Χερσὶ δὲ μή τι με πάσχω, κακὸν ὡς, δειδιότα δὴν.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἶην
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνιπαίμεν, ἃς τέκεν αὐτὸς,
Οἵ ἔθεν ὑπρωόνδε ἀκέσσονθ' καὶ ἀνάγκῃ.
Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Οὕτω νδ δὴ τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κερτομέόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις; τρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶδ', ὡς πρεσβυτέρησιν Ἐρινύσιν αἶψα ἕπονθ'.
Τὼς δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὴ καὶ τὸ τέτυκθ', ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ·
Ἀλλὰ πύ δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῆ πεπρωμένον αἶσαν
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἦτοι τῷ μέν κε τεμενσαμένω ὑπανείξω
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴκεν ἄνδ' ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείαο τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἀνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς περιδήσειε, δὲ ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴσθι τῆθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

Ἐρ-

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν·
Ἦ μὲν γάρ τε γαιήοχ' Ἐννοσίγαιος
οἴχεθ' εἰς ἅλα δῖαν, ἀλεύαμεν' χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπὶ δυσμενὲς ἄλλοι,
οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες.
Ἀλλὰ τί δ' ἦμιν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ σοὶ αὖτῳ
Ἕπλεο, ὅττι πάρος γε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
χώεσσ' ἐμάς· ἐπεὶ ἤ κεν ἀνιδρωτεί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
τὴν μάλ' ὀπασσείουν, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὖτε μελέτω, Ἑκαλήβολε, φαίδιμος Ἕκτωρ
τόφρα γὰρ ἔν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φρασσόμαι ἔργον τε ἔπος τε,
ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀνασπάσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνήκουσεν Ἀπόλλων·
βῆ δὴ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἶρηκι ἐοικὼς
ὠκείῃ, φασσόφονῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
τὸν ῥ' ὑπὸ Πειρήνιος δαίφρων, Ἕκτορα δῖον,
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κῶτο νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
Ἀμφὶ δὲ γινώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεὶ μὲν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ, ἦ Πειρήνιος, τίπη δὴ σὺ νόσφιν ἀτ' ἄλλων
Ἧσ' ὀλιγοπτελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τίς δὴ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὃς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἄϊες, ὅ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
οὐς ἑτάρους ὀλέκοντα, βολὴν ἀγανὸς βάλεν Αἴας
χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔταυσε δὲ γυῖα λύουσα;
καὶ δὴ ἐγὼν' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο

Ἤματι τῷδ' ὄφελες, ἐπεὶ φίλον ἦτορ.
Τόνδ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἴδης πρόεηκε παρεστάμεν ἠμὲν ἰόντι,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἵπποισιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ὅπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους.
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν, ἐμπνεῦσε μέγα σθένος ἀγλαὸς υἱὸς
Ὡς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππος, ἀκοντήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείοι πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐυῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γοῦνα θοάσσας,
Ὀτρύνων ἵππῃσι, ἐπεὶ θεὸς ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνέρες ἀγρηταῖ·
Τὸν μὲν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσαι, οὐδ' ἄρα τί σφι κιχήμενα αἴσιμον ἦεν.
Τῶν δὲ δ' ὑπαὶ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς νὺξ ἀγρώστης
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτρεψε καὶ μεμάῶτας·
Ὣς Δαναοὶ, εἰως μὲν, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἐγχείῃσιν ἀμφιγύοισιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον κατὰ λαὸν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ φρεσὶ πᾶσι κάππεσε θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπισταμένως μὲν ἀκοντι,

Ἐν δὲ

Εὖλος δ' ἐν σαφίῃ· ἀγορὴ δέ ῥ' ἆεν Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κέν σφι ἐείσεται ἆμαρ ἀνάγκης·
Ὃς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ μέγα δαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶται·
Οἷον δ' αὖτ' ἄκοιτις ἀνέστη, κῆρες ἀλύξαι,
Ἕκτορ· ἦ ῥ' ἰθὺ μὲν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου,
Χερσὶν ὕπ' Αἰακίδῃσι δαΐφρονα Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ἀπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὡς καὶ νῦν ἕπεσθαι ὀΐομαι· ἡ μὲν ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐείγδουπα πεφυζότα Ἴσασθε, φῶτε μενοινᾶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν πρὸτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀσπίσιας·
Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ ὀχέομεθ' εἶναι,
Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δέξαι' ἀναχόμενοι· τὸ δ' οἴω κὴ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῶ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπίθοντο·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα
Τεῦχεσιν, Μηριόνῃ τε, Μέγῃ τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Τυμβίνῃ ἠρτυνον, ἀείσιας καλέσαντες,
Ἕκτορί καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες ὑπ' πρὸτυφαν ὀλλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μαχρὰ βιβὰς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτῷ φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἰμένος ὤμοιϊν νεφέλῃ, ἔχε δ' αἰγίδα θέσπιν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀείρεσέ, ᾗ τε χαλκῷ
Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἤγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ὁλλέες· ἆρτο δ' ἀυτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ὑπὸ νευρῇφι δ' ὀϊστοὶ

Θρῴ-

Θρᾴσκον· πολλὰ δ' ἄρα θρασυμέων ὑπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χερὶ πήχυϊ ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Πολλὰ δ' κὴ μεσηγὺ, πάρος χέρα καλὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσανδο, λιλαιόμενα χεροὶς ἄσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιδο, πίπτε δ' λαός·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλισίηφιν ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σῶσ', ἐπὶ δ' αὖτις ἄυσε μάλα μέγα, τεῖσίδε θυμὸν
Ἐν στήθεσιν ἔθελξε, λάθοντο δ' ἀνειδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥς τε βοῶν ἀγέλαι, ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέουσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ἐλθόντ' ἄκριτος, σημάντορος οὐ παρόντος·
Ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἦκε φόβον, Τρωσὶν δὲ κὴ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἄλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης·
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε κὴ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων·
Τὸν δὲ, Μενεδῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα κὴ Ἴασον ἔνδεκτο·
Ἦτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριόπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς.
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
Υἱὸς δὲ Σφήλου κατεείσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἔλε Πυλυδάμας, Ἔχιον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Ἀγιώρ·
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ἄμον ὄπιθε
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ τὰς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τοφρὰ δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ, κὴ σκολόπεσσιν, ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,

Ἔνθα

Ἔνθα κ᾽ ἔτι δὴ φέβοντο δύσηλο ὑπὸ τῶχ᾽ ἀϊάγησι
Ἕκτωρ ὃ Τρώεσσιν ἐπέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπαυλίεσθε, ἐᾶν δ᾽ ἅλαδε βεβρίθετε,
Ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
Λὶξ τοὶ οἱ θάνατον μητίσομαι, ἠδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γναῖαί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύκοι πρὸ ἄστεος ὑμετέροιο.
Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατημαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι καὶ εἴκας οἱ ὄ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δ᾽ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖα ὄχθας κατέτοιο βαθείης ποσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δ᾽ εὐρὺν ἀπ᾽ ἄκρου
Μακρὴν, ἠδ᾽ εὐρεῖαν, ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίγνεται, ὁππότ᾽ ἀνὴρ δόκιμος πειρώμενος ἧσιν.
Τῇ ῥ᾽ οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ᾽ Ἀπόλλων,
Αἰγίδ᾽ ἔχων ἐπάτησεν· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ᾽, ὡς ὅτε τὶς ψάμαθον παῖς ἅρχι θαλάσσης,
Ὅς τ᾽ ἐπεὶ κάρ ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Αὖ αὖτις συνέχυσε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὣς ῥα σὺ, νῦν Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φῦζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν θοὰς νηυσὶν ἐρητύοντο μιμνοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ᾽ εὐχετόωντο ἕκαστος·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερηνίος, ὄρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο, χεῖρ᾽ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ πὶρ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ᾽ ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ

Μὴδ᾽

Μήδ' ἔτω Τρώεσσιν ἔα δάμναδας Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφαθ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Αἰγίδων αἶσαν Νηλεϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ', ὡς ἔπυθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μενέηνε δ' ἑκάστῳ
Οἶδ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑφ' ἡμετέρης καταβήσεται, ὅππότ' ἐπείγῃ
Ἶς ἀνέμου· ἦ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακρῇσι ξυσοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ', εἰὼς μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἐκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστο τετιηώς, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ', ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γοάλετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, κατὰ μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέως· ὀλοφυδνόμενος δ' ἔπος ηὔδα,
Εὐρύπυλ', ἤδη τοι ὀΐομαι, χατέουσί περ ἔμπης,
Ἐνθάδε θαρσαλέω δὴ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλὰ σὺ μὲν θεράπων πολιηρετέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ', εἴκειν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ἐείνῳ
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ὅττι ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ὀλίγαντο,

Παυ-

Παυρότερος περ ἐόντας, ἀπωσαμεν ὦδε νεῶν,
Οὔτέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδυνάσθη φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, πλησίηφι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσθαι.
Ἀλλ' ὥστε σαθμὴν δόρυ νήϊον ἠθαίνει 410
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥα τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης, ἐπὶ δ' ἄνδημοσύνην Ἀθήνη
Ὣς μὲν δὴ σφι ἴσα μάχη τέτατο πολεμός τε.
Ἄλλοισι δ' ἀμφὶ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἐισάλτο κυδαλίμοιο. 415
Τὼ γὰρ μιῇ περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
Οὔθ' ὁ πυρὶ δῆσαι, καὶ ἐπιτρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὁ ἀφ' ἑλκέσσαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' ἦρα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, μετ' ἐγχείῃ βάλε δουρί. 420
Δύπτησεν δ' ὀπίσω, δαπὸς δέ οἱ ἐκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ φρένα ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νεὼς περιπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε, καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δαρδάνοι ἀγχιμαχηταί, 425
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν εἴνεσι πάντες·
Ἀλλὰ Κλυτίου σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τὸ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκοφρονα, Μάστορος υἱὸν, 430
Ναύτην Αἴαντος ἑταῖρον, Κυθήριον, ὃς ῥα ναυσὶ
Νᾶϊ, ἐπεὶ ἀνδρῶν κάλλιστα Κυθήροιο ζαθέοιο·
Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὸ οὖατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσσάτ' ἀφ' ἵππων Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἔπι πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦσε δὲ γυῖα. 435
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασιγνήτου ἐν πολέμῳ,
Τεύκρου πάρος, δὴ γὰρ ἀπέκταλο πὶς ἑταίρου

Μα-

Μαιονίδης, ὃν νῦν Κυδωνίδην ἔνδον ἐόντα,
Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἑτοίμως ἐν μεγάροισι·
Τόνδ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπώλεσε· τῷ νύ τοι οἰὼ
Ὠκύμοροι χὴ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ' ὁ δ' ξυνέηκε· θεὸν δέ οἱ ἄλγε' ἔθηκε,
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλη Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πισηίου ἀγλαὸν υἱόν,
Πυλιδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυῆ Παιονίδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁμῆ πεπόνητο καθ' ἵππους
Τῇ γὰρ ἔχ', ἦ ῥα πολὺ πλεῖσαι κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκλοες χὴ Τρῶσαι χαριζόμενοι· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν, ἱεμένῳ περ·
Αὐχένι γὰρ οἱ ὄπιθε πολύσπονος ἔμπεσεν ἰός·
Εἶπε δ' ἐκ ὀχέων, κάββωσαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεὶν' ὄχεα κρατέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πυλιδάμας, χὴ πρῶτος ἐναντίον ἦλυθεν ἵππων.
Τὰς μὲν ὄγ' Ἀσυρίῳ, Προτιάονος υἱεῖ, δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε φιλὸν κῆρ εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκλοες χαλκοκορυστὴ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ὀπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀεισάμενον ἔβαλε Ζηνὸς θυγατρὸς
Ἀλλ' ἀλύθη Διὸς τυκτὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὃς οἱ ἐϋσφαίρῃ νάρηϊ ἐν ἀμφιμόνι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύσας παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
Ἰὸς χαλκοβαρὴς, πῆξεν δέ οἱ ἔντεσε χειρός·
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κατὰ γνὶηλον δ' προσιόντα,
Ὦ πίπτοι, ἦ ἐκ πάσχυ μάχης ὀπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·

Νά-

Νάρλῳ δ' ἐξέρρηξε πεύσεσθον, ἰῶ οἱ ἕδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὄϊστούς. 475
Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα, καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κάββαλ', ἐπεὶ σωέχθει θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
Λυτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. 480
Μὴ μὰν ἀπτερέες γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάτ'· ὁ δ' οὐ πάρος μὲν ἐπὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Λυτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραβόλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν, 485
Ἵππιον, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἰακίδῃ παρέστη.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τελαμώνιον ἠδὲ βίηφιν
Τρωσί τε, καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο μαχητὰς ἀΰσας, 490
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥᾴα δ' ἀείγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ, 495
Ἠμὲν ὅτ' οἶσιν κῦδος ὑπὲρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν.
Ὣς νῶϊ Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος, ἠὲ τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, 500
Τεθνάτω· ἕ οἱ ἀσπὶς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σίη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ἀκήρατος· εἶεν Ἀχαιοὶ
Οἴκαδ' σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὣς

Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Λυκῆας, Ἀργεῖοι νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν·
Ἦ ἕλπεσθ', ἢν νῆας ἑλὴ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἐὴν πολίηδε γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνεσκε καὶ ἄλλους λαὸν ἅπαντα
Ἕκτωρ, ὃς δὴ νῆας ἐπορσύνησι μάχεσθαι;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν τέλεσ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι
Ἡμῖν δ' ὅττις τῆσδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοχεδὸν μίξαι χεῖράς τε μάχην τε.
Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χέρνον, ἢε βιῶναι,
Ἢ σῆθ' ἑτέρωσε τρέψαντας ἐν ἀλλήλοισι θοῦναι.
Ὣδ' αὖτως ἀρῆς πυκινὸν νόον ἀνδράσι χεσσάμενοι.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν,
Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πυλαιμένης δ' Ὠτον Κυλλήνιον ἔγχεϊ ἄξας,
Φυλείδεω ἑτάρην, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ ῥ' Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὑπαὶ δουρὸς λάθετο
Πυλαιμένεος καὶ τὸν μὲν ἀπήμβροτεν· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Εἶα πάντεσσιν γὰρ ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
Αὐτὰρ ὅγε Κοίρανον ἔπεφνε μέσσον ἐτάρων
Δύπτησεν ἦ πεσόντα, ὁ δ' ἀμφ' ὤμοιν τάχε θοῦλα.
Τοῦ μὲν δὴ ἑτάροντε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς,
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θοῦριδος ἀλκῆς.
Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος ἔτασε θείνων,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς

Ἤγα-

Ἦγαγεν δὲ Ἔφυρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος·
Ξεῖνος γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν, ὄφρ' ἀλκὴν ἀνδρῶν ἀλεωρὴ·
Ὃς οἱ ἀπὸ τόνδε παῖδα θεὸς πέμψεν ὀλέθρου.
Τὸν δ' Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀμφίστατον τύξ' ἔσχεϊ ὀξυόεντι,
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτῷ πᾶν δ' χαμάζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Ἦμος ὁ ταὶ πολέμιζε μάχην, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
Τοφρά οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἔλθεν ἀμύντωρ
Στῆ δ' ὀρθὸς σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὄπιθεν ἰόντα,
Αἰχμὴ δ' στέρνον ἀνέτυλε μαιμώωσα.
Πέφνων ἰφθίμην ὁ δ' ἄρα πρὸμπὸς ἐλέσθαι.
Τὸν μὲν ἔπασσάλιον χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν· Ἕκτωρ δ' κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱππασιάδην ἐνένιπεν
Ἰφθίμον Μελάνιππον ὃ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, πρίν σφεων ἄπονόσφιν ἐόντων
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νῆες πλῦνον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν
Νῶϊ δ' παρ' Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν·
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθησόμεθ'; ἦέ τι σοί περ
Ἐντρέπετ' φίλον ἦτορ, ἀνεψιῷ κλαμένοιο;
Οὐχ' ὁρᾷς, οἷον Δόλοπος θέτο τεῦχε' ἔπεσιν;
Ἀλλ' ἕπεο· ὁ γὸ ἔτ' ἔσθην ὑποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρναται, σεῖν γ' ἠὲ καταχτάμεν, ἠὲ κατ' ἄρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κλάζ τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὃ μὲν ἦρχ'· ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·
Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἀλλοθ' ἐνὶ θυμῷ

Ἀλ-

Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε καὶ ἀλεξεσθε ὑσμίνας
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σῶοι, ἠὲ φέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἂμ πάντες ἀλίξανθος μενέαινον.
Ἐν θυμῷ δ' βάλετο ἕκτωρ φεξέμεναι δ' ἔπεα πτῆς
Ἔρκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δ' Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὄτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάασσον, οὔτ' ἄλκιμος, οὐς σὺ, μάχεσθαι
Εἴτινά που Τρώων ἠλάσσεται· ἀνδρὸς βάλησθα.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο. τὸν δ' ὀρέθυνεν
Ἐκ δ' ὄθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ δ' ἀσπίδας ἔπεσε Τρῶες πεπάλοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' Ἰππάσον υἱὸν ἀφ' ὑμοσύνης Μεδεσικάστην,
Νισυόμενον πολεμόνδε βάλε στῆθος ἄνω μαζοῦ
Δύπτησεν δ' ἀπὸ ἵππων, ἀρέλυσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅς τε πρεσβῶ
Βλημένου αἶξῃ, τόν τ' ἐκ ἐυσσόῳ θηρεύσας
Θηρητὴς ἐτύχησε βελὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ὡς ἐπὶ σοὶ, Μεδέσικαστε, θόρε Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστὴς,
Ἀλλ' ὄχ' ἄρ' ἔτρεσε, θηεῖ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
Ὅστε κυνὰ ἢ ἀϊγας, ἢ ἠκόλον, ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει, πρὶν ὅμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν
Ὡς τρέσε Νεσσορίδης· ἐπὶ δ' Τρῶάς τε καὶ Ἕκτωρ
Ἦλθε θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντες.
Στῆ δ' μέλας ρηθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἶθυς ἑταίρων.
Τρῶες δ' λέοντε ἐοικότες ὠμοβόροισι.

Νηυσὶν

νυσὶν ἐπεσσόμενον· Διὸς δ' ἐτέλεσσεν ἐφετμὰς,
ὃς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μόθου μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο· τοὺς δ' ὀρόθυνεν
Ἕκτορα γὰρ οἱ θυμὸς ἐκέλσατο κῦδος ὀρέξαι
Πειραμίδην, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
ἅμδλην ἀκάμαντον· Θέτιδος δ' ἧκαίσατο βουλὰς
πᾶσαν ἐπικρήνειε· τὸ γὰρ μόθῳ μητίετα Ζεὺς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν καὶ νίκην
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ὑπ' ὀλοφυρτοῖσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πειραμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχεσπάλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφρὸς μὲν τε περὶ στόμα θύεται, τὼ δέ τε ὄσσε
Λαμπετόωσι βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πλῆξ
Σμερδαλέον κορυθὸς τινάσσεται μαρναμένοιο·
Ἕκτορι δ' αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμυντὴρ
Ζεύς, ὅς μιν πλείστοισι μετ' ἀνδράσι μῦδον ἔθηκε
τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
ἔσεσθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπάρνυτο μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.
καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι τίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων,
Ἦι δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅθι καὶ τάχε' ἄρεσται·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς δηΐοιο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἶσχον γὰρ πυργηδὸν ὀρηϊθόοι, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα·
Ἥτε μάλ' ἠνεμέων λιγέων ἀέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
ὑμάλά τε τρηχύνεται, τά τε κυκλοτερὲς ἀυτμὴ
Δαναοὶ Τρῶας μένον ἐμπεδον, οὐδὲ φίλοντο.
Τὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·

Ἐν

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα δοὴ ἐν νηὶ μέσῃσι
Λάβῃσιν ὑπαὶ νεφέων ἀερσιπόρων, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο ὃ δεινὸς ἐφῆπται·
Ἰσίῳ ἐμβρίμῃ τετρυμένη δέ τε πρῶτα νοῶ
Δειδιότες συλθὸν ὃ ὑπ' ὀφρύσι φάσγανον ἕλκει·
Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅ γ', ὥστε λέων ὀλοόφρονα βυσσὸν ἐπελθὼν,
Αἴ ῥά τ' ἐν ἀμφυτῇ ἄλσος μεγάλοιο νέμωσι
Μυείαι, ἐν δέ τε πῆσι νομεὺς ἅπτων σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχήσεσθαι, ἅλιον βοᾶς ἀμφὶ μονῆσιν,
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι κὴ ὑστατίῃσι βέεσσιν
Λίην ὁμοσχάσει, ὁ δέ τ' ἐν μέσῃσιν ὁρμᾶσι
Βῆν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὃς τότ' Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίως ἐφόβησεν ὑφ' Ἕκτορι κὴ Διὶ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναίων περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυδίκης ἀνακλῆς
Ἀγγελίης οἴχεσκε βίην Ἠερικλείης
Τῆ ἡμέτ' ὀπ πολεῖς πολὺ χέρσον ἠὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
Ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ἀροίσιον ἐξεγένοντο.
Στρεφθεὶς γὰ μετόπισθεν, ὑπ' ἀσπίδος ἄκτυγι πάλλων
Ἴλιῳ αὐτὸς φορέεσκε, πολλυμένοις ἔρυκε ἀκόντων,
Τῇ ὅγ' ἐπιθλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δ' αὐτῷ
Σμερδαλέον κανάχησε περὶ χαλκὸς πεσόντι.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν' οἱ δ' ἐν ἐδυσάοντο κὴ ἀχνύμενοι περ ἑταίρῳ.
Χερσὶν μὲν αὐτοὶ γὰ μάλ' ἐνδέδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐβόασαν νεῶν, πρὶν δ' ἔχεθον ἄκρας
Νῆας, ὅσας πρῶτ' εἰρύσατ', τοὶ δ' ἐπέχυντο,

Ἀρ-

Ἀργεῖοι ἧ νεῶν τε ἐχώρησαν καὶ ἀπάνευθε
Τῶν προτέρων, αὐτοῦ θ' ἅρμ' ἔμειναν ἐλισσόμενοι
Ἀθρόοι, ὦδ' ἐπίδαδεν ἀνὰ στρατὸν ἶφι δὲ αἰδὼς
Καὶ δέος· οὐ γὰρ ἔτι ἕκηλος ὁμάκλεον ἀλλήλοισιν
Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερηνίος, ὄρθ' Ἀχαιῶν,
Λίσσετ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ, καὶ αἰδῶ δότε καὶ ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων ἐπὶ θ' ὑμήσασθε ἕκαστος
Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ἡμὺ ἕτερῳ ξώουσι, καὶ ὔ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὑπὲρ ἐνθάδ' ἐγὼ γυνάζομαι ἠ παρεόντων,
Ἑσάμψαι κρατερῶς· μηδὲ τραπάσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως ἐφέπλετ' ἀμοτέρωθεν,
Ἠμὺ πρὸς νῆας, καὶ ὁμοίῃς πολεμοῖο.
Ἔνθα δ' ἐφεστάσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
Ἠμὺ ὅσοι μετόπισθεν ἀφέσαντο, ὦδ' ἐμάχοντο
Ἦδ' ὅσοι πὰρ νηυσὶ μάχῃν ἐμάχοντο θοῆσιν·
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἤνδανε θυμῷ
Ἑσάμψαι, ἔνθα περ ἄλλοι ἐρέσσαντ' ἶφι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκετ' ἐπώχετο, μακρὰ βιβάσθων,
Νώμα δ' ξυστὸν μέγα νωμάχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτρῃσιν ὀνοκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅς τ' ἐτεὸν ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρετ' ἄπτας
Σεῖας ἐκ πεδίοιο μέγα πρὸς ἄστυ διώκει,
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες, ἠδὲ γυναῖκες· ὃ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρῴσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται οἱ δ' πέτονται·
Ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ διαπρύσιος νηῶν

Φοίτα.

Φοίτα, μαχεσ βιβας, φωνη δε οι αιθερ' ικανει·
Αιει δ' σμερδνον βοοων Δαναοισι κελευε
Νηυσί τε κ) κλισιησιν αμυνεμεν. αυτε μ' Εκτωρ
Μιμνεν επι Τρωων ομαδω πυκα θωρηκτασων
Αλλ' ως τ' ορνιθων πετεηνων αιετος αιθων
Εθνος εφορμαται, πολαμον παρα βοσκομενάων,
Χηνων, η γερανων, η κυκνων δολιχοδειρων·
Ως Εκτωρ ιθυσε νεος κυανοπρωρηιο
Αντιος αιξας· τον δ' Ζευς ωσεν οπιθε
Χειρι μαλα μεγαλη, ωτρυνε δε λαον απασι.
Αυτις δ' δειμεια μαχη επεσ' νηυσιν ετυχθη·
Φαινε κ' ακμητας κ) ατειρεας αλληλοισιν
Αντιαν' εν πολεμω· ως εσυμενως εμαχοντο.
Τοισι δε μαρναμενοισιν δε' ιων γενος· ηυτε Αχαιοι
Ουκ εφασαν φαεξιας υπ' εκ κακου, αλλ' ολεειας
Τρωσιν δ' ηλπετο θυμος εν στηθεσιν εκαστω
Νηας εμπρησειν, κτενειειν δ' ηρωας Αχαιους·
Οι μεν τα φρονεοντες εφεστασαν αλληλοισιν.
Εκτωρ δε πρυμνης νεος ηψατο ποντοπορηιο,
Καλης, ωκυαλου, η Πρωτεσιλαον ενεικεν
Εις Τροιην, ουδ' αυτις απηγαγε πατριδα γαιαν·
Τη περ δη περι νηι Αχαιοι τε Τρωες τε
Δηριν αλληλοις αυτοχειδον· ουδε θυρετρα
Τοξων εισας αμφις μενον, ουδε τ' εγχους,
Αλλ' οιγ' εξυθεν ισαμενοι ενα θυμον εχοντες,
Οξεσι δε πελεκεσι κ) αξινησι μαχοντο,
Και ξιφεσιν μεγαλοισι, κ) εγχεσιν αμφιδυσιοις.
Πολλα δε φασγανα καλα μελανδετα, κωπηεντα,
Αλλα μεν εκ χειρων χαμαδις πεσον, αλλα δ' απ' ωμων
Ανδρων μαρναμενων· ρεε δ' αιματι γαια μιλαινα.
Εκτωρ δε πρυμνηθεν επει λαβεν, ουχι μεθιει,

Εκτω

Ἄρμασιν μὲν χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐπέλασσεν.
Οἵησε πῦρ ἅμα δ' αὐτοῖ ἀκάλλιες ἔρυθ' ἑώτιλο
Νῶϊ ἁμῖν φάσσων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,
Νῆας ἐλᾶν. ἀὶ δ' αὖτε, θεῶν ἀέκητι, μαλῆσαι,
Ἡμῖν τίμησα πολλὰ θέσαν, κακότητι γεγόντων.
Οἱ μέν, ἐβάλοντο μάχεσθ' ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔσχαρε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ἡμείερος, νῶϊ αὐτὸς ἐπορώρει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
Ἀλλ' ἀγχάζεσθαι τυθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆϊκα ἐφ' ἑπταβόλοιο, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἰσάκουε θεοκηδὴς Τελαμωνιάδης· ἔγχει δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅσις φέροι ἀκάματον πῦρ·
Αἰεὶ δ' σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν,
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἦ τινας ἀμφὶ ἐμοὶ ὄψεσθαι δοκέουσιν ὀπίσσω;
Ἦ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κε ἀνδράσι λαιγὲν ἀμύναι;
Οὐ μὰν τις κεδνὸν ἔτι πύλης, πύργος ἀρηρώς,
Ἠὲ κατακτάμενος, ἑταρηίδα δῆμον ἔχοντες·
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης·
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, ἠὲ μειλιχίη πολέμοιο.
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι·
Ὅστις δὴ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέριστο,
Σεῦε πυκὶ κλονέων, χάλκεον Ἕκτορ' ὀτρύνων·
Τόνδ' Αἴας ἔτανσε, θεοδμήτῳ ὀχέϊ ἐπὶ
Δώδεκα δὲ πρηστῆρας νεῶν αὐτοκασιγνήτους

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Π.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΠΑτρόκλῳ ὀκδύλλι Ἀχιλλεὺς ἢ ἑαυτῷ σκυοπλίαν ὑπτρίπτει ἀπαλαλεῖν, καὶ τὸς Μυρμιδόνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον· οἱ ἢ, ἐξελθόντες ἐτρεψαν τὸς Τρῶας. Πάτροκλος ἢ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς ἀναιρεῖ, τὸν σεμνόερον ἵππον τῷ Ἀχιλλέως ἀνελόντα, Πήδασον ἐπεῖλε ἢ Πάτροκλον Ἕκτωρ ἀναιρεῖ, πληγμάτα πεφύτευον ὑπὸ Εὐφόρζυ, Ἀπόλλωνος ἀφιλομμόκ σκυοπλίαν ὠϊτῶ.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΙΑ.

Πῖ, Πάτροκλον ἵππευτεν ἀρήϊον Ἕκτορος ὠχμή.

Ὣς οἱ μ' ὧδε νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοιτο
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παείσατο, ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥς τε κρηὼν μελάνυδρος,
Ἥτε καθ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὴν χέει ὕδωρ.
Τόνδε ἰδὼν ὤλειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,

Καὶ

Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δὴ δάκρυσαι, Πηλεΐδη Ἀχιλλεῦ,
Νηπίη; ἦ σ' ἄμμε μνήσεαι ἔνθ' ἀπολέσθαι
Εἰαρὶ ἀπ' ὁμβρήν, καί τ' ἐυμβρίῃ πεδαρύκῃ,
Δακρυόεσσα δέ μιν προτιέρκεϊ, ὄρρ' ἀνέληϊ
Τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρεν χ' ἅδηκυν ἔδοις.
Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἦέ τινι ἀγγελίην Φθίης ἐκπλυνες οἶος;
Ζώει μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἀκτορίωνε,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἦέ σὺ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκοντο
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σῆς;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἄμφω.
Τόνδε βαρυστενάχων προσέφης, Πηλεΐδη ἱππεῦ,
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος ἐὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν.
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, ὑπὲ μέμφοι τε
Βέβληαι μεγάθυμος ὑπὸ Τυδείδεω κρατεροῦ Διομήδεος
Οὔτασαι δ' Ὀδυσῆα δυσπλυτὸν, ἠδ' Ἀγαμέμνονα·
Βέβληαι δὲ καὶ Εὐρύπυλον κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ·
Τὼς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀνειδόμενοι σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ·
Μὴ ἐμὲ γὰν ἔπος γε λάβοι χόλου, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰνάρετην· τίς ὀδὶ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνοιο περ,
Αἴκε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεὲς· οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἵππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ὄβριμος ἐστίν.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίων ἀλεείνεις,

Καί τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτης,
Αλλ' ἐμέ γε φρένες ὦρσαν, ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσεν
Μυρμιδόνων, ἵνα πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι·
Δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴ κέ σε ἰσόμορον σάκεος ἰδόντες ὑπέρθυ
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι εἶες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀναπνοὴ πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες πεπονημένους ἄνδρας ἀυτῇ
Ὦσαιμεν προτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὤ μοι, διογενὲς Πατροκλέες, οἷον ἔειπες·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κεχολώμενος ἐν φρεσὶ θυμὸν
Ὁππότε δὴ τὸν ἐμεῖο γέρας βίηφι ἑλόντος
Καὶ γήρᾳ ἀν-ῃ ἀρηϊφίλῳ, ὅ τε περὶ πάντων ἀριστεύει
Αἰνὸν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐμὸν δύνει, ἐκ δὲ μάλιστα θυμῷ
Κήδομαι, ἰὼ ἄνα μοι γέρας ἐξέλετο βὴ δ' Ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κλέπτουσα, πόλιν δοκέει κτερέϊσαι,
Τιὼ ἀν-ῃ ἐκ χειρῶν ἕλεθ' ἑλόν' Ἀγαμεμνονίδαο
Ἀτρεΐδης, ὥστε τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν πρότερον γε θεὰ νοσφισσόμεθ' αὖ· ἄρα πού
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐπὶ φρεσὶν ἦτορ ἔχοντι
Οὐ σεῦ μείνηθρον παλαιφατὸν ἔμμεν, ἀλλ' ὁππότε
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηαι ἀϋτμένος πτολέμοιο.
Τῶν δ' ὤμοιϊν μοι ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦνε,
Ἀρχὸς ἅ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρῶες νέφος ἀμφεβάλοντο
Νηυσὶν ὑπηρατέας· οἱ δ' ἐπὶ μοῖραν θαλάσσης

Κεκλίαθ᾽, χώρης ὀλίγῳ ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε.
Θάρσωσ᾽· ἐ γὰρ ἔμπης κόρυθ᾽ λάϊνοι μίτνον τειχεσι
Ἐξιόντι λαμπομένης· τάχα κέν φάγοντες, ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἥπια εἰδείη· νῶϊ δὲ σφετέρῳ ἀμφιμάχοιτο.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεθ᾽ ἑῇχειη, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι
Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρωσὶ κελαδέοντος, ἀείραντος δ᾽ ἀλαλητὸν
Πᾶν πεδίον καθέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ χὴ ὣς, Πάτροκλε, θεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι
Ἔμπεσ᾽ ἐπιχραύσας, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐπιπρήσωσι, φίλον δ᾽ ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
[Τὰς ἄλλας ἐπέρεζε· ἀπὸ δ᾽ Ἕκτορος ἴσχεο χαίτας.]
Πείθεο δ᾽, ὥς τοι ἐγὼ μύθῳ τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι
Πρὸς πάντων Δαναῶν· ἀτὰρ ὄφρ᾽ εὐκαλλίδα κόμην
Ἀφ᾽ ὑποδήσωσιν, περὶ δ᾽ ἀγλαὰ δῶρα πορήσιν
Ἐκ νηῶν ἑλάσας, ἶέναι πάλιν εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐείσατος ὠκέας Ἥρης,
Μὴ σύ γ᾽ ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ᾽ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναίρεσκε, περὶ Ἴλιον ἡγεμονεύων
Μήτις ἀπ᾽ Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἔμβῃ· μάλα τὰς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶ φάος ἐν νήεσσι
Θαίνειν, τόνδε δ᾽ ἐᾶν πεδίον καταδηιάασθαι.
Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,

Μήτε τὶς ἦν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τὶς Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ἔλεθρον.
Ὄρρ' οἶοι Τρώης ἱερὰ κρήδεμνα λύσιμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι
Δάμνα μὶν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ,
Βάλλοντες· δεινὴ δὲ περὶ κεφάλῃσι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
Καὶ φάλαρ' ἐυτοίηθ'· ὁ δ' ἀείρειν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδέ οἱ ὦκα
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν·
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι· καδδέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ γὰρ κακὸν κακῷ ἐσπείκετο.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἆσσον ἰόντος
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, ἀϊχμῆς δὲ κενὸν κοῖλον ἔπιφεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας ἐπὶ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάντχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ' αὖτα καὶ ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὣς τὴ μὲν πρύμνην πῦρ ἀμφέπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν,
Ὄρσεο, διογενὲς Πατροκλέες, ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ πρὸς νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωλὴ·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται·

Δύσει

Δύσετο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ὁρυσσέλο νώροπι χαλκῷ
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμῃφιν ἁρήρει·
Ἔγχος δ' οὐκ ἔλεπ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην, ἣ πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα ποδώκεα δῖον ἀνώγει,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·
Πιστότατος δὲ οἱ ἕσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήσ.
Τῷδε γε Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον τε Βαλίον τε, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τὼς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἧκε,
Τόν ῥά ποθ' Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς,
Ὅς γε θνητὸς ἐὼν ἕπετ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἳ δ', λύκοι ὥς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε μετὰ φρεσὶν ἄασπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν ὄρεσι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν,

Καί τ' ἀγελησδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρε,
Λάψοντες γλώσσησιν ἀργιῶσιν μέλαν ὕδωρ
Ἄχεϊ, ἐρυγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, φυσιάει δέ τε γαστὴρ
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεὺς,
Ὀτρυνῶν ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ἧσιν Ἀχιλλεὺς
Εἰς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
Σημαίνειν αὐτὸς δ' μέγα κρατέων ἄνασσε.
Τῆς μὲν ἧος στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος ἀἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο, διιπετέος ποταμοῖο,
Τὸν τέκε Πηλῆϊ θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκαμαντι, γυνὴ θεῷ ἐυνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεϊ φωτί,
Ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὴν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος θυγάτηρ· τῆσδε κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ μελπομένῃσιν,
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς·
Αὐτίκα δ' εἰς ὑμέναιον ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, ποδὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς,
Τὸν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μνῆστο Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·

Τὸν

Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν
Ἀμφαγαπάζόμενος, ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δ' ἑκατὸς Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
Ἔσχεϊ μάρναδζ, μετὰ Πηλείωνα ἐταῖρον.
Τῆς δ' τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοίνιξ·
Πίμπλης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσλας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν ἐϋκείνας, κελέυσεν δ' ὄπα μῦθον ἔτελλε.
Μυρμιδόνες, μήτις μοὶ ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ὄπα νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάντ' ἐπὶ μοι νῦν θῆσιν ἀπειλήτην ἔπας·
Σχέτλιε, Πηλέος υἱὲ χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλεής, ὃς σῇσι νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα πουλυτρήρωσιν·
Λύτις ἐπεὶ δή τοι δεδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι δεδάζεσκε νῦν ἦ πάρος ἦ
Φυλόπις μέγα ἔργον, ἐπεὶ τὸ πλεῖν γ' ἐρέωμεν·
Ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὡς εἰπὼν, ἄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Μᾶλλον δ' ἐτίχεε χάρμην, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἐσέρῃ πυκινοῖσι λίθοισι,
Δώμασι ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὡς ἄρα κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὁμφαλόεσσαι
Λαπὶς ἄρ' ἀσπίδι ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Φαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι
Νεύοντες ὡς πυκνοὶ ἐφίσταντο ἀλλήλοισι.
Πάντων δ' ἐμπρέπεσθε δύ' ἄνδρε θωρηκτάων,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· κλισίῃ δ' ἔπι κῶμ' ἀνέῳγε

Καλῆς, δαιδαλέης, τιμὴ οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγειν, ἐὺ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, ἔλων τε ταπήτων.
Ἐνθάδε οἱ δέπας ἦεν ἐτετυγμένον, ὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτῆς αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτι μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ κηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δὴ νίψ' ὕδατι καλῇσι ῥοῇσι,
Νίψατο δ' αὐτὸς ἔπειτα, ἀφύσατο δ' αἴθοπα οἶνον·
Εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ· λεῖβε δὴ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών, Διὶ δ' ἐκλάθετ' τερπικέραυνῳ.
Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι·
Ἦ μὰ δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲ ἐμέ, μέγα δ' ἴλαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Μάρναδ'· τῷ κῦδος ἅμα πρόφερε, σπέρχε δὲ θυμόν.
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ, ἐπὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται, ἢ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγὼ περ ἰὼν μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐποπίσω τε δίηται,
Ἀσκηθὴς μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἴκεσθαι
Τεύχεσί τε ξυὼ πᾶσι καὶ ἀσπετμάχοις ἐτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε θαλῆς, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μὲν οἱ ἀπῶσαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἀπονίεσθαι.

Ἥτις

Ἦτοι ὁ μὲν, πείσας τε, καὶ ἐυξέστῳ Διὶ παλεὶ,
Ἀψ κλισίῃν εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δ' παρὰ θιν' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Παλλάδι μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔσσυον, ἄορ' ἐν Τρωσὶ μέγα φαεινόντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δ' σφήκεσσιν ἐοικότες ἠὲ μελίσσαις
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐείσμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰὲν κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τόσσ' εἶπερ θρασὺ τίς τε καὶ ἀνθρωπος ὁδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἵ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πέρνω πᾶς πέτεσθ', καὶ ἀμυνέει οἷσι τέκεσσι·
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίῃν καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐπέκλετο, μακρὸν ἀύσας,
Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηλῆϊάδεω Ἀχιλῆος,
Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὡς ἂν Πηλείδῃ τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων πάρ νηυσὶ, καὶ ἀλκήμαχοι θεράποντες·
Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἦν ἄτιμος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μιν καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
Μερμαλέον κονάβησαν, ἀϊσσόντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἶδον Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σάων ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ἀεικὲς θυμὸς, ἐκίνυθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι θρασὺ νῶϊ ποδώκεα Πηλείωνα
Μισῆμεν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι·
Πάλλητον δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺ ὄλεθρον.

Πά-

Πάτροκλος ὃ πρῶτος ἀκόντισε δῖον ἑταῖρον
Ἀντίθεον Σαρπηδόνος, ὃν ῥα Μύρμιδες ἄνδρες
Νηὶ ἔπι πρύμνῃ μεγαθύμου Πριαμίδαο
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἦγαγεν ἐκ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἑταῖροι δέ μιν ἀμφεφύκεσαν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ἠγεμόνα κλείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, πρὶν δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμίσεας δ' ἄρα νηῦς λίπεν αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες ὑπαπερίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην εὐρυπτερέτα Ζεύς,
Ἐκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκραι,
Καὶ νάπαι, ἔρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ·
Ὡς Δαναοὶ νηῶν μὶ ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμη δ' ὑ γίνετ' ἐρωή.
Οὐ γὰρ πω τι Τρῶες ἀρηῖφιλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Πεφυγεπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀντίσαντο, νεῶν δ' ἐπύκιον ἀνάγκη.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἄλεν ἄνδρα, κελευσάντων ὑσμίνης,
Ἡγεμόνων· πρῶτος ὃ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίχ' ἕτερον τρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχει ὀξυόεντι, διὰ πρὸ ὃ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δ', πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσ'· ἀτὰρ Μενέλαος ἀρηΐος ἕτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δ' γῦα.
Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα παχίστος

Μυὼν

Μυὼν ἀνδρώπτε πέλεϑ' ὦκὺ δ' ἔγχεϑ αἰχμῆ
Νεῦρα διεχίδη· τὸν δ' σχέτϑ ὄω' ἐκάλυψε·
Νεσσεύδαι δ', ὁ μὲ ἔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀγλίοχϑ, λαπάρης δ' διήλασε χάλκειον ἔγχϑ·
Ἤειπε δ' περπάγιβε· Μδεις δ' αὐτοχεδὰ δυσὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
Στὰς πεύδειν νέκυϑ· τῷ δ' ἀντίβεϑ Θρασυμήδης
Ἔφδη ὀρεξάμψϑ, πρὶν ἐτάσαι, ὃδ' ἁμάρτεν,
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δ' βραχίονα δυεδς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄρεξε.
Δέπσεν δ' πεσών, χϑ δ' σκότος ὄω' ἐκάλυψεν·
Ὡς τὼ μὲ δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτλω εἰς ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἑδλοὶ ἑταῖροι.
Τίϊς ἀκοντίσαι Ἀμισωδάρυ· ὃς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαμαχέτλω, πολέσιν κακὸν ἀνδρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα χϑ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖδι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κοπίδνλι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνδη ξίφος αἵματϑ ϑ καϑ' ὅσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος χ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δ', Λύκων τε, σακέδεσμον ἔγχεσι μὲ χδ
Ἤμβεσον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
Τὼδ' αὖτις ξιφέεσσι σακέδεσμον· ἔνδα Λύκων μὲ
Ἱπποκόμυ κόρυδος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δ κανὸν
θάσγανον ἐρράιδη· ὁ δ' ὑπ' ἄϑ αὐχένα θῆκε
Πηνέλεως, πᾶν δ' ἔσω ἔδυ ξίφος, ἔκβε δ' ὅλον
Δίρμα· παρηέρθη δ κάρη, ὑπέλυσϑο δ γυῖα.
Μηκάδνης δ' Ἀκάμανϑα, κιχεὶς ποσὶ καρταλίμοισι,
Νύξ', Ἵππων ὀπίσω ὀμένων, χϑ δεξιὸν ὦμον·
Ἤειπε δ' ἐξ ὀχέων, χϑ δ' ὀφθαλμῷ κίχυϑ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμανϑα χϑ σῶμα γηλέϊ χαλκῷ

Νύξε·

Νύξε τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐσχεφάλοιο κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
Ἐκ δ' τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τόδ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών· θανάτῳ δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐείφοισι,
Σίνηται, ὑπ' ἐκ μήλων αἰρόμμενοι, αἴτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἔχόσας·
Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐρ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἴετ' ἀκοντίσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἤ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἐτεὸν ἄλκαρ νίκλυ·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' εἰσέρας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται ὄρνυτο αἴσω,
Αἰθέρος ἐκ δίνης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὣς ἦλθ' ἐκ νηῶν φόβος ἀχή τε φόβος τε·
Οὐδὲ τι μοῖραν πέρασον πάλιν· Ἕκτορα δ' ἵπποι
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, ὃς εἰκονίας ὀρυκτὴν τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρμαλες ὠκέες ἵπποι
Ἄξαν' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρμα' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἔπεσε, σφέδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδούς, ἐπεὶ ἆρ τμάγεν· ὦκα δ' ἄελλα
Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων· ταμέοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Ἀφορρον πεδίοιο ἄσυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Πα-

Πάτροκλος δ' ἦ πλεῖστον ὀϊνόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ἐπὶ δ' ἄξονι φῶτες ἔπιπλον
Πρωΐεες ἔκ ὀχέων, λίφοι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ἐφ' ἵππους ὠκέας ἵππους
Ἀμβρότοι, ὕς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πεζὼ ἰέμενοι· ὀπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός
Ἴεσθ' ἐς βαλέειν· ὁ δ' ἐκφερέων ὠκέας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε λάϊλαπι πᾶσα κελαινὴ βρίσειεν χθών
Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δίκης ἐλάσσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν κολαμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιστῦς πὸτ' ἀπορμήγυσι χαράδρας,
Εἰς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ ἔργ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντα θέουσαι.
Πάτροκλος δ', ἐπεὶ ἓν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἀψ ὀπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόλησε
Εἶα ἰεμένους ὀπιδαστέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν.
Ἔνθ' ἤτοι Πέδασον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στίρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δεύτησεν δὲ πεσών· ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱὸν,
Δεύτερον ὁρμηθείς· ὁ μὲν ἐυξέστῃ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧστο ἀλεείς· ἐπὶ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἔσχε χεῖρας
Ἡνία· τὰ ῥ' ἔπιπτον· ὁ δ' ἔσχεϊ νύξε φαεσὰς
Γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτῆς πεῖρεν ὀδόντων.
Εἶλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος· ὡς ὅτε τις φὼς
Πίτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἰθὺν ἰχθὺν

Ἕκ

Ἐκ φόρτοιο δύσεζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
Ὡς ἄλλη ἐκ φρενὸς κεχυμένα θυμὸς ἀγαυῶ·
Καδδὰ δ' ἄρ' ὁπὶ τόξα ἴσαν πεσόντα δὲ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Μέσσην κακπεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάδη
Ἐν κόρυθι βεβαρῆ· ὁ δ' ἄρα σφριγὴς ὑπὸ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστὴς
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμανθα, καὶ Ἀμφοτερωνα, καὶ Ἔπαλτον
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἔχιόν τε, Πύρλιν τε,
Ἰφέα τ', Εὐῖππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πυκνοτέρῃ.
Σαρπηδὼν, ὡς εἶν ἰδ' ἀμείρεχίτωνας ἑταίρους
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κίνλεθ' ἅρ' ἀντιβίοισι καθαπλόμενος Λυκίοισιν,
Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, σφῶϊ φάνηθι· νῶϊ θοοὶ ἐστέ.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τῷδ' ἀνέρι, ὄφρα δαείω,
Ὅστις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἐκθορε δίφρου.
Οἵδ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοκείλαι,
Πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τόσσε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίδης ἀγκυλομήτης,
Ἥρῃ δ' ὃ πρόσφατα κατεγνήτῃ, ἄλοχόν τε,
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτι μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κεδάῃ μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
Ἦ μιν ζωὸν ἑοῦσα μάχης ἄπο θαλκυόεσσης
Θείῃ ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.

Τὸν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον ἔπος εἶπες;
Ἀνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσαν,
Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ' ἀτὰρ ἢ τοι πάντες ἐπαινέομέν σε θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴκε ζωὸν πέμψεις Σαρπηδόνα δῖον ἐόντα,
ἕρπέτω, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι κ' ἄλλον
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἐὸν κρατερῆς ὑσμίνης·
Πολλοὶ γὰρ περὶ δῖον μέγα Πειρήνιον ῥάχον
Τῖτες ἀθανάτων, τοῖσιν κότος αἰνὸν ἐπῆεν.
Ἀλλ' εἰ τοι φίλον ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μὲν μιν ἔασον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦγε λίπῃ ψυχή τε κ' ἀϋτμὴ,
Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν, κ' ὕπνον ἑταῖρον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίην εὐρεῖαν δῆμον ἵκωνται·
Ἔνθα ἑ τ' ἀρχῦσιν καὶ ζωγρητοί τε, ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε πρὸ γὰρ γέρας ὄρσε θανόντων.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αἱματόεσσας δ' ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐκτοῦλαμι, τηλόθι πάτρης.
Οἵ δ' ὅτε δὴ ῥα ἔμελλον ἴσαν ἐς ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος ἀγασσάμενον θεσπεσίμβλον,
Ὃς ῥ' ἠὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε γαστέρα κατὰ δεξιτερὸν περὶ σῆμα·
Σαρπηδὼν δ' αὐτὸς μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δ' ἵππους ἔτρεσεν ἰσχὺν
Ἔσχεν ἔπειτ' ἐξίδν ἄμων· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐδας·
Κάδδε' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς

Τὼ

Τῶ ῥ' ἱππεύτατω κεῖτο ζυγὸν, ἠνία δέ σφι
Σύρτυ, ἐπεὶ ἠῶτο παρήορα ἐν κονίησι.
Τοῖο μὲ Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὖρετο τέκμωρ,
Σπασάμενος ταχέην παχέος περὶ μηρὸν,
Αἶξας ἀπέκοψε παρήορον· οὐδ' ἐμάτησε·
Τῶ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δ' ῥιπῆσι τάνυσθεν·
Τῶ δ' αὖτις σαώτην ἔσω πέσε δυμοδόεσσα.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲ ἀτίμασσέτε δουρὶ φαεινῷ,
Παλεύκλου δ' ἵππω ὤμον δεξιτερὸν ὕπλυθ' ἀκωκὴ
Ἔδυσε, δὺ δ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τῷ δ' οὐκ ἄλιον βέλος ἐκφύγε χειρὸς,
Ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄορτε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ·
Ἤειπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τὴν τ' ὄρεσι τέκτονες ἀνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον ἔναρα·
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων τε καὶ ὄχρασι κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδαγμένος αἱματόεσσης·
Ἤϋτε ταῦρον ἔπεσον λίην ὀλίγον μετελθὼν,
Αἴθωνα, μεγάθυμον ἐν αἰπόλοισι βίηφιν,
Ὠλεσέ τε σπάσεν τε βοὸς ἀπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
Ὡς ἀπὸ Παλεύκλου Λυκίων ἀγὸν ἀντίσσαντα
Κτεινόμενον μνήσαντο, φίλον δ' ὀρόμησεν ἑταῖρον,
Γλαῦκος πέπων, πολεμιστὰ μεθ' ἀνδράσι, πῶς σε μάλα
Αἰχμασίῃ τ' ἔμβαλλε, καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν
Νῶϊ σοι ἐσσόμεθα πόλεμος κακὸς, ὡς θοὸς ἐσσι.
Πρῶτα μὲ ὄτρυνον Λυκίων ὑπηνήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ·
Τοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, αἴκέ μ' Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα·

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς. ὄτρυνε δὲ λαὸν ἄπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμὼς, ῥῖνας δ' ἀμφοῖν ἐν κήθεσι Σαίνων,
Ἐκ χερὸς εἶλκε δόρυ, περτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔπτηξε·
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. 505
Μυρμιδόνες δ' αὐτῷ κύδος ἴππων φυσιόωνται
Ἀμφὶς φοσσέεσσι, ἐπεὶ λίπον ἄρμαθ' ἁπάντων.
Γλαύκῳ δ' αἶνον ἄχος γήθησε θεσπεσίοιο
Εἶπεν δὲ οἱ πτορ, ὅτ' ἐν δαΐῳ περσαμώσας.
Αἶψα δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αἰνῶς 510
Ἕλκος, ὅ δή μιν Τεῦκρος ἐτειήσιμον βάλεν ἰῷ,
Εὔχετο υἱὸν ἀρηϊφίλου ἐτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
Κλῦθι, ἄναξ, ὅς πού τε Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύναται δὲ σύ πάντοσ' ἀκούειν 515
Πάντοσε κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, ἄδε μοι αἷμα
Ἐσσεῖται δύσει· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτῷ·
Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι χερὶ ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι 520
Ἀνδρῶν δυσμενέων· ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε,
Τοῦ περ δὴ Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι,
Παῦσον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἐτάροισιν
Εὐχόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν· 525
Τοῖς τ' ἀμφὶ νέκυϊ καλῷ καλῶς θεινώμεθα μάχῃσι.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ·
Γήθησεν δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, χύθησέν τε. 530
Φῆ οἵ ὦχ' ἥκιστα μέγας θεὸς εὐξαμένοισι.

Πρῶ-

Πρᾶτα μ' ἔτρωσαν Λυκίων ἡγήτορες ἄνδρες,
Πάντη ἐπασχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μοι Τρῶας πίσε, μακρὸν βιβάσθων,
Πηλεΐδην Ἀμαρυγκιάδην ἐπὶ Παιονίδην,
Βῆ δ' ἰθὺς μετ' Ἀρείαν τε, καὶ Ἄκμονα χαλκοκορυστήν,
Ἀσπὶς δ' ἰσάμενος ἑπτάβοιον τερσηνύσα,
Ἕκτορ, νῶϊ δὴ σάμβλυ λελασμένος εἰς ὑπερωπήν.
Οἱ σέθεν ἔκπαγλα, τῆλε φίλων, καὶ σαλείσιν ἄπης,
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' ἐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖνος Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυσθε δίκῃσί τε καὶ βίῃ ᾧ.
Τόνδ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἴσχεϊ χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ, φίλοι, σάρσητε, μεμαυῖῆτε ᾗ θυμῷ,
Μὴ ἀπὸ τε' χεῖ ἕλωνται, ἀεικίσωσι τε νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὅλοντο,
Τὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφρομεν ἐσχεσίησιν.
Ὣς ἔφατ· Τρῶας δὲ καταχρῆσεν λάβε σίνθος
Ἀχαιῶν, ἐκ ἔπεικτον, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πέλοντο
Ἕσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐσ δ' αὐτὸς ἀείρατο μάχεσθαι·
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκλων, χωόμενος Σαρπηδόνι· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λαὸν ἀπ' ἀρχῆς·
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ,
Αἴαντε, νῶϊ σφῶϊν ἀμυνέσθω φίλον ἦτορ,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδρέσσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδών. ἀλλ' εἰ μὲν ἀείκτασαίμεθ' ἑλόντες
Τεύχεά τ' ἄμοιιν ἀρεσσόμεθα, καὶ τιν' ἑταίρων
Αὐτῆς ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλίξασθαι μενέαινον.

Οἱ

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ καλῷ ἐσσευμένοι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀϋσαντες· μέγα δ' ἴαχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ κεδνὸν περὶ μάχης ὀλυσὸν πόνον εἴη.
Ὧσαν δ' ἀσπίστῃσι Τρῶες ἐλίκωπες Ἀχαιούς·
Βλῆτο δ' ὅστις κάπτε· ἀνὴρ ἐν Μυρμιδόνεσσιν,
Τίδης Ἀγακλῆος μεγαθύμου, υἱὸς Ἐπειγεύς,
Ὅς ῥ' ἐν Βουλείῳ δυναμεδίῳ ἔπλετ' ἄνασσε
Τοπρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐκλύε· ἀνηλεὲς ἔγχος ἀνέιξας
Ἐς Πυλῆ' ἐπέτδυσα, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν
Οἰδ' ἄρ' Ἀχιλλῆϊ ῥεξίδικε πέμπον ἴπποις
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τὸν ῥα τόθ' ἁπλάμενον νέκυϊ βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
Χερμαδίῳ περιμήκει ἀ δ' ἀνδρὸς πᾶσα κεφαλὴ
Ἐν κόρυθι βεβαρῇ· ὁ δ' ἄρα σφίσιν ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο δυμερὴς ἐς.
Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γλυκὺ φρεσὶν ὦρσε μέλαινα·
Ἴθυσεν δ' διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικώς
Ὠκείῃ, ὅς τ' ἀρίβηκε κολοιόν τε· ψῆνά τε
Ὣς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεες ἱππιοχαΐται.
Ἕσσυτο καὶ Τρώων περχόλιος ἠνορέηφι.
Καί ῥ' Ἐξάκλα Σθενέλαον, Ἰθαιμενέος φίλον υἱόν,
Αὐχένα χειμαλίῃ, ῥῆξεν δ' ὑπὸ τοῖο τένοντας.
Χάρησαν δ' ὑπάτη τε παρήμαχοί τε φαίδιμοι Ἕκτωρ.
Ὅσση δ' ἠγαθέης ῥιπὴ ταναήκεος ἔστιν ἀξίνης,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ὀρίνῃ πυραμώνιος ἢ ἐν ἀΰλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, σπέος ὑπὸ δυμερὲς ἐς·
Τόσσον ἐχάρησαν Τρῶες, ὕστιλοι δ' Ἀχαιοί·
Γλαῦκος δ' πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀπτολέμοιο,

Ἐ-

Ἐτρέφετ', ἐκλείνεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδ' οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρ' Γλαῦκος, σῆμα μέσον, ὕστατα δεῖδε,
Στρεφθεὶς ἔμπινυς, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων
Δύπτησεν δὲ πεσὼν πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς.
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγα δὲ Τρῶες ἐχάρησαν
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· ἐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐκελάβοντο, μόλος δ' ἰδὺς φέρεν αὐτούς.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρ' ἔχ' ἀκοντιστὴν
Λαόγονον, θεσσὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεύς
Ἰδαίης ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὠΐχετ' ἀπὸ μελέων, σκοτόεσσα δὲ μιν σκότος ἷλεν.
Αἰνείας δ' ὑπὸ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τάξασθ' ὑπασπίδια ποσὶν ἴοντος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλαπάλιμον χάλκεον ἔγχος,
Πείσας γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδὲν ἐνισκίμφθη, ὑπὸ δ' ἀσπὶς πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίετο μένος ὀξὺμος ἄρης.
Λίχμῃ δ' Αἰνείαο κεδασπινομένῃ κατὰ γαίης
Ὤιχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιδαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν,
Αἰνείας δ' ἄρα μιν ἐχαίρησέν τε, φώνησέν τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστῆρα περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν καθέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ·
Τόνδ' αὖ Μηριόνης δεξικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἰφθίμον περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σεῖσαι μένος, ὅς κέ σ' ἄτλα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενον· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κραδίην περ ἐὼν καὶ χερσὶ σεπωδὼς,

Εὖ-

εὔχ' ἐμοὶ ἀφῆκε, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐτεήμπλη Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Μειδίων, τί σὺ ταῦτα, ἐὼ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον, ἔστι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νικῆσ' χωρήσωσι, πάρ' τινὰ γαῖαν καθέξει·
Εἰ γὸ χερσὶ τέλῃ πολέμιν, ἐπίων δ', εἰὶ βελῆϊ
Τῷ, ἔστι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲ ἦρχε, ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥρτο ῥυπόωντ' ἀνδρῶν ὁρμαθὸς ὁμαρτῆ
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἔκαθεν δέ τε γίνεται ἀχνὴ
Ὡς ἦμ' ὄρνυτο λαὸς ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκῷ τε, ῥινῷ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἐγχείῃσιν ἀμοργύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φρεσὶν ἦμεν ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι, καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν,
Ἐκκεφαλῆς εἴλυτο δαιμονίῃς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ ἀμφὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μῆλα
Σταθμῷ ἔνι βεβρίθωσι περιγλαγέες καὶ πέλλαι,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄφθονον ἕδει·
Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρίψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φρεσὶ σῷζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατροκλείῃ, μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτῆς ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληϊ,
Ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοκέσσατο κέρδιον εἶναι,
Ὅππῃ ἠὺς θεράπων Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὦσαίατο πρυτὶ ἄστυ, σόλεων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.

Ἕκ-

Ἕκλυεν δ' πρωτίστῳ ἐνὶ λιλαιόμενον θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς μάστιγε, ἔπεσσι, κέλευσε δ' ἄλλῃ·
Τρῶας φυγέμεν ἅμαξαν· γνῶ γὰρ Διὸς ἱερὰ τάδε λῷα.
Ἔνθ' αὖ ἵππους ἴθυνε Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβησεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἄτῃ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγυρτῇ· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, αὖτ' ἔκυδα κρατερὸν ἐτάρνασε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' ἀμοιβὶν Σαρπηδόνος ἔντεα ἕλοντο,
Χάλκεα μαρμαίροντα, τὰ ῥ' ἑοῖς ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσαν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χεῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, θέσθαι δ' ἄμβροτα εἵματα ἑσσαι.
Πέμπε δέ μιν πομπῆσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔτοί τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνήκουσεν Ἀπόλλων,
Βῆ δ' κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χεῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, θέσθαι δ' ἄμβροτα εἵματα ἑσσε·
Πέμπε δέ μιν πομπῆσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαδε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Νήπιος· ἢ ῥ' ἔμελλε Πηλεΐδαο φύλαξεν,

Ἥτ-

Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὼ μέλαν θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείασσων νόος, ἠὲ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἔκτανε δῖος
Πατρόκλεης, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μύλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Παλλὰς ὑπὸ χερσὶ, φέρε πρὸ γὰρ ἔρχετο θοῦρος·
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἕστη, πῇ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπέσυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ', ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας πτερόφιν ἐκάρτυνε Ἀπόλλων,
Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεες· οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο· Πατρόκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλεύμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔσχε μένυχας ἵππους·
Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατ' αὐτοσχεδὸν αὖθις ἐλάσσας,
Ἦ λαὸς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλύξαι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε,
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,

Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, τὸς δ' Δύμαντος,
Ὃς Φρυγίλιν ναίεσκε ῥοῆς ἐπι Σαγγαρίοιο.
Τῷ μὲν ἐπισάμβους προσεφώνεε φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀπαπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἥων ἐμοὶ, τόσον φέρτερος εἶμι·
Τῷ κε τάχα συγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε, Παιήονι ἕφεπε κραιπνώνυχας ἵππους,
Αἴκεν πώς μιν ἕλῃς, δῶμ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνου ἀνδρῶν·
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσετο ἄμιλον ἰών· ἐν δ' κλόνον Ἀργείοισιν
Ὦρσε κακὸν, Τρωσὶν δ' κὺ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Παιήονα ἔπεσχε κραιπνώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε,
Σχαιῇ ἔγχος ἔχων· ἑτέρῃφι δ' λάζετο πέτρον
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ πρὸ χερὸς ἀπάλυτεν.
Ἦκε δ' ἐρεισάμβως· οὐδὲ δίω χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγαυλῆ Πριάμοιο,
Ἵππων ἰωὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ,
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύντεμεν· οὐδὲ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δ' χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρηϊθόῃ ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀξέα θυμόν.
Τόνδ' ἐπιτερτομέων προσέφης, Πατροκλεις ἱππεῦ.
Ὤ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ·
Εἰ δή πῃ κὴ πάντῃ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, πήδεα δύπτων,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ κὴ δυσπέμφελος εἴη·

Ὡς

Ὡς νῶϊ ἐν πεδίῳ ἅμ' ἵππων ῥεῖα κυδιόασθον·
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κορυστηταὶ ἔασιν.
Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἡρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σακέσπαλα χερσὶν ἀίξῃ,
Ἕλκηται περὶ σηθος, ἤ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή.
Ὡς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεες, ἆλτο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέοντε ὼμοφάγω δύο,
Ὦρε κορυφῇσι περὶ κλιτύος ἐλάφοιο,
Ἄμφω πειναάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὡς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἰῆντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν, ἐπεὶ λάβεν, οὐκὶ μεθίει
Πατροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ καὶ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ συνάγον κρατερὼ ὑσμίνω.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
Οὔρεος ἐν βήσσης, βαθέλῃ πελεμιζέμεν ὕλῃ,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμένων·
Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὴ Κεβριόνῃ ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πολεμίζοντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες.
Πολλὰ δὴ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐσυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν τροφάλιγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείκατο βουκολιώνδε,

Καὶ τότε δή ῥ' ἐφ' αἷσαν Ἀχαιοὶ φέρτερσι ἧσαν
Ἐκ μὲ Κεβριόνεω βελέων ἥρωα ἔρυσαν,
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, ἐὺ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Πάτροκλος δ' Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοί, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
Ἠντίετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός· ὁ μὲ † ἰόντα χ' ὑλόνυον οὐκ ἐνόησεν·
Ἤϊεν γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε·
Στῆ δ' ὄπιθε, σκῆξεν δὲ μετάφρενον, ἐυρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· τρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲ κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ κυλινδομένη κανάχιζε ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲ οὐ θέμις ἦεν,
Ἱπποκόμου πήληκα μιαίνεσθ κονίῃσιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὴ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἡ κεφαλῇ φορέειν· ἐπὶ δόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος·
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βειδύ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι καμαὶ πέσε τερμιόεσσα·
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
Τόνδ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δ' ταφὼν· ὄπιθεν δὲ μεταφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ κατόπισθε βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
Ἔγχεϊ θ', ἱπποσύνῃ τε, ποδέεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ πρὸ δή ποτε φῶτας ἐΐκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,

Πρῶτ

Πρῶτ' ἐλθὼν σοὶ ὄχεσφι, δισσάσκομεν πολίμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεες ἱππεῦ,
Οὐδὲ δάμασ' ὁ μὲν αὖθις ἀνίδρεγμεν, μίχλῳ δ' ὁμίλῳ
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον ἐν δ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἐόντ', ἐν δαιτῒ τύτι.
Πάτροκλος δ' ὑπὸ θεῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς,
Ἀψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ', ὡς εἶδεν Πατρόκλεα μεγάθυμον
Ἀψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀΐξας ῥά οἱ ἦλθε κατ' εἴσακας, ἔντα δ' ἀρειὴ
Νείατον ἐς κενεῶνα δι' ἀμφοῖν χαλκὸν ἔλασσε.
Δέπησεν δ' ἀπέσων, μέγα δ' ἴαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐξαίφνης χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγῃσι θέλουσι δὴ πιέμεν ἄμφω
Πολλὰ δέ τ' ἀθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν.
Ὣς πολέας ἀφρονέοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης κεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα.
Καί οἱ ἐπεσχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν περαίζεμεν ἄμμι,
Τρωϊάδας δ' ἄγεσθαι ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων δ' ἀμφὶ σοὶ ἵπποι
Πωλὺν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχει δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεμαπρέπω, ὅς σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνδάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δείλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐών, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,
Ὅς πέ τοι μάλα πολλὰ μύθων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε,
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

Ὡς σέ περ ἐσσύφη, σοὶ δ' ὀφρύνι πάλτο.
Τόνδ' ὀλιγοδρανέων περσέφης, Πάτροκλες ἱππεῦ,
Ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκλω Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Τοιῦτοι δ' εἴκοσιν ἀντεβόλησαν, ὅπερ μοὶ
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά μ' μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς,
Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ μ' τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην ἂδ' αὐτὸς δηρὸν βέω, ἀλλά τοι ἤδη
Ἀσχετ παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδρηστῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ.
Πάτροκλες, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ', εἰκ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
Φθήσῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐκ ὠτειλῆς
Εἵρυσε, λὰξ προσβάς· ἀπὸ δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δ' ξυὶ δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔφερον ὠκέες ἵπποι
Ἀμβρόσιοι, ὅς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ρ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Περὶ τῦ Πατρόκλου σώματος ἐμπεσόντος σωτηρίᾳ μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὐφορβος μὲν ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου· Ἕκτωρ δὲ ἀφελόμενος Ἀχιλλέως ὑπλίτην φανερὸς γίνεται, καὶ ἀπθίσας τοῖς Ἕλλησιν. Οἱ δὲ περὶ Μενέλαον, Αἴαντα διατίμπτουσι πρὸς Ἀχιλλέα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγελοῦντα. Τοσαῦτα δὲ καὶ ἀσχημόνως τὸ σῶμα τοῖς ἁμοῦ, ἐκφέρει τὴν μάχην· οἱ δὲ Αἰακίδαι συμμαχοῦσι καὶ ἀντέχουσι τοῖς σώμασι.

ΑΡΙΣΤΕΙΑ ΜΕΝΕΛΑΟΥ.

Ἆρ', Δαναοὶ, Τρῶάς τε, νέκυν σόον, χεῖρας ἰανεῖν.

Ὃς δ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν, ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλον Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι·
Βῆ δ' ἰὰς διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις θεὸ πόρτακι μήτηρ,
Πρωτοτόκος, κινυρὴ, ὃ πρὶν οὐδῦα τόκοισι

Ὣς φὴ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κλάμψαι μεμαὼς, ὅστις τῶ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνδου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἀλλ' ἄρ' αὐτῆ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Ἀτρεΐδη Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βεβρόεντα·
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῆς τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κρατερῶ ὑσμίνῃσιν·
Τῶ με ἔα κλέος ἆσλον ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ὑπὸ δὲ μελιπδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τόνδε μὲγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ἀπήνιον ἐυχετάασθαι.
Οὔτ' ἔν παρδάλιος πίσυρ μῶνος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, ἔν τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσι σθένει βλεμεαίνει,
Ὅσσον Πάνθου υἱὲς ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν ἐδὲ βίη Ὑπερηνορος ἱπποδάμοιο
Ἧς ἧβης ὑπένηδ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινε
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι· ἔδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἱσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, καδνάς τε τοκῆας.
Ὣς δὴ καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴκε μεῦ ἄντα
Στήμεν· ἀλλά σ' ἐγὼν ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴσασ' ἐμείο,
Πεῖν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Νῦν μὲν δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἑὸν, ἠ ἔπεφνες· ἐπαύχεαι δ' ἀγορῆφι.
Χήρωσας δ' γυναῖκα μύχῳ θαλάμοιο νέοιο,

Ἀ-

Ἄρητον ἢ τεκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόν καταπαυμα γλυκίμιον,
Εἴκτην ἐγὼ κεφαλήν τε τελὼ καὶ τάχε' ἐνίκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
Ἀλλ' ἤ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητον πόνον ἔσαι,
Οὐδέ τ' ἀδήκελον, ἤτ' ἀλκῆς, ἤτε φόβοιο.
Ὡς εἰπὼν, ἤτησε καθ' ἁπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δ' οἱ ἀιχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δ' ἀδίτερον ἄορι χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπαλξάμενος Διὶ πατρί.
Ἀφ δ' ἀναχαζόμενοιο κατ' ὠμάχοιο θέμεθλα
Νύξ, ὅπι δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή·
Δῦπεσεν δ' πεσὼν, ἀράβησε δ' τάχε' ἐπ' αὐτῷ·
Αἵματί οἱ δ' ὄνλο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωνλο.
Οἷον δ' τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τοῦδε τε πνοιαὶ δονέυσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρυ τ' ἐξέσρεψε καὶ ἐξελάνυσε ὅπι γαίῃ·
Τοῖον Πάνθυ ἄορ ἐϋμμελίλιν Εὔφορβον
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπεὶ κλάνε, τάχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
Βοσκομένης ἀγέλης βῶν ἁρπάσῃ, ἤτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Δηοῦν, ἀμφὶ δ' τε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπὸ τροφέων, ὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·

Ὡς ἦρ ἔ τινα δυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρεΐδης, εἰ μή οἱ ἀγαπάλλοι Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος Κικύνων ἡγήτορι Μέντῃ.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀνίχνια διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
Ἄλλῳ γ', ἢ Ἀχιλῆϊ, τ' ἀθανάτην τέκε μήτηρ.
Τοφρά δέ τοι Μενέλαος, ἀρήϊος Ἀτρέος υἱός,
Παλεύκλῳ σεύσας, Τρώων τ' ἄεισον ἕπεφνε,
Παντοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὡς εἰπών, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἀμπόνοιο ἀνάρων
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κάτ' εἴσακας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ὑπὸ γαίῃ
Κείμενον· ἔρρει δ' αἷμα κατ' ἐγκεφάλου ἀντικρύ.
Βῆ ῥ' διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἰκέλος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ· ἔδ' ὦρσε λαθὼν Ἀτρέος υἱὸν βάσας
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ μοι ἐγών, εἰ μή με λίπεν κάτ' τεύχεα καλά,
Πάτροκλον δ', ὃς κεῖνον ἐμῆς ὕπεν ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τις μοὶ Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορα μοῦνον ἐὼν κῆ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθείς, μήπως με σεύσεται ἔνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃσι πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,

Ὃν

Ὄν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
[Ζδὶς γὰρ οἱ νεμέσσηται, ὃς ἀμείνονι φαντὶ μάχεσθαι]
Τῷ μ' ἔτις Δαναῶν αἰσχυνέσθω, ὃς κεν ἴδηται
Ἕκτορα χαίροντα, ἐπεὶ δὴ δεδοκῆσι πολεμίζειν.
Εἰ δέ τιν' Αἰακίδης γε βολῇ ἀγαθὸς μενοεικὴς
Ἀμφω κ' αὖτις ἰόντε σαωσαίμεθα χάρμης
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἰ πως ἐρυσαίμεθα νῆας ἐῢσσέλμους
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτεροι εἶεν.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κῆρ φρεσὶ καὶ κραδίῃ τε,
Τοφρά δ' ἐπὶ Τρῶων εἴχες ἴλυθον· ἦρχε δὲ Φαίδης
Αὐτὰρ ὄγ' ἀκροτάτω ἀνεχάζετο, κέντε δὲ νηυσὶν
Ἐντροπαλιζόμενος· ὧκα λίς ἠὺ νέοιτο,
Ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἕλκεσι καὶ φωνῇ· τῷ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ὄτρυν
Παχνῆς ἐξ ἀείρας, ἀείκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μυωπὸς
Ὡς ἀπὸ Παιονίοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δ' μετασρέψθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντε μεγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
Τόνδε μάλ' ἀῖξ' ἐπόπτε μάχης ἐπ' ἀειρομένοιο πάσης,
Θαρσύνων' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνων μάχεσθαι·
Θοὰς ἵππους γὰρ σφιν φόβον ἐμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δ' θέειν, ἐν θὰρ δὲ πρόσω ἄλτο ἔπος ἔκ τε νύσσης·
Αἶαν, δεῦρο, σὺ πρόσσα δὲ Πατρόκλοιο δαήμων
Στάδμηθ', εἴπερ νέκυόν γε πάρ' Ἀχιλλῆϊ ποσφέραμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθάϊκος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δ' ἀΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δ' ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πατρόκλοιο ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλκε, ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τόν δ' νέκυν Τρωῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠύτε πύργον.
Ἕκτωρ

Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζετ' ἑταίρων
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδυ δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν πρυτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ
Αἴαντος δ' ἀμοὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Εἰστήκει, ὡς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν
Ὦρτο μάχην ἀγορεύσων ἐὺ ὕλῃ
Ἄνδρες ἑπαικτῆρες, ὁ δέ τε δεινεῖ βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ὀπισκώπιον κάτω ἕλκεται, ὄφρα καλύψῃ
Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Εἰστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ φθεσὶν ἀέξων.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἔκλυε· ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἕκλυε, εἶδος ἄριστε, μάχης ἔφα πολλὸν ἐδόντα·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα·
Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμεθ' Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πόλεως· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν
Μάρναδ' ἀνηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μετ' ὄμιλον,
Σχέτλι'· ἐπεὶ σαρπηδὸν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γυναιξὶ
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πόλεί τε καὶ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐὼν· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κυσὶν ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴτις ἐμοὶ Λυκίων ὑπακούσειε ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, τερπὴ δὲ πόλις ἔσεται ὀλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἀτρεΐδην, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω·

Εἰ

Εἰ δ' ἔτ' περὶ ἄσυ μέγα Πειάμοιο ἄναξ
Ἦλθοι τεθνειώς, καὶ μὴ ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνα τ' ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφαλ' ἀνέρος, ὃς μεγ' ἄεικες
Ἀργείων ὧδε γηυσὶ, καὶ ἀσχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύγ' Αἴαν μεγαλήτορ' ἐκ ἐτάλασσας
Στήμεναι ἄντα, καθ' ὅντιν' ἰδὼν δυΐων ἐν αὐτῇ,
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσαιτ' ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.
Τόνδ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, τίη ἦ σὺ τοῖον ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεν ἀλλων
Τῶν, ὅσοι Λυκίην εἰσαφώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ σ' ὀνοσάμην πάσχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὅς τέ μ' ἐφὴς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔδδεια μάχην, οὐδὲ κλυτὸν ἵππων
Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὅτε δ' αὖτε ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμὶ ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἦ ποτε μὲν κακὸς ἔσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα σέο μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνόμενον περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὡς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀσχημάχηται,
Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάειξα καλαχθείς.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐων ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐπίκαρεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οἵπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μιγάντων,

Οἱ

Οἱ περὶ ἄστυ φέρον καλὰ τείχεα Πηλείδαο
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτοιο βόησε·
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἔοικε, φέρειν περὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τείχεα δῶκε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ ἀθανάτοισιν
Πατρὶ φίλῳ ἔτορον· ὁ δ' ἄρα φ' παιδὶ ὀπάσσε
Γηραὸς ἀλλ' ἐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τόνδ' ὡς ἐν ὀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τείχεσι Πηλείδαν κορυθαίολον ἀτέιρα,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δείλ', οὐδέ τί τοι θάνατος παραθύμιος ἐστὶν,
Ὃς δή τοι φθονέων ἐστὶ σὺ δ' ἄμβροτα τείχεα δύεις
Ἀνδρὸς ἀείσαο, τόν τε τεκμένσι ἠδ' ἄλλοι
Τῷ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐπήτορα τε, κρατερόν τε·
Τείχεα δ' ἀ χθ' κόσμον ἀπὸ κρατός τε ἠδ' ὤμων
Εἵλκ' ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω,
Τῶν ποινὴν, ὅ τοι ἔστι μάχην ἐνοσίσαντε
Δέξῃ Ἀνδρομάχη καλὰ τείχεα Πηλείωνος.
Ἦ, ἠὲ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕλκεα δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ οἷ δὲ μιν Ἄρης,
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσεν δ' ἄρα οἱ μένε' ἐκτὸς
Ἀλκῆς ἠδ' σθένεος· μετὰ δ' ὀκνηρὸν ὀπὴ ὄρνυ·
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἀνὰ δ' ἄλλετο δῆρι σὺν πᾶσι,
Τείχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Ὤτρυνεν δ' ἕκαστον ἐποιχόμενος, ἐπέεσσι,
Μέδλιν τε, Γλαῦκόν τε, Μεδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, ἠδ' Ἔννομον οἰωνιστὴν·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτε, μυρίοι φῦλα πελασγικὸν ὀπιπρὸν,
Οὐ μὲν ἐγὼ πολλοὺς ἀξέμεν, οὐδὲ κατίξαι,

Ἐπ-

Ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων σωλίων, ἄγγειλε ἕκαστον
Ἀλλ' ἴτε μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύσασθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Τὰ φρονέων, δώσουσι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαὸς, ὑμέτερον ἦ ἐκάστῳ θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τελαμῶνος, ἢ ὀπιτέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω ἢ καὶ πολέμου ὀάσσυτο.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνεῶτα περ, ἑλκέσσῃ
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, εἴξει δὲ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ μὲν ἀνάρων ἀποδάσσεται, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγὼ τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βεβιηκότες ἔστησαν,
Δείσαντ' ἀναχόμενον μάλα δὲ σφίσιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἰακίδης ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι ἦτε πολέων ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπούρας.
Καὶ πότ' ἄρ' Αἴας ἔπεσε βοὴν ἀγαθὸν Μενελάου,
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτὸς περ νοστήσαντ' ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος περὶ δείδια Πατροκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας, ἠδ' οἰωνούς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια, μήτι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα κεκύσται,
Ἕκτωρ· ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνε Ϝ ἄπυε ὄλεθρος
Ἀλλ' ἄγ', ἀείσῃς Δαναοὺς κάλει, ἰόντας ἀκωήν.
Ὣς ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤυσεν Ϝ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς,
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃσι, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ Ϝ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοι ὅδε διακοσμηθῆναι ἕκαστον

Ἠχι-

Ἡγεμόνων· τόσσοι γὰρ ἔσαν πολέμοιο δαῆμον·
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσίζεσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀπὸ δηϊοτῆτα.
Τόνδε μετ' Ἰδομενῆα καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ἥσιν ἐνὶ φρεσὶν ἠγήσαιτο,
Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειρον Ἀχαιῶν;
Τρῶες δ' πρῶτυ βαλλήες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διίπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠιόνες βοόωσιν, ἐρεύγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόφρα δὲ καὶ Τρῶες ἰαχὴν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραγθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ· ἐπεὶ οὐδέ ποτε Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὅφρα, ζωὸς ἐών, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δ' ἑπτάτεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιούς·
Νεκρὸν δ' προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ἐφ' θυμοὶ ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ
Ἀλλὰ νέκυια ἐρύσσαι· μίνυνθα δ' ἄρ' ἦν ἀπὸ τοῖο
Μέλλον ἀπέσσυτος· μάλα γὰρ σφέας ὦκα ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, ἠδὲ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετὰ δ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσεν δ' διὰ προμάχων, σὺν ἄκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσας·

Ὡς

Ὡς ὁὸς Τελαμῶνος ἀγαυὸ φαίδιμος Αἴας,
Γῶα μελεϊσάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἱ μὲν Πατρόκλοιο βέβασαν, φέρτερον ὄμπερ
Ἄλλον ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἦτοι τὸν, Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς,
Ἱππόθοος ποσσὶν ἕλκε κατ' ἰμάντε βοείω,
Δησάμενος τελαμῶσι πρὸ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕλκων καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰέμενόν περ.
Τοῦ δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοχεδὸν ἰόντα, κυτέος διὰ χαλκοπάρῃον·
Ἧκεν δ' ἱπποδάσεια κόρυς πρὸς δουρὸς ἀκωκὴν,
Πληγεὶς δ' ἔσχε μὲν μεγάλῳ καὶ χερὶ παχείῃ·
Ἐγχέφαλος δ', παρ' αὐλὸν, ἀνέδραμε θερμὸς ἀπειλὴς,
Αἱματόεις, τῷ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος οὖκε χαμᾶζε
Κῆδε· ὁ δ' ἄλλοσ' αὐτοῦ πέσε πρηνὴς ἐπὶ κεκρῇ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἕλετ' ὑπ' αὖτ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἔπλεθ', ὑπ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν πλάδαλο χάλκεον ἔσχε
Τυτθόν· ὁ δ' Σχεδίοιο, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν,
φυκιόων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν πλατὺ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέων ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην, διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη θῶρᾳ τετάτον ὦμον ἀνέσχε·
Δύπησεν δ' ποσσὶν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ φάρκτμα δαΐφρονα, φαίνετο υἱὸν,
Ἱππόθοῳ ἐπιδάντα, μέσῳ κατὰ γαστέρα πύλῳ·
Ῥῆξε δ' ἀφειμένος χάλκον, διὰ δ' ἔντεα καλὰ

Ἤρυσε

Ἦρυσ', ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔπε γαῖαν ἀγοστῷ·
Κάρησαν δ' ἀπό τε πρέμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι μὲν μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν δ', Ἱπποθόου τε λυγρὸν μόρον υἱὸν ἀμύμων
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες, ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν,
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀνακλινθέντες ἀρωγῇ·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ θείνεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
Κήρυκ' Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ ἅμ' ἕσπετο γήραϊ λυγρῷ
Κηρύσσων γήραασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ θεὸν ἐρύσαιο
Ἴλιον εἰσαΐων, ὡς δὴ ἴδον ἄνερας ἄλλους
Κάρτεΐ τε, θάρσεΐ τε πεποιθότας, ἠϑορέῃ τε,
Πλήϑεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ἀκόντεσσι πάμπρωτον ἐχοντας
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺν βάλλει, ἢ Δαναοῖσι,
Νίκλιν· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφαθ'· Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσσύμενος ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας·
Ἕκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοί, ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῶϊν γ' ἀρηΐφιλον ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀνακλινθέντας ἀρωγῇ·
Ἀλλ' ἔτι γάρ τιν' φημὶ θεὸν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
Ζῆν' ὑπάλυξιν μήσασθαι μάχης ἐπιβαρσύνοντ' ἔγωγε
Τῷ ῥ' ἴθυς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἑκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πολεμίζοντα τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο καὶ ῥα πολὺ πρόμαχον βλήμενος ἦεν
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἀντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Πενελέων ἕταρον ἐνάριζε,
Τίϑρον Ἀρισβαντίδην, Λυκομήδεϊ ἴσα θεοῖο.

Τὸν

Τὸν δ' ἐσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γυῖα λύθησεν.
Ὃς ῥ' ἐπὶ Παιονίης ἐριβώλακος ἀλλοδάπησι
Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀμαιμακέτην μάχεσθαι·
Τὸν δ' ἐσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
Ἀλλ' οὔπως ἔτι οἷσι σάκεσσι γε ἔρκος ἀμύνειν
Ἑσταότες περὶ Πηλεΐδῃ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο·
Αἵας γὰρ μάλα πάντας ἐπέρχετο, πολλὰ κελεύων
Οὔτε τιν' ἐκπίσω νεκρῶν χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι·
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε φαεινῷ ἔγχεϊ πάσσων
Δύσκλον πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀζηχέες ἔπιπτον,
Νεκροὶ ὁμῶς Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γε ἀναιμωτεὶ γ' ἐμάχοντο·
Πουλὺ τετυκτότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀρὴν ὁμιλαδὸν ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αὐδή τε φαίης
Οὔτε κατ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνης·
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὄφρα σάωσι
Ἑσσαμένους Μυρμιδόνας καλαθηνεώντε
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ ὑπερμενέες Ἀχαιοὶ,
Εὖχηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' ὑπὲρ πάσης
Γαίης, ὑπ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεώντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεστάοτες· τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ἠΐει καὶ πολέμῳ τετιημένοι ἠπεδανῷ,

Ὅσσοι

Ὅσσοι ἄειστοι ἔσαν· σὺ δ' ἔπω φῶτε πεπύσθω,
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θεσσυμήδης, Ἀντίλοχός τε,
Παλεγκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἐφαντο
Ζωὸν ἐπὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ' ἐποσσομένω θάνατον καὶ φῦζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Ὀτρυνέων πόλεμόνδε μελαινάων ὑπὸ νηῶν.
Τοῖς δ' πανημερίοις ἔσθορε μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης· καμάτῳ δ' οὐ λύετο γυῖα μάχεσθαι
Γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιιν,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄορ τοίγε διασάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ,
Πολλῶν ἑλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρύ·
Ὡς οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐπὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφίτεροι· μάλα γὰρ φρεσὶν ἤλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μέν, ἐρύειν περὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς· περὶ δ' αὐτῷ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴσχοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσε κακὸν πόνον· οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤιδεε Πατροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τὸ μὲν οὔποτε ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐπιχειμφθέντα πύλῃσιν,
Ἀψ ὀπόνος ἥσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἤλπετο πάμπαν.
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἀνὰ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ

Πολ-

Πολλάκι γὰρ τόγε μᾶλλον ἐπώθεον, νόσφιν ἀκόντων,
Ἠὲ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' ἔν οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλταθ' ἅλεθ' ἑταῖρον.
Οἱ δ' αἰεὶ πρὸς νῆας ἀκαχμένα δύεσκε' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχείμαστοι, καὶ ἀλλήλοις ἐπάειζον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, ἦ μὰν ἦμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτῇ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι· τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τῶτον Τρῶεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἆσυ ποτὶ σφέτερον ἑρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' αὐτόφι πᾶσι δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε, μάχου δ' ὄρσασκεν ἑταίρους·
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρεοι δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἶκε, δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα συνέσσυτο ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἦ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς,
Πολλὰ μὲν ἀρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο δεινὸν,
Πολλὰ δ' ὑπειλιχίοισι παρασπύδα, πολλὰ δ' ἀρωγῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ὀπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἰσήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως θείαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε κάρηνα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ χυτ' βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυσομένοισιν,

Ἡνιό-

Ἡνιόχοιο κόθῳ θαλερὴ ἧ μιαίνετο χαίτη.
Ζάγλης ἑξείης ἕσσε ζυγὸν ἀμφοτέρωσι.
Μυρμιδόνων δ' ἄρχε τὼ γε ἰδὼν, ἐλίπεσκε Κρονίων,
Κινήσας ἧ κάρη, περὶ δὲ μυδήσατο θυμόν,
Ἆ δειλώ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ', ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τί πω δύστηνον ἰζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' ἐ μὲν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκλωρ Πειρήνης ἐποχήσει· ἐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ ἐχ ἅλις, ὡς καὶ πάρος ἔχετ', καὶ ἐπάρχετ' αὖτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γύναιοι βαλῶ μόθῳ, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς· ἔτι γάρ φρεσὶ κῦδος ὀρέξω,
Κτεῖναι, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνίπτυσεν μόθῳ ἠΰ·
Τὼ δ' ἀπὸ καιτάων κονίην ἔδασσε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετ' Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀκνύμενος περὶ ταίρῳ·
Ἵπποις αἰσσων, ὃς ἀκυπόδων μετὰ χερσὶν ἄριστος.
Ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ὄσσε Τρώων ὀρυμαγδὸς,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολλὼν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ' ἥρει φῶτας, ὅτ' ἐανδάνοι διώκειν·
Οὐ γάρ πως ἦεν, οἷον ἐόνθ' ἡνιοχῶ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔσχειν ἐφορμᾶσθαι, καὶ ὀπίσσειν ὠκέας ἵππους.
Ὀφὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα.
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βάλλω

Ἐν

Ἐν ςήθεσσιν ἔθηκε, κὴ ὄκελλε φρένας ἐσθλάς·
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρήτῳ ἐνὶ δήμῳ
Μῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκλαε πάρος δ' Ἔκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεο Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων ἠνίοχος, Διὸς υἱὸς,
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῶάς τε, μήδεά τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
Ὡς ἔφαθ'· Ἀλκιμέδων δ' ἡνία καὶ μάστιγα ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἄπαρος· πόρε δ' ἀμφίδρομος Ἔκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐξοχὺς ἑστώς,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼ δ' ἐπόμεσα ταλάφρονε Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελπόμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλοις· ἐπεὶ ἦ κ' ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὡς ἔφατ'· ἐδ' ἀπίθησεν ἑὸς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμένω ἄμπε
Ἀΐσπι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς·
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίός τε, καὶ Ἄρηος θεοειδὴς,
Ἦισαν ἀμφοτέροισι μάλα δὲ σφισιν ἤλπετο θυμὸς
Λυτῶ τε κλυτέεσθαι, ἐλάαν τ' εὐκνήμιδας ἵππους.
Νήπιοι, ὃδ' ἄρ' ἔμελλον ἀνάμωτοί γε νέεσθαι
Λυτῖς ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ θάρσος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσαυδήσας, πτερὸν ἑταῖρον,

Ἀλ-

Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἰχέμεν ἵππους,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένων ἠδὲ γένυφι
Ἕκτορα Πριαμίδην μήστωρε φόβοιο θοῶ,
Εἰ δή γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχας ἵππους,
Νῶϊ κακὸν κακείναντα, φοβῆσαι ἢ σίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλφῇ.
Ὣς εἰπών, Αἴαντε καλέσσατο, καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν νεκρῶν ἐπιμὰρψασθε, ὅσοι ἄρειοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμυνόμεν σίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δ' ζωοῖσιν ἀμυνέτε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῷδε γὰρ ἔκειτον πόλεμον καὶ δάκρυ' ἐέναντα
Ἕκτωρ, Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι·
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ἧσω γὰρ κἀγὼ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην·
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δ' εἴσατο χαλκός,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεραὸν βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δ' ἐκπροπάροιθε πεσόντων·
Ὡς ἄρ' ὅγε προπάροιθε πέσεν ὕπτιος ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐσιν μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀπόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδει ἐμπεπάγη, ὄπι δ' ἀσπάσιος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μὴ σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,

Οἳ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρῳ κικλήσκοντο.
Τὼς δ' ὑποθορβήσαντες ἐχώρησαν πόλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
Ἄρητον δ' καθ' αὐτὸν ἔλιπον, ὃς καὶ ζμύρον ἄριστος, 535
Κέβριόνη· Αὐτομέδοντι δ', θοῷ ἀτάλαντο Ἄρηϊ,
Τεύχεά τ' Ἕκτορι δεξε, καὶ ἐυχόμενον ἔπος ηὔδα,
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεο μεθέπκα, χερείονά περ πάλαπίστων.
Ὣς εἰπὼν, ὃς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βεβύκει 540
Θῆκε, ἀν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρες ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων καὶ ταῦρον ἐδηδώς·
Ἂψ δ' ἐπὶ Πάτροκλον τέτατο κορυθαιόλα μάχη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νῆας Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· πρόηκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς 545
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῆ·
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσβάλητος· ὃς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει· 550
Ὣς ἄρ', πορφυρέην νεφέλην φυσάσασα ἑ αὐτῇ,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, ὃ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
Εἰσαμένη φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν, 555
Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, καὶηρεὶ καὶ ὄνειδος
Ἕσται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἐλκύσωσιν·
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, 560
Φοῖνιξ, ἄτλα, γεραιὲ πάλαιγενές, νὶ δὲ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐραλὴν.

Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεσσάμενος καὶ ἀμύνειν
Παλλὰς Ἀθηναίη· μάλα γάρ μιν δαναὸν ἐσεμάσσατο θυμόν
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυκὰς αἰὲν ἔχει μένος, οὐδ' ὀπιλήγει
Χαλκῷ δηϊόων τε· τὸ γὸ Ζηνὸς κῦδος ἐπαίζει.
Ὡς φάτο γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅτλι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ὑπέσσετο πάντων·
Ἐν δὲ βίλιν ὦμοισι καὶ ἐν στήθεσσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μήνις θάρσος ἐνὶ φρεσὶν ἀντίον ἦπαρ.
Ἥτε καὶ εἰργομένην μάλα περ χόλον ἀντεβόλησε
Ἰχαναίη δαμάσσαι, λαοὶν τε οἱ αὖμι' ἀνδράσιν,
Τοίη μὶν θάρσεϊ πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας
Βῆ δ' ἐπὶ Παλρόπλην, καὶ ἀκόντισε δυεὶ φαεινῷ.
Ἔσχε δ' ἐπὶ Τρώεσσι Ποδάρκη, υἱὸς Ἱππίονος,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμῳ, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπινάστης·
Τόν ῥα κὴ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
Αἴξαντα φόβονδε διὰ πρὸ δ' χαλκὸν ἔλασσε·
Δύπησεν δὲ πεσὼν ἀτὰρ Ἀτρέος Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ὀκ Τρώων ἔρυσεν μὴ ἦθος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐξ ὀχέων ἰσάμων ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδι ἐναλίσιος, ὅς οἱ ἀπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίς νέ σ' ὄτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεϝ οἷος ἀέκων
Νεκρὸν ὑπ' ὀκ Τρώων· σὸν δ' ἔκλυεν ἄνδρα ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν, ὃν προμάχοισι, Ποδάρκη, υἱὸν Ἱππίονος·
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκαρυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλε' αἰγίδα θουρὸν ἀείρας,

Μαρ

Μαρμαρέην, Ἴδηθεν ἡ ἐπὶ νεφέεσι κάλυψεν·
Ἀσπάσιος δ', μάλα μεγάλ' ἐκτυπε· τὴν δ' ἐτίναξε
Νίκην ἡ Τρώεσσι δίδη, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο·
Βλῆτο γὰρ ὦμον δεξιὸν, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην· γεγάθει δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πηλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν ἔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Τὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου παῦσε δὲ χάρμης·
Τρέσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ ἐκπάγλως ἐφοβήθη
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἔκλυεν δ' Ἰδομενῆος μὲν Λήϊτον ὀρμαθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἔαγε δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τὸ μὲν ῥ' ἁπὸ τυθὸν ἄμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόνεω ὀπάονά δ', ἰὸν ἐχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα, λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἦλυθε, καί κεν Τρωσὶ μέγα κῆδος ἐγεγώλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἀμύνατο δ' νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ἄλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' ἔκλος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ἥεπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τόγε Μηριόνης ἐλάβεν χείρεσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάστιε νῶϊ, ἕως κε δύσεις ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους

Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ·
Οὐδ' ἔλαθ' Αἰακίδαν μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἐτεραλκέα νίκλν·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμωνιάδης Αἴας,
Ὦ πόποι, ἤδη μὲν γε καὶ ὃς μάλα νήπιος ὄτις,
Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπλετ', ὅσις ἀφείη,
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθὸς· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει
Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔγχεε.
Ἀλλ' ἄγεθ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀείσλν,
Ἡμῶν ὅππως τε νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοσφισαν̄τες·
Οἵ πε δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδαθ', ἠδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορα δυσμενέων μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσειν, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ' ὅστις ἑταῖρον ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι ὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἠέρι γὰρ καλέχονθ' ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι·
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν·
Ποίησον δ' αἴθρλν, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλλν·
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν·
Ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι πάντα ἑταῖρον
Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.

Ὡς

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσταύλοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κεκάμησι κύων τ' ἄνδρες τ' ἐρεθίζων,
Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὃ δε, κρειῶν ἐρατίζων,
Ἰθύει, ἀλλ' ἔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δῆλαι, τάς τε τρεῖ ἐυμμελίωνες·
Ἠῶθεν δ' ἀποκόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πολλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργεῖοι περὶ φόβου ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν·
Πολλὰ δ' ἥ γε Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσι κέλευεν,
Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐυκνήμις Πατροκλῆϊ δηλοῖο
Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίσταλο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων. ὣς αἰετὸς, ὃν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
Θάμνῳ ὕπ' ἀμφικόμῳ καλαχεύμενον· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἕζετο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοί, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινεύεσθον, ὀλέων τιν' ἑθν ἑταίρων,
Εἴ πού Νέστορ ἴδον ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δ' μάλ' αὖθ' ἐνόησε, μάχης ἐπ' ἀειρομένοιο πάσης,
Θαρσυνόνθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρυνόντα μάχεσθαι·
Ἀσχὺν δ' ἰσάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', ἦ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.

Ἤδη μὲν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι αἰσθέσθαι
Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δ' Τρώων· πέφαται δ' ἄριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται·
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν, αἶνε τάχιστα νέεσθαι ἐπὶ νῆα σαώσων
Γυμνὸν ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει καρυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ καλέσσατο, μῦθον ἀκούσας·
Δίω δέ μιν ἀμφασίη ἐπίων λάβε· τὼ δὲ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἕστρεφε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μέν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐς πολέμοιο,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔτος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ὕβριν ἔμελλε
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖαν ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ὥρνυτο βεβύκει·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θοοῖς, ἔνθαρσε δὲ σφώ,
Κέκλετο δὲ σφῶϊν ὀπιτρέπειν θοὸν ἵππον,
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦδέ μιν οἷος
Νωΐ ἴέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ,
Οὐ γάρ πως ἦν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ ῥεζόμεθα μῦθον ἀρίστου,
Ἡμὼ ὅππως ἢ νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ὀφθαλμῶν θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τόνδ' ὑμῖν ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Πάντα κατ' ἄισαν ἔειπε, ἀγαυκλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μέν, καὶ Μηριόνης, ἀποδύτε μάλ' ὦκα,

Νέ-

Νικεῦν ἀείκελοι φῶτ' ἐν πόνῳ· αὐτὰρ ὀπίσω
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ.
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, ὅτι τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺ ἄρτια πὰρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νικεῦν ὑπ' ἀθανάτοισι ἀνάγκῃ
Τῦφε μάλα μεγάλως· ὀπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπίσω
Τρωϊκὸς, ὡς εἶδόν τε νίκην Αἰνείαο Ἀχαιούς
Ἴθυσαν δ', κώεσιν ἐοικότες, οἵτ' ἀπὸ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη.
Ὣς Τρῶες, ἕως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε καθ' αὐτὺς
Σταίησαν, τῷδε τρέπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσω ἰέναι, πρὶν νικῆσ' ἀπειλάδε.
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νίκην φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἐπὶ δὲ σφόλεμος τέτατ' ἔσθη
Ἀργεΐοις, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπισύμβλητον, πόλιν ἀνδρῶν
Ὁρμηθὲν ἐξαίφνης φλογέῃσι, μετὰ δὲ δόμοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ὑπερέμεν ἰς ἀνέμοιο·
Ὣς μὲν τοῖς ἵπποι τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὁρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὥδ' ἠμίονοι, κεκμηκότε κῆρι βαθεῖαν
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος καταβαλέουσαν ἀταρπὸν,
Ἢ δοχὸν, ἢὲ δόρυ μέγα νηΐου· ἐν δέ τε θυμὸς
Τέρπεθ' ὁμῶς καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ πολὺν ἐόντε.
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νίκην φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴανθ' ἱσταότω, ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Τλήμων, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,

Ὅσσε χ' ἰφθίμων πολεμίζ' ἀλεγεινὰ ῥίεσθον
Ἶχεν, ἄφαρ δ' ἐς τε πᾶσι ῥόον πεδίοιο τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τί μιν δύνεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
Ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχλιν ἀνέεργον ὀπίσω
Τρώων· οἱ δ' ἄμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, χ' φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε φαρῶν νέφος ἔρχεται, ἠὲ κολοιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε σφίσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅ, τε σμικρῆσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε χ' Ἕκτορι κῦρε Ἀχαιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δ' ἀμύνης,
Πολλὰ δ' τείχεα καλὰ πίσυν θεῖ τ' ἀμφί τε τάφρην,
Φυγόντων Δαναῶν· πολέμιε δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

ΤΗΣ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Σ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλλεὺς ὁ Πηλέως θάνατον ὀδυνᾶται ὀδύρεται· ἀναιρεθέντα δὲ αὐτὸν ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παραγορεῖ αὐτὸν, καὶ φαρμακεῖ ἀπέχεσθαι τῆς πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου· κελεύσαντος δὲ Ἥρας, ἄπλητος παρεγένετο ἡ Ἶρις, ὑπαίθριος τοῖς πολεμίοις, οἳ καὶ αὐτὸν ἐκωλαγώγησαν φεύγοντα· καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὺς διαφθείρει· τὸ δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λύκοις· Ἥρας δὲ Ἀχιλλεῖ φανερὰν καλλωπίζει.

ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ.

Σίγμα, Θέτις Ἀχιλῆϊ παρ' Ἡφαίστου ἆρεν ὅπλα.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε πρόπαρθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τά ῥ' ἐνόησε νοήσε δὲ οἱ κραδίη μεγαλήτορι θυμῷ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ὤι μοι ἐγώ, τί τ' ἄρ' αὖτε κατηκαμάτοισιν Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὥς ποτέ μοι μήτηρ δισσὰ φρονέουσα, καὶ οἵη,
Μυρμιδόνων τὴν ἄεισον, ἵνα ζώουσ' ἐμοῦσι,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Αὖ ἐπὶ νῆας ἰέμεν, μήδ' Ἕκτορι μάρνασθαι.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν,
Ὤι μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πάσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πατροκλος νέκυος ἦ δὴ ἀμφιμάχουσιν
Γυμνὸς· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χαδὸν κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤχυτο πρόσωπον.
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς λαβέσθαλο, Πατροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης·
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ὑπολμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἥμενη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, ὅθι πατρὶ γέροντι

Κώ-

Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι, ὅσαι χθ' ἅνθε' ἀλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοδόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἰαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαύη,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δωριμένη τε,
Διξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωτὼ, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγαυκλειτὴ Γαλάτεια,
Νημέρτης τε, καὶ Ἀψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα δὲ καὶ Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ὠρείθυια, ἐϋστέφανός τ' Ἀμάθεια
Ἄλλαι θ', αἵ χθ' ἅνθε' ἀλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,
Κλῦτε, κασιγνηταὶ Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἰδεῖ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤιμοι ἐγὼ δειλὴ, ὤιμοι δυσαριστοτόκεια,
Ἣ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμε ἔρνεϊ ἴσος,
Τὸν μὲ ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπρομένακα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸ δ' οὐκ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἀχνύμαι· οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
Ὅ, τι μιν ἵκετο πένθος, ἄπο πτολέμοιο μένοντα.
Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δ', σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο· ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην εἰσέβολον ἵκοντο,

Ἀχ-

Ἀχτλὼ εἰσανέβαινον ὑπηνεμίαι, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυσθο νέες ταχυὼ ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ ῥ' βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
Ὀξὺ δ' ἀνωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχὼν,
Πάντας ὑπὸ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ὑποδμηθέντας, παθέειν τ' ἀεικέα ἔργα.
Τὸν δ' βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐκτέλεσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῇ ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταίρων,
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δηώσας ἀπέδυσε περίφρονα, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτῷ ἀνέρι ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλέσθαι
Νηίεσιν, Πηλῆος δ' ἀνιηκὼ ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῶϊ δ' ἵνα χ' σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον εἴη,
Παιδὸς ὑποφθιμένοιο· τὸν οὐχ' ὑποδέξεται αὖτις
Οἴκαδε νοσφισθείς· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ὑπὸ θυμὸν ὀλέσῃ.
Πατροκλῆος δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ὑποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα
Ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ

Κτει-

Κτεινομένῳ ἑταμωῦσαι· ὁ μὲ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἕφδιτ'· ἐμεῖο δ' ἧσσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. 100
Νῶϊ δ' ἐπεὶ ἀ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Παλεόκλῳ ξυνήμενω φάσθ', ὃς ἑτάρῳσι
Τοῖς ἄλλοις, ὅι δὴ πολίες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἦμαι ὧδε νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐών, οἷος ἔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων 105
Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέπηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν ἀέξεται, ἠύτε καπνός· 110
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲ προτέλυχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορ· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ 115
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ ἠδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἦεν Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης·
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, 120
Κείσομαι, ἐπεί κε θάνω· νῦν δ' κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἀδινὸν γοον ἀχέσασθαι ἑοῖο·
Γνοίην δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. 125
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστι,
Τηρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·

Ἀλλά

Ἀλλά τοι ὧντεα καλὰ μὲν Τρώεσσιν ἔχουσι,
Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ δ' αὖ παρὰ δαίμονι ἶσα
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεαι· ἐκ δέ σ' ἁμοὶ
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖν, ἐπεὶ φόνον ἐξύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
Πείν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ δεῦμαι, ἄμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, θάλιν τρέπετ' ὦκα ποδοῖν·
Καὶ τρωθῶσ', ἀλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα,
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεύσαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Τίειν ἐμῷ δόμῳαι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
Ἡ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκαι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλον περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τὸν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἰκελος ἀλκήν.
Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δ' ἴαχε Τρώεσσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δ' αὖ Αἴαντες, θῦνον ἐπιειμένοι ἀλκήν,
Νεκρῷ ἀπειρεφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε καὶ μάθον, ἄλλοσε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' ὑπεχάζετο οὐδέ

Ὡς

Ὡς ἄρ' ὑπὸ στόμαχον ὦτε λίην τέτατο βιώσαν
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεπάλοντα λέοντα·
Ὡς βα τὸ ἐν ἰδρώοντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πειασίδαο ὑπὸ νεκροῦ δεδμίξαδες.
Καί νύ κεν ἕλκησέν τε, καὶ ἄσπετον ἤγερτο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου δωρήσασδαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μιν Ἥρη
Ἀσχὲ δ' ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσεο, Πηλέιδη, πάντων ἐπιτάλαι' ἀνδρῶν·
Παλλὰς Ἀθηναίη ἐπάμυνον, ἕ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕστηκε πρὸ νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μέν, ἀμυνόμενοι νέκυος πόλιν εὐπολέμοιο,
Οἱ δ', ἐρύσασδαι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες· ἐπιθύουσι μάλιστα δ' φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἐλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, τομὸν δ' ἀπάλαι ὑπὸ δειρῆς·
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κῶσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω·
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσδαι·
Σοὶ λώβη, αἴκεν τι νέκυς ἠχυμμένος ἔλθῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἶρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τόνδ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἑκηβόλοι
Μήτηρ δ' ἣ μέ φίλη προέηκε γ' ἔμ' ἀθανάτοις,
Πείρη γ' αὐτὴ ἐλθέσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.

Ἄλλα

Ἄλλυ δ' ἔ θλω οἶδα, τεῦ ἂν κλυΐα τάχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ χ' αὐτὸς ὅγ', ἕλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλῶ,
Ἔγχεϊ δηΐων ἔρι Παλεΐκλοιο δαΐφρο.
Τόν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Εὖ νυ χ' ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τάχε' ἔχουσ'
Ἀλλ' αὖτως ὀπὶ τάφρου ἴων, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴκε σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀναπνοιὴ πολέμοιο.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα δυσπαρότεκτον·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῦε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐκ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δηΐοι ἀμφιμάχωνται,
Οἵτε σανημέριοι συνεχῶς κείνωνται Ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρης· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτειμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴκεν πως σὺν νηυσὶν ἅρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὰ φρεσὶ φαίνετ' ἐφετμή.
Ἔνθα στὰς ἤυσ' ἀπάτερθε Παλλὰς Ἀθήνη·
Φθέγξατ' ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κολοιόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων·
Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,

Πᾶσιν

Πᾶσιν ὀείνδη θυμὸς ἀτὰρ καλλίτειχες ἵπποι
Ἀψ ὄχεα τρέπειν· ὄωνλο γὸ ἄλγεα θυμῷ.
Ἠνίοχοι δ' ἐκπλῆγλυ, ἐπεὶ ἴδον ἀκάμαλον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμε ΠηλείωΘ
Δαιόμενον· τόδ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθλύη.
Τεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρυ μεγάλ' ἴαχε δῖΘ Ἀχιλλεύς·
Τεῖς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκυροι.
Ἐνθάδε κὴ τότ' ὄλονλο δυώδεκα φῶτες ἄειστ
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσι κὴ ἔγχεσιν· αὐτὰς Ἀχαιοὶ
Ἀπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσι· φίλοι δ' ἀμφέσαν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδώκης αἰπὺ Ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιςὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τὸν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν κὴ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, ἐδ' αὖτις ἐδέξαλο νοσήσανλα.
Ἠέλιον δ' ἀκάμανλα βοῶπις πότνια Ἠρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκονλα νέεσθαι·
ἨέλιΘ μὲν ἔδυ, παύσανλο δ' ἄϊοι Ἀχαιοὶ
φυλόπιδΘ κρατερῆς κὴ ὁμοίϊε πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσανλες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππυς.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέρονλο, πάρος δ' ὄρνυλο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑσάλων ἀγορὴ ἤνετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθ· πάντας γὸ ἔχε τρόμΘ, ὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἀπέπαυλ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πυλυδάμας πεπνυμένΘ ἦρχ' ἀγορεύειν
Παυθοίδης· ὁ γὸ οἶΘ ὅρα πρόσω κὴ ἀπίσω·
Εἶλοεν δ' ἦεν ἑταῖρΘ, ἰὴ δ' ἐν νυκτὶ γένονλο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔργοις πολλὸν ἐνίκα.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσαλο κὴ μετέειπεν,

Ἀμ-

Ἀμφὶ μάλα φεύζεσθε, φίλοι κέλομαί γδ ἔγωγε
Ἄσυδε νωῖ ἴσαι, μὴ μίμνειν ἀῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ θοὰ νηυσὶν ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεα ἐμεῖο.
Ὄφρα μὶ ὔστα ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μιλύσε δίῳ,
Τοφρόδε φίτεσσι πολαμίζων ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γδ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἑλπόμθα νῦκάς γ' αἱρησόμθ ἀμφιελίσσας·
Νωῖ δ' αἰνῶς δείδοικα παθώκεα Πηλείωνα·
Οἷα ὀπώνυ θυμὸς ὑφόρι, ὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὄθι περ Τρῶες κὴ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μθύα Ἄρια δαίσιον,
Ἀλλὰ πρὶ σφίσιός τε μαχήσεσθ, ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομθ πρτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι, ὧδε γὰ ἔσται·
Νῦν μὶ νὺξ κατέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα·
Ἀμβρσίην εἰ δ' ἄμμε μαχήσεσθ ὀπιθε' ἰόντας
Αὖειον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεσθ· ἀπασίσιν γὰ ἀφίξεσθ Ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δ' κύνες κὴ γῦπες ἔδονθ
Τρώων· αἴ γὰ δή μοι ἀπ' ὠκέος ὧδε γένοντο
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἑπέεσσι πιθώμεθα, κεδόμθοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ δῖαν ἔχομθ, ἄστυ δ' φύξομ,
Τ·ψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀρηρῶσι
Μακραὶ, ἐύξεσσι, ἐζ ἀγκλίσαι ἀρύσσας·
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖσι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ' ἀμπύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἴκ' ἐθέλησι·
Ἐλθὼν ἀπὸ νηῶν ὠκὺ τείχεα ἄμμι μάχεσθ.
Ἀλλ πολὺν ὧδ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐσεύξεται ἵππους
Παντοίη δόλιον ἄστυ ἐπιπρέζων.
Εἴσω δ' ἄ μὲν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
Οὐδέ πῃ ἐκπέρσας πείσι μὲν πύλας ἀργοὶ ἔσονθ.
Τόνδ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ

Πο

Τυδεΐδη, σὺ μὲν ἄλλο τι ἐμοὶ φίλα φαίνεαι ἠδὲ καὶ ἄλλοις
Ὅς κέλεαι καὶ ἄνευ ἀλκήσιμα εἴδεα μάρνασθαι.
Ἦ ἔπω κεχόρηαι ἐελμένος ἔνδοθι πύργων
Πρὶν μιν γε Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθήσασθαι πολύχρυσον, πολύχαλκον
Νῦν γὴ δὴ ἕκαστα δόμων κειμήλια καλὰ
Πολλὰ μὲν δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐριτιμὴν
Κτήματα περκάλλη ἵκει, ἐπεὶ μέγας ἄδυσεν Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ,
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω·
Ἀλλ' ἄγε δ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατ' ἔθνεα, ἐν δὲ τελέσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστοι·
Τρώων δ' ὅς τινά περ μάλα θαρσαλέως ἀνιάζει
Συλλέξας, λαοῖσι δότω κατὰ δημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἔστιν ἐπαυρέμεν, ὑμέτερον δὲ.
Πρωὶ δ' ὄφρ' ἠῶθεν σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νῆυσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ἐξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν καὶ δῖον ἐνήσεται ἔνδοθι Πριάμου
Ἀλγίων, εἴκ' ἀθέλησε, πρὶ ἕεσθ'· ἢ μὴν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, δυσηχέα, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι· ἢ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἢ κε φεροίμην
Ξωὸς Ἐνυάλιος· κοιναὶ δέ τε λαμπάδες ἀμφίς.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευε· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφέων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πηλεΐδῃ δ' οὔ τις, ὃς ἐθελήσει φωτὶ βουλὰς
Δίῳ τ' ἔπειθ' ἕλεσθε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνστενάχοντο γοῶντες·

Τοῖσι

Τοῖσι δ' Πηλείδης ἀδινῇ ἤρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνας θέμενος κήδεσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥσπερ λὶς ἠῢγένειος,
Ὅν τε πάρ' ἰὸν σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆφι· ὁ δέ τ' ἄχνυτ' ὕστερος ἐλθών
Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἕπηλθε μετ' ἀέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δεινοῦ χόλος αἱρεῖ.
Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν,
Ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἡμαῖ λείῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι
Φιλῷ δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα θεὸν λυτὴν ἰὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε λῆδος αἶσαν.
Ἀλλὰ ἑ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελεῖται·
Ἄμφω γὰρ πέφρικ' ὁμοίιον γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδέ με νοσφίσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτῇ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ εὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμι ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κτερέιῳ, πρὶν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα τ' ἠφαίστοιο μεγαθύμου σέο φωτός·
Δάδεκα δ' προπάροιθε πυρῆς ὑποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τοφρά δέ μοι σοῦδ' νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὖτως·
Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δάκρυ χέουσαι·
Τὰς αὐτοὶ καμόμεθα, βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
Πτολίεθρα πέρθοντες πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰπὼν, ἐτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λύσειαν ἀπὸ βροτὸν αἵματόεντα.
Οἱ δ' λοέτροχόον τρίποδ' ἵσταν ἐν πυρὶ κηλέῳ,

Ἐν

Ἐν δ' ἄρ' ἔχαλκεν ὕδωρ· ἐπὶ δ' ἔβαλε δαῖτα θαλύντες·
Γάστρῃσι μὲν πεῖτο δ' πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐντύνοντο·
Ἐν λεχέεσσι δ' ἔθηκε, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
Ἐκ πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δ' φάρεϊ λευκῷ·
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Ζεὺς δ' Ἥρην ὤρσεσκε πασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
Ἔπρηξας καὶ ἔτελες, βοῶπις, πότνια Ἥρη,
Ἀνσῆσας Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο πάμπροκόμωνες Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Δαίμονα Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅππερ θνητός τ' ὄπι, καὶ ὃ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,
Ἀμφοτέρων, γένεῇ τε, καὶ οὔνεκα σὴ κεκλήκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δ' πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρωῇσι κοτεσσαμένῃ κακὰ ῥάπτειν;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
Ἡφαίστῳ δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταστρεπτὸν ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἐτύχει,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
Χρύσεα δέ σφ' ὕπο κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι δῆκεν,
Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.

Οἵδ'

Οἷσ' ἔτι τλάτην μὴ ἔχων τλῆθι, ἄλλα δ' ἔπω
Δαιδάλεα σκεδάνεσκε τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δ' ἀνεμὰς
Ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπανῆτε ἰδὼν σφετέοισι σελήνῃ
Τόφρα οἱ ἐσγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δ' ἴδε σφετεριζόμενον κάδος λιπαυγέϊ φωτὶ
Καλῇ, ἣ ἄπιε δαιτὸς Ἀμφιγυήεις.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρι, ἔπος τ' ἔφατ', ἔν τ' ὀνόμαζε
Τίπτε, Θέτις τανίσφυρε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔτι δαμίζεις,
Ἀλλ' ἕπευ ὄφρα τοι πάρ ξείνια θέω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, σέλας ἄγε δῖα θεάων
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ὑπὲ θρόνου ἀργυρόηλου,
Καλῆς, δαιδαλέου· ὑπὸ δ' ἔρρεπε ποσσὶν ἔπερνα
Κίκλῃσκε δ' Ἥφαιστον ἀπύων, ὁππότε μοῦθον,
Ἤφαιστε, σεῦ μοι δοκεῖ Θέτις τί τι δεῦρο χατίζειν.
Τὴν δ' ἠμείβεθ' ἔπειτα περίφρονα Ἀμφιγυήεις,
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἐνδον,
Ἣ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυωπίδος, ἥ μ' ἐθέλεσκε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυόμη τε, Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυόμη θυγάτηρ ἀψόρρου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκεια δαίδαλα πολλά,
Πόρπακες, γναμπτὰς θ' ἕλικας, πάλυκάς τε, κόρυμβα,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· ἀδὶ δ' ῥόον Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἀσπετον· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤιδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε, καὶ Εὐρυόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν.
Ἦ νῦ μοι ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρὴ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ σὺν δόεσ ξεινήϊα καλὰ,

Ὄφ

Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀνθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοβότοιο σίλφ' αἴψηρον ἀείρας
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἄνακτι.
Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο
Στόμῳ δ' ἀμφὶ ἄκοσμα, καὶ ἄμπνοα χαλκὸν ἅπαντα,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ χεῖρας παχείας ἔπεσσι·
Δῦνε δὲ χιτῶνα. Ἔλε δὲ σκῆπτρον παχὺ βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι,
Τῇς ἐν μὲν νόος ἔστι μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὑπαιδρὰ ἄνακτος ἐπείπνυον· αὐτὰρ ὁ ἕρρων,
Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Εἶν τ' ἄρα οἱ φῦ χερσὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτις πανύπερτε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις.
Αὖδα δ', τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δυνάμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Ὅσ' ἐμοὶ ἐκ παρέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἀλίδων ἀέκοντα ἔσαωσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρι θυνῇ,
Πολλὰ μάλ' ἐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖ ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Τὸν ἐπεί μοι δῶκε θεὸς τεκέσθαι τε, τραφέμεν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμε ἔργα ἰδυίῃ.
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γεωργὸς ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπρόεικα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

Τρωσὶ

Τρωσὶ μαχησόμενον· ἐμὲ δ' οὐκ ἐθελήσομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω·
Ὄφρα δέ μοι ζώει τε καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χεδνισμῆσαι ἰοῦσα.
Κέρδιον ὧδ' ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Τιὼ ἀφ' ἑῶν χειρῶν ἕλεθ' ὑβρίσαντα Ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὁ τοῦ ἀχέων, φρένας ἔρθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ὑπὸ στρύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἶων ἐκπέμπεσθαι· τὸν δ' λάσιον γένυες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ φερεκλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἐπιμήναιο λοιγὸν ἀμῦναι.
Λυτὰρ ὁ Πάτροκλον ἐπὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἔσσε,
Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπαζε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι·
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων,
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτοσε κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
Υἱέι ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας, ὀπασσάμεναι ἀραρυίας,
Καὶ θώρηϊχ'· ὃ γὰρ οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τιὼ δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πόδας ταχὺς Ἀμφιγυήεις,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μὴ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, εἴά τις αὖτε
Ἀνδρῶπων πολέων θαυμάσσεται, ὃς κεν ἴδηται.
Ὡς εἰπὼν, ἀπέβη μὲν λίπεν αὐτῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων,

Παν-

Παντοίῃσι εὐπρηστον ἀϋτμιὴ ϑελγιέουσαι.
Ἄλλοτε μὲν ἀπεύϑοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐϑέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· ἧπτο δὴ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δ' ἧπτο πυρείῃ.
Ποίει δὴ πρώτιστα σάκος μέγα τε, σιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα·
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι παλάμῃσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήϑουσαν,
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἀμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλὰς· ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ ϑαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομένάων,
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βολὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱσταμέναι ϑαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνϑα δὲ νεῖκος
Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφϑιμένου· ὁ μὲν ϑύνειτο, πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσϑαι·
Ἀμφω δ' ἰήϑην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσϑην.

Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωσιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον οἱ ϑ' ὑπέρσχεσθε
Εἶσ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίϑοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα ϑ' ἁπρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤιεσαν, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μύϑοισι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.
Τὼ δ' ἑτέρῳ πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶσαν ἀλαῶν,
Τίσασϑαι λαμπόμενοι· δίχα δ' ὅρσιν ἀμύσασϑαι βάλ',
Ἠὲ διαπραϑέειν ἢ ἀνδίχα πάντα δάσασϑαι
Κτῆσιν, ὅσην πολίεσσιν ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Οἱ δ' ἔπον πείϑοντο, λόχῳ δ' ὑπεϑωρήσσοντο.
Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι, καὶ νήπια τέκνα,
Ῥύαθ', ἑρσάβιοι, καὶ δ' ἄνέρες, οἳς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δ' εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε ϑεὼ περ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅϑι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅϑι τ' ἀρδμὸς ἦεν πάντεσσι βοτοῖσιν,
Ἔνθ' ἄρα τοὶ γ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴϑοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι, ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βῶας.
Οἱ δ' τάχα πεσσήοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐτέδχμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνον' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργυφέων οἰῶν· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς τ' ἔν ἐπύϑοντο πολυφλοίσβοιο ϑαλάσσης
Ἱππάων προπάροιϑε καθήμενοι, αὐτίχ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαϑον· αἶψα δ' ἵκοντο.

Στὰν

Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχῃ πολεμοῖο παρ' ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατ' μόθον ἕλκε ποδοῖϊν.
Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν·
Ὡμίλευν δ', ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἕρυον κατατεθνειῶτας.

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα κἀκεῖθα.
Οἷς δ' ὁπότε τρέψαντες ἵκοιατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ὀπαών· τοὶ δ' τρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἣδε μελαίνετ' ὄπιθεν, ἀρηγομένῃ δ' ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ θέσις ἀνδρὶ ἐτέτυκτο.
Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βασιληΐον· ἐνθάδ' ἔασιν
Ἤμονες, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Δεδρόμασι δ' ἄλλα μὲν ὄγμου ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέουσι.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δεδρομάδες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον· αἱ δ' γυναῖκες
Δεῖπνον εἰείθοισιν, λευκὰ ἅλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σάκεϊ μέγα βεβλήσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
Ἑστήκει δ' ἀμάξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.

Ἀμφὶ δ', κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίασσον φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δ' ἠίθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δ' ῥύθμοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐν δ' ἀγέλῃ σταίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαλο, καασιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἅπο κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Παρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὲκ ῥοδανὸν δονακῆα.
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ὀκτὼ κίχοντο βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κυῶες ποδὰς ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέῳ δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύσμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς
Ἕλκετο· τὸν δὲ κυῶες μετεκίαθον, ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείω,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὖτως ἐνδίεσαν, ταχέας κυῶας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἦτοι δάκτην μὲν ἀπείρωπᾶντα λεόντων,
Ἰσάμφυοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ βήσῃ μέγαν οἰῶν ἀργυφεάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε κατηρεφέας, ἰδὲ σηκούς.
Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες·

Τῶν

Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀδόντας ἔχον, οἱ δ' χιτῶνας
Εἵατο ἐυπήτυες, ἵππα σίλοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δ' μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐκ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱδ' ὅτε μὲν θρέξασκον ὑπασπίδιοι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἅρμενον εὖ παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέησιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ σίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν ποιεῖτο θομιλός
Τερπόμενοι· δοιὼ δ' κυβιστητῆρε καθ' αὐτὼς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον ἐν μέσοισι.
Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἀσπίδι παρ' πυμάτῃ σάκος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπεὶδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξε δ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δ' χρύσεον λόφον ἧκε·
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανῷ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἰόντος·
Ἦ δ', ἴρηξ ὡς, ἅλτο καθ' Οὐλύμπε νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα πὰρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Τ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΘΕτιδι κομισάσης Ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ Ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἕλληνας ὁ Ἄρης, διαλύεται μηνιδι, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα, ἅπερ αὐτῷ Ἀγαμέμνων δώσειν ὑπέσχετο. Τρωσὶν δὲ ἀνελομένοις ἐκείνοις, αὐτὸς ἔσπευδε διαμετέναι δοκίζειν, καὶ σφετέραν ἐξάγειν ἐπὶ πόλεμον· ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀφ' ἵππων αὐτὸν ἔπεισε καθίσαι καὶ ἀναμεῖναι αὐτὴν ἀναίρεσιν καλλιστεύσας· ἃ καὶ ἐποίησεν.

ΜΗΝΙΔΟΣ ΑΠΟΡΡΗΣΙΣ.

Ταῦ δ' ἀπίλησι χίλοιτι, καὶ ἰκθορι δίῳ Ἀχιλλεύς.

ΗΩΣ μὲν κεχόλωτο ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὦρτο δ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας Ἰκανε, θεῦ πάρα δῶρα φέρουσα·
Εὗρε δ' Παλεϊκλυτὸν ἑτοκείμονον ὃν φίλον υἱόν,
ϛ Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι

Μύ-

Μύεσθ' ἥδ' ἐν τοῖσι παείσαλο δῖα θεάων,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔτ' τ' ἔφαθ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τέκνον ἐμὸν, τῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Κῆδος, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
Τῶν δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο.
Καλὰ μάλ', οἷ' ἔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀτέρπεσχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἀντίον εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἀμφαάφθη·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσιν ἔχων δεῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἧσιν ἐτάρπετο, δαίδαλα λάϊνων,
Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή μοι τέφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μῆσαι κατὰ δοῦσαι χαλκοβαρεῖς ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγενέσθαι, ἀκικύσασι δὲ νεκρόν·
Ἐκ δ' αἰῶν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μεθ' φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγεια φῦλα
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους καθέδουσιν.
Ἢν περ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷ δ' ἔσαι χρὼς ἔμπεδον, ἢ κὲ ἀρείων·
Ἀλλὰ σὺ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα, μιν θοὸν ἐνὶ χερσὶν ἔθηκε·
Πηλείωνι δ' αὖτ' ἀμβρόσιον μελίην ἐρύθρην
Στάξε χερὶ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδον εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥέξας θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι σίτοιο δοτῆρες ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες
Καὶ μιὼ οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἀπέπαυλ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δ' δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεϊ θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἔγχει ἐρειδόμενω· ἔτι γὰρ ἔχεν ἕλκεα λυγρά·
Καδδὲ μετ' πρώτην ἀγορὴν ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
Τοῖσι δ' ἀνίστατο μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρτι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλεο, σοὶ καὶ ἐμοί· ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
Θυμοδόρω ἔριδι μενεαίνομεν, εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσας·
Τῷ κ' ὀλίγοι τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνυίσαντος.
Ἔκλυε μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν παρατετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ

Ἀσχε-

Ἀσπιδέως αἰεὶ μεμνεώμεθ᾽· ἀλλ᾽ ἄγε δαῖτα
Ὄτρυνον πολεμόνδε κομώοντας Ἀχαιούς,
Ὄφρ᾽ ἔτι κὴ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Αἶψ᾽ ἐθέλω᾽ ὅπι νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν᾽ οἶω
Ἀσπασίως αὐτῆμαρ γυμνὸν κάμμεναι, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ᾽ ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Μενῶνα ἀπειπόντος μεγαθύμου Πυλοίνου.
Τοῖσι δ᾽ κὴ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐκ ἕδρης, ἐν δ᾽ ὁμίλοισιν ἀνασὰς.
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἑσάστος μὲν καλὸν ἀκούειν, ἐν δὲ ἕκαστον
Τρέσσαλλεν· χαλεπὸν γὸ, ἐπισμυγόν περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ᾽ ὃν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσας,
Ἢ ἅπτοι βλάβεσθ᾽ ἦ, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής·
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σωΐσεσθ᾽, Ἀργεῖοι, μῦθόν τ᾽ εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ᾽ οὐκ αἴτιός εἰμι.
Ἀλλὰ Ζεὺς, κὴ Μοῖρα, κὴ ἠερόφοῖτις Ἐρινύς,
Οἵ τέ μοι ἐν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς δι᾽ πάντα τελευτᾷ·
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾷ.
Οὐλομένη, τῇ μὲν δ᾽ ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὸ ἐπ᾽ ἄδει
Πίλνᾳ, ἀλλ᾽ ἄρα ἧγε καθ᾽ ἀνδρῶν κεφάλα βαίνει,
Βλάπτουσ᾽ ἀνθρώπους· κὴ δ᾽ ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὸ δή νύ ποτε Ζηνὸς ἄσατο, τὸν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ᾽ ἔμμεναι· ἀλλ᾽ ἄρα κὴ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃσι πάτησεν,
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἔμελλε βίην Ἡρακληείην

Ἀλκμήνῃ τέξεσθ' ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἦτοι ὅγ' ἐυχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι,
Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τόνδε δολοφρονέουσα παρασπάσσεται ὀτρύνει Ἥρη,
Ψεύσήσεις, δὲ αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις·
Εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
Ἤ μιν ἐπ' πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσὶ γυναικὸς
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὡς ἔφατ'· Ζεὺς δ' ὕστι δολοφρονέων ἐνόησεν,
Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκεθ' Ἄρους Ἀχαϊκὸν, ἔνθ' ἄρα μιν δὴ
Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
Ἣ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἔσσυτο οἶκόνδε μέσσον,
Ἐκ δ' ἄγαγε περὶ φόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα·
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, ἐκέδε δ' Εἰλειθυίας,
Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Διὶ Κρονίωνι περισπὰς
Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γόνος· οἱ ἐπιεικὲς ἀναστέμμεν Ἀργείοισιν.
Ὡς φάτο· τὸ δ' ἄχος ὀξὺ κατ' φρένα τύψε βαθεῖαν
Αὐτίκα δ' ἕλε Ἄτλιν περαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ ἀστερόεντα ἀτενίσσειν
Αὖτις ἐλεύσεσθ' Ἄτλιν, ἢ πάντας δαῆναι,

Ὡς

Ὡς εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' ὠκυπόδων ἀστερόεντα
Χαλκείῃ πεπυρῳμένα· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνδρώπων.
Πλὴν ἀεὶ σταδίοιο, ὅθ' ἦν φίλον ἦτορ ὀρῶτο,
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέσσειεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δωμάμην λελαθέσθ' ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μοι φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
[Ἧ οἴνῳ μεθύων ἢ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί·]
Ἀψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμμαί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅσσ' πάντα φερέσχεθον, ὅσσα τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ἀρῆος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς ἀπὸ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μνησαίατο δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν α἖ κ' ἐθέλῃσθα φερέμεν, ὡς ἐπιεικές,
Ἦτ' ἐχέμεν, πάρα σοὶ· νῶϊ δ' μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοπαδίην ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διαλείβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἀρέχλον·
Ὡς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηῃ
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Ὡς δέ τις ὑμέων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Μήδ' ἔτως, ἀγαθὸς περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήϊας ὄτρυνε περὶ Ἴλιον ἠῶς Ἀχαιοὺς
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, οὓς δ' θεὸς ὦκα μένος καὶ θούριδι σισιν·

Ἀλ-

Ἀλλὰ πάσαις ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Οὐ γὰρ ἀνὴρ τόσσον μίμνει ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμῆσιν σίτοιο δυσὶν ἔνεκ' ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μαχησόμενον πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γοῦνα βαρύνεται, ἁδὲ καὶ ἀνὰ
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ οἴνοιο χορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι παραμίσγεται πολεμίζει,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γοῦνα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὁπλεσθαι· τὰ δ' ἄρεα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δ' ἁρμοὶ σῇσιν ἰανθῇς.
Ὀμνύέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀνασσὰς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἁδὲ μιγῆναι,
Ἣι θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἔτ' ἀνδρῶν ἠὲ γυναικῶν·
Καὶ δὴ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω·
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαῖτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πρόφρων, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Κέκευθ' ὑμὲ γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα,
Ἀνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις περὶ χαλεπήνῃ.
Τόνδ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκηκας καὶ κατέλεξας·
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ἐπορκήσω, πρὸς δαίμονος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι περ, ἐπειγόμενός περ ἅπας,
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα

Ἐκ

Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ὀπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω,
Κεινάμενοι κύρβιας ἀείσυας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς ἀπὸ νηὸς ἐνεικέμεν, ὄφρ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέσπημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας. 195
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κιὼν ἐρατὸν κατὰ κῦμα Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ', Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον, 200
Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλεις ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
Καὶ μάλ' ὅ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι·
Νῦν δ' οἱ μὲν κεφαλὰς δεδαϊγμένοι, οὕς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν· 205
Τμεῖς δ' ἐς ῥωτιὴν ὀτρύνετον· ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πολεμίζειν ὅας Ἀχαιῶν
Νήστας, ἀκμήτους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Δεῖπνα μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
Πείνῃ δ' ἅτινά κ' ἔμοιγε φίλον κῆρ λαιμὸν ἰάπτῃ 210
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐπεὶ ῥα τεθνηότος, ὅς μοι
Ἐν κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύονται. τό μοι ἔτι μᾶλλον φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. 215
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱὲ, μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος ἀλλ' ὀλίγον περ
Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο ποτιμαλίη κεν πεφυλοίμην
Πολλόν· ἐπεὶ φέρτερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα. 220
Τῷ τοι ἐπτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Λιτὰ τε φιλόστοργος πέλει κόρος ἀνθρώποισιν,

Ἧς τε

Ἧστε πλείοσιν μὲ καλάμοιο χθονὶ χαλκὸς ἔχθει·
Ἀμφὶ δ' ὀλίγιστος, ἐπὶ κλίνησι τάλαντα
Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται,
Γαστέρι δ' ὅππως δὴ νέκυες πεσέοντο Ἀχαιῶν.
Λίην γὰρ πολλοὶ κῆρ ἐπήτειμοι ἅμαθα πάντα
Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ φ μὲ καταδδαῆναι, ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο θεὸς συνιεῖσιν λίπωμεν,
Μεμνῆσθαι πόσιος κῆ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἑσσάμενοι χερσὶ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλων
Λαῶν ὀτρωτὸν ποτιδέγμενος ἰφθιμάων.
Ἤδη γὰρ ὀτρωτὸς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπῃσι
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες
Τρωσὶν ἔφ' ἱπποδάμοισιν ἐχείομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ἦ, καὶ Νέστορος ἷσας ὑπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρεοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον·
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔλυ, τέλεσέν τ' ἔργον·
Ἕπτὰ μὲν ἐν κλισίης τρίποδας φέρεν, οὓς οἱ ὑπέστη,
Αἴθωνας τ' λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
Χρυσὸν τ' σήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κήρυκες Ἀχαιῶν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο· ταλθύβιος τ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παείσατο ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεΐδης τ ἐρυσάμενος χείρεσσι μαχαίραν,

Ἣ

Ἦ οἱ παρ ξίφος μέγα κυλεὸν αἶψα ἄωσεν,
Κάπρῳ ὑπὸ τείχας ἀρξάμενος, διὰ χοῖρας ἀνακὼν,
Εὖχετο δ' ἄρα πᾶσιν ἐπ' αὐτόφιν ἅατο σιγῇ
Ἀργείοι κτλ. μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ἴσω νῶϊ Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἥλιος, καὶ Ἐρινύες, αἳ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκα,
Οὔτ' εἰνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τεῦ ἄλλου·
Ἀλλ' ἤμεν' ἀπρεπέως ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι σφῷν δ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσα δίδωσιν, ὅ τις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στόμαχον κάπρῳ τάμε χαλκὸν ἀείρας·
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ἑπταδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν αὐτάρ Ἀχιλλεὺς
Ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἀνθρώποισι δίδοικας·
Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὧδε σιαμπερὲς, οὐδέ κε κίξειν
Ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανον· ἀλλά που θεὸς Ζεὺς
Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέσαι γενέθλης.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν ἀνὴρ ἑκάστους·
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο εἶω ἐπὶ νῆας ἕκαστος·
Δῶρα δ' ἄρα Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ἵπποι δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θρεπτῆρες ἀγαυοί.
Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Ὡς ἴδε Πατροκλῆα δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,

Ἀμφ'

Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ', ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν, καὶ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ, εἰκυῖα θεῇσι,
Πάτροκλε, μοὶ θειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
Ἀψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ἄνδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἱ πάντες ὁλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδὲ μὲν ὅν' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαῖσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἀπὸ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον προφάσιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Λιαζόμενοι δειπνῆσαι· ὁ δ' ἀρνεῖτο στεναχίζων,
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ὑπαπείθεται ἑταίρων,
Μή μοι πεῖν σίτοιο κελεύετε, μηδὲ ποτῆτος·
Ἄσαλος φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μ' ἄχος αὖθον ἱκάνει·
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπέσκεδασεν βασιλῆας·
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μενέτην, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων δ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πεῖν πολέμου τόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε,

Ἦ

Ἦ ῥα νύ μοι πολὺ καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλτατ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν θυμὸν δῶπον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε περχοίαθ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα·
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἀχιλλῆος πόσις καὶ ἐδητύς, ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ· ὃ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
Οὐδ' εἴ κεν τὸ πάλεος ὑποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς πού νῦν φθίηφι τέρεν καὶ δάκρυον εἶβεν,
Χήτεϊ τοιοῦδ' ἠμὲν ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζων·
Ἠὲ σύ, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεαι φίλος υἱός,
Εἴ που ἔτι ζώει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πεὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει,
Οἷον ἐμὲ φθίσειν ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Αὐτῇ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε φθίλωσε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὰ πάντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἀγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα
Κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα·
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζώειν' ἀκαχῆσθαι,
Γήρᾳ τε συγερῷ, καὶ ἐμεῦ περιδείσμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθοιτο.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ γενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
Μυερμιδόνες δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀπίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος·
Ἦ νύ τοι ἐκέτι πάγχυ κατὰ φρεσὶ μέμβλεθ' Ἀχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε περιδείσατ' ἐταίρων φίλον υἱὸν
Ἧσται ὀδυσσόμενος ἑτάροιν φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

Οἳ-

Οἶχον· μὴ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπρηκτος·
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐπὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ἔτρωσε πάρος μεμαῶτα Ἀθήνην
Ἡ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
Οὐρανῦ ἐκπροπάλοιο, δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατ' ἔρκεα· καὶ δ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐπὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξε, ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούνατ' ἵκηται.
Αὐτὴ ἣ πρὸς πάλλας ἐείσατο δυσκύδιμον δῶ
Ὤιχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα.
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στερόπης· ὑπὸ δὲ κλόνος ὄρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δὲ οἱ ὄσσε
Λαμπέθοντο, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
Δυῒ ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε πάγχυ·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας ἤιε, ἠΰτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη
Καιομένοιο πυρὸς, τό θ' ὑψόθι ἔρσεται

Στὰν-

Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τὸν δ' οὐκ ἐθέλουσαι ἄελλαι
Πόντου ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρεσιν·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλῆ, δαιδαλέη· περὶ δ' τρυφάλειαν ἐείκες
Κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν
Ἵππειος τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἔο αὐτῷ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
Τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύειον παλαιὸν ἐρύσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, ἣ πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
Ζεύγνυσαν, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινὼ
Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, καὶ δ' ἡνία τείναν ὀπίσω
Κολλητὸν πρὸς δίφρον· ὁ δ' ἀρ μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀόρουσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυστάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς τ' ἠελίοιο φάεινον.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
Ξάνθε τε, καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἄλλως νῦν φρονέειτε σαωσέμεν ἠνιοχῆα
Ἀψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ κ' ἐῶμεν πολέμοιο
Μήδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνεῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας ὠκὺς ἵππος
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε κάρηϊ, πᾶσα δὲ χαίτη,
Ζεύγλης ἐκπρὸ χαμαὶ ζυγὸν, ὃν δὲ ἵκανεν
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ

Καὶ λίλιω σ' ἔτι νωῖν γε σαώσομεν, ὄφρα μ' Ἀχιλλεὺς
Ἀλλά τοι ἐξ ὑγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βεβαυτῆτί τε ναυχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
Ἀλλὰ θεῶν ὧδις γε, ὃν ἤῦκομος τέκε Λητώ,
Ἕκτανε νῦν προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε·
Νῶϊ δ' καί κεν ἅμα πτολίῃ Ζεφύρου ἠὲ μάλα
Ἥπερ ἐλαφροτάτῳ φάσ' ἔμμεναι· ἀλλά σοι αὖτε
Μόρσιμόν ὄφρα, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδήν·
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλης ἀλόχου καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ὧς γε
Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΤΗΣ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Υ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διὸς ἀπατηθέντος. καὶ ἱρχνοὶ βουλεύσαντες οἱ θεοὶ σφίσιν τοῖς μὲν Ἕλλησιν, Ἥρα τε, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς τοῖς δὲ Τρωσὶν, Ἀφροδίτη, καὶ Ἀπόλλων· ἔτι δὲ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Λητὼ, Ἄρης τε, καὶ Σκάμανδρος. Αἰνείαν δὲ, ἀντισάντα Ἀχιλλεῖ, σώζει Ποσειδῶν, νεφέλῃ καλύψας. Ἀχιλλεὺς δὲ ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ Πολύδωρον, τὸν Πριάμου παῖδα. Ἕκτωρ δὲ, ἀντισὰς αὐτῷ, φεύγει, Ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν· τοὺς δὲ ἄλλους Ἀχαιοὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατιπείγει.

ΘΕΩΝ ΜΑΧΗ.

Υ, Μαχάων ἕλεις ὄρτο, φέρε δ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν ἀνὰ νηυσὶ κορωνίσι δωρήσαντο
Ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ δρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεὰς ἀγορηνόδε καλέσσαι
Πρὸς δ' Οὐλύμποιο πολυπλάκα· ἡ δ' ἄρα πάντη

Φοι-

Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις ἦν Ποσειδῶν ἀπήνη, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρ' Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ζεύξης αἰθύσσησιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ' ἐν δ' Ἐνοσίχθων
Νηκύστησε θεᾶς, ἀλλ' ἦλθε μετ' αὐτάς.
Ἶζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἤρετο βυθῷ,
Τίπτ' αὖ, Ἀργικέραυνε, θεὰς ἀγορῇσδ' ἐκάλεσσας;
Ἦ τι φρὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄρχισε μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὸν ἐν στήθεσι βυθῷ,
Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλεσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μίμνω πλυχὶ Οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρπομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ἔρχεσθ', ὅππ' ἂν ἵκησθε μένος Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγετ', ὅπη νόος ἔστ' ἐκάστῳ.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχήσῃ,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑπολεμίεσκον ὁρῶντες·
Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χώσεται αἰνῶς,
Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἤλασε παλίρρους.
Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεν ἐς πόλεμον δὲ θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐρεύνης
Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πᾶσι κέρδεα οἶδε·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,

Χω

χωλεύων, ὑπὸ δ' ἡνίοχοι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δ' Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος αὐτάρ ἅμ' αὐτῷ
φοίβῃ ἀκερσεκόμῃ, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθῳ τε, φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἶος μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ σὺν τοῖσι βροτοῖσιν
Τῶν Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐπύδανον, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, λήθοντο δὲ μάχης ἀπέπαυλ' ἀλεγεινῆς
Τρῶας δ' τρόμος ἀνὰ ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδίσσετο δ' ὀφθαλμοὺς πολυάικα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθεν ἀνδρῶν,
Ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
Στᾶσ' ὅτε μὲν σάκεος τάφρον ἀρυκτὸν, τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτὴν εἰσβαίνων μακρὴν ἀΰτει·
Αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
Ὀξὺ καθ' ἀκροτάτης πόλεως Τρώεσσι κελεύων,
Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι ἰὼν ὀπὶ Καλλικολώνῃ.
Ὣς τὸς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὕψοθεν· αὐτὰρ ὑπερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσείοντο πόδες πολυτιδάκτου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἐδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε μὴ οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δ' θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', ἐυρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ·
Τόσος ἆρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἐριδι ξυνιόντων.
[Δὴ τότε Παλλὰς ἔστη Ποσειδάωνι καὶ Ἀπόλλωνι]

Ἧτοι

Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναλτο Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἰσάλτο Ἀπόλλων φοῖβος, ἔχων ἰὰ πλεόεντα.
Ἄλτο δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο·
Αὐτοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐειδυῖα Ἑρμῆς·
Ἄλτο δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας πολεμιστὴς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πειαμίδεω· τῷ γάρ μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύεινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
Τίφι δὲ Πειάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνῇ,
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τόνδ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο προσέειπε,
Πειαμίδη, τί με ταῦτα κελεύεις, οὐκ ἐθέλοντα
Ἀντία Πηλείωνος ἐριθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἀντὶ Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοθι δουρὶ φόβησεν,
Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἠμετέρῃσι
Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσατ', ὄς μοι ἐπῶρσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα.
Ἦ κ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἣ οἱ πρόφρων ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐπέλευεν
Ἔγχει χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆι ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

Αἰεὶ

Αἰεὶ γὰρ πάρεξ εἶς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τῷ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται, ὃν κ' ἀπολήσει,
Πεῖν χρεὼς ἀνδρομέοιο διηνεκέμβεν· ἢ ἦ θεὸς περ
Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, ἤ με μάλα ῥέα
Νικήσει, ὃν δ' εἰ πασχάλιος εὖ χεῖ ἔναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων,
Ἥρως, ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο καὶ δή σε φασὶ Διὸς κύρης Ἀφροδίτης
Ἐγγεγάμεν, κείνος δ' χερείονος ἐν θεῷ ἕζει.
Ἡ μὲν γὰρ, Διός ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λιγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.
Ὣς εἰπὼν, ἔμπνυσε μυθος μέγα ποιμένι λαῶν·
Βῆ δ' διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην,
Ἀρτία Πηλείωνος ἰὼν, ἀνὰ ὑλαμὸν ἀνδρῶν·
Ἡ δ' ἀμυδὶς καλέσασα θεὰς μετὰ μῦθον ἔειπε,
Φοίζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσείδαον, καὶ Ἀθηνὴ,
Ἔν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Λίνεάς δ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ἀρτία Πηλείωνος· ἀνῆκε δ' Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μὲν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω
Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Παρσαίη, δοίη δὲ κέρτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δείδεσθ' ἵνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄειροι
Ἀθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμυνέμεν πόλεμον καὶ δῃοτῆτα·
Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλυθομεν ἀντιόωντες
Τῶνδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ αἶσα
Γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δ' Ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα θεῶν ἐκπάγλως ἀμφᾶς,
Δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ γὰρ θεοὶ φαίνεσθ' ἐναργεῖς.
Τὼ δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε· παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
Ἡμέας τοὺ ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἦμεν.
Ἀλλ' ἴομεν μὲ ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν· πόλεμος δ' ἀνδράσι μελήσει
Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχησι μάχης, ἠὲ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ ἴσχησι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακεκριθήσεται οἶον
Ἀφ ἵμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μετ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρῃς ἀπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Τψηλὸν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεσαν, ὄφρα τ' ἦεν ὑπερπροφυγὼν ἁλίαστος,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων καὶ ἅρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀρήκτοιο νεφέλλιον ὦμοισιν ἔσαντο
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλιπολώνης,
Ἀμφί σε, ἴριν Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
Ὣς οἱ μὲν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλὰς· ἀρχέμεναι δ' ὑσμίνης ὀλέσιο
Ὦρνυτο ἀμφοτέρωσε· Ζεὺς δ', ἧμενος ὑψόθι, κέλευε.
Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρπαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
Ὀρνυμένων ἅμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,

Αἰ-

Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας μὲν πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νδσάζων κόρυθι βεβαρῆ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοὴν
Πρόσθεν ἔχε στερνόσε, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος·
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὡς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκλάμψαι μεμάασιν,
Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δ', πρῶτον μὲν ἀτίζων,
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηΐθοων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἑάλη τε χανὼν, καὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Τέγγει, ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.
Οὐρῇ δὲ πλευρώς τε καὶ ἰσχία ἀμφετέρωθεν
Μαστίζει, ἐς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μύρε' ἔντινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ὡς Ἀχιλῆϊ ἄτρωτα μὸν καὶ θυμὸς ἀγαίων
Ἄντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Οἶδ' ὅτε δὴ κρατερὸν περ ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν,
Ἐσσὶ ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴκτεν ἔμ' ἐκπαγλοτέρως,
Οὔτοι τέκνα γε Πριάμου γέρας ἐν χερὶ θήσει·
Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων·
Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
Εἴκτεν ἐμὲ κλείοντες; ἀλεπτῶς δέ σ' ἔοικτα τὸ ῥίξειν.
Ἤδη μέν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλκοτε δουρὶ φόβησα.
Ἦ μέμνῃ, ὅτε περ σε, βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
Ἔνθα καθ' Ἰδαίους ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Ἀφταλίμως ἔπτηξας, ἔτι μεταπαλίζεο φεύγων
Ἠ 2 Οὐδ'

Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ γε
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθηναίῃ τε καὶ Διΐ,
Λητίδας θ' γυναῖκας, ἐλαύνεσκον ἦμαρ ἀπ' ἦρας,
Ἦγον· ἀτὰρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ὅτε πρίν
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
Πείν τε κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιον ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
Ἡμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Ἴσμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴσμεν δὲ τοκῆας,
Πεύκαλοι' ἀκούοντες ἔπεα θνητοὶ ἀνθρώποι·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμμεν, μήτηρ δέ μοι ἔξ Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἑτέρων γε φίλον πατρὸς κλαύσομεν
Σήμερον· οὐ γάρ φημι ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακεινήσεσθαι, μάχης ἔκποτέ γ' ἐσσῶ·
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκετ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων
Τῷ τεσσαράκοντα ἵπποι ἦλθ' κατὰ βουκόλιον

Θή-

Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι·
Τάων γ' Βορέης ἠεφάσθη ἐρασσάμενος,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους· 225
Αἵδ' ὅτε μὲ σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνι ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκεθ' Τρωσὶν ἄνακτα· 230
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἔξεγένοντο;
Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. 235
Ἶλος δ' αὖ τέκετ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δ' Κάπυν' ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἐμὲ Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεκ' Ἔκτορα δῖον. 240
Τοὔνεκά τοι γουνοῦμαι ἐγὼ καὶ αἰμάσσω ἐύχομαι εἶναι
Ζεὺς δ' ἀρετῇ ἄνδρεσσιν ὀπάσσει τε, μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
Ἑσταότ' ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. 245
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'· εὖδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἀέρσῃ·
Στρεπτὴ γλῶσσα δὲ βροτῷ, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι ἐπέων ἧ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις· 250
Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νωϊτέρω μαλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,

Αἴτε χολωσάμενοι ἔειδον πόλει θυμοβόρῳ
Νεικεῦσ' ἀλλήλοισι μίσγεν δ' ἄγυιαν ἴσασι,
Πόλλ' ἔτεά τε καὶ ἐνί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῆς δ' ἣ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πειρᾶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, δᾶσον
Γνησόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς δεινὴν σάκεϊ πλῆσε χάλκεον ἔγχος,
Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκὴ
Πηλείδης ὃ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χεῖρι παχείῃ
Ἔσχε τανυσσάμενος· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος,
Ῥεῖά οἱ ἐλλίσσεσθαι μεγαλήτορα Αἰνείαν·
Νήπιος, ὃς ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὡς ὑπὸ ῥιπίδι ἴσῃ θεῶν ἐειδομένῳ δώσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πλύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν ἐπεὶ πέντε πλύχας ἔλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο, χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι καττιτέρου,
Τρεῖς δὲ μίαν, χρυσείην· τῇ ῥ' ἔσχεθε χάλκεον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλῆος θοὸν ἔκφερε δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὲρ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θὲν χαλκός·
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἦ δὲ διὰ τρὶς
Πηλιὰς ἤιξεν μελίη, λάχε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, κατὰ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐπὶ γαίῃ
Ἔστη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλάλητο δόρυ μακρὸν ἰδών,
Ἔστη, κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μείλιον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας, ὅ οἱ ἄλγε' πάγυ βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Ἐμ-

Ἐμμεμαὼς ἐτόρησεν, ἀρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἔχε κρατὸς λάβρον ἀκωκὴν
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οἱ δόλῳ ἄνδρε φόωσιν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ αὐτῶ·
Ἔνθα κέν Αἰνείας μὲ ἐπασσυμένον βάλε πέτρῳ,
Ἢ κόρυθ', ἢ σάκος· τό οἱ ἔρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Τὸν δέ κε Πηλείδης ἀφέλετ' ἄορι θυμὸν ἀπούρας.
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ὤ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ὅς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς ἀϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
Νήπιος· οὐδέ τι οἱ χειρσὶ μήσεται λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τίη νῶϊ τοῦτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρείων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ὑπ' ὀξὺ θανάτου ἀλύξωμεν,
Μήτως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν Ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ· μοῖρα γὰρ οἱ γε σόον αἰεὶ
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαυλος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ Πριάμῳ γενεὴ ἤχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἢ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἢ κεν ἐάσεις
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.
Ἤτοι μὲ γὰρ νῶϊ πολεῖς ὀμόσσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

Μήπος' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τρωΐη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαΐζῃ
Δαιομένη, δαίσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τήν γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἂν τε μάχλην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἷξε δ', ὅθ' Αἰνείας, ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα καὶ ὀφθαλμῷσι χέεν ἀχλύν,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δ' ἐκ μελίαο χαλκὸν
Ἀστὶς ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὸν μὲν περιδέρσατ' ἀπὸ θρασὺν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἐπόρουσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας
Πολλὰς δ' εἴσχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεὸν ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυδίψιος πολέμοιο·
Ἔνθά δὲ Καύκωνες πόλεμον μετεφορήσαντο
Τῷ δ' ἅμα' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία, τίς σ' οὕτω θεῶν ἀτέων' κελεύει
Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὅς σεῦ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ὀπίσσῃ,
Θαρσήσας δ' ἴπποισι μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Οὐ γάρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὡς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διστήσατο πάντα·
Αἶψα δ' ἔπειθ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θειοπεσίῃ· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὶ, οὐδέ τι φῶτα

Λάσ-

Λάϊνω, τὸ ἐρέπτα, καὶ ἀκλέα μθήσαι μθυεαίνειν.
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἤιεν· ἀτὰρ μὲν ἕφλω μάλ' αὖτως ἐυκτεάνες·
Ἐρρέτω· ἤ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι περιθλῖψαι
Ἐωεῖ, ὃς καὶ νῶϊ φύγεν ἄσμθος ἐκ θανάτοιο. 350
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώεσσι περήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ, καὶ ἐπὶ κίχας ἆλτο· κέλευε δ' φωτὶ ἑκάστῳ,
Μηκέτι νῶϊ Τρώων ἐκὰς ἕστασθε, δῖοι Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄνδ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δ' μάχεσθαι· 355
Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοιοὺς δ' ἀνδρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδὲ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδὲ κ' Ἀθηνὴ
Τοιῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι τόμα, καὶ πονέοιτο·
Ἀλλ' ὅσον μὲ ἐγὼ δυώαμαι χερσίν τε, ποσίν τε, 360
Καὶ θήνει, ἤ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμθν ἀδ' ἠβαιόν
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις χεῖρον ἔγχεος ἔλθῃ.
Ὣς φάτ' ἐπορνύων, Τρέεσι δ' φαίδιμος Ἕκτωρ
Κίκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμθναι ἀντ' Ἀχιλῆος. 365
Τρῶες ἐυθύμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμθν,
Ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δ' καὶ μεσηγὺ κολύει. 370
Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἐοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μθνὸς δ' αἰθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐπορνύων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειρον
Τρῶες· τοὺς δ' ἄμυδις μίχθη μθνὸς, ὦρτο δ' ἀϋτή·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων, 375
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ θεοπάλιζε,

Ἀλλὰ χαῖ σπλιδιώ τε καὶ ἐκ φλαίσκομο δέδεξο,
Μήπως σ' ὐὲ βάλῃ, ὐὲ χεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὡς ἔφαθ' Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσαλο ἕλαμὸν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεῦ ἄπα φωνήσαντος·
Εν δ' Ἀχιλδὶς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν ὠμόθυμο ἀλκὴ,
Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐθλὸν, Ὀτρωτεΐδαν, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε Νηὶς Ὀτρωτῆϊ θοωπόρθῳ,
Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ·
Τὸν ῥ' ἐπὶ μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μέσσην κατὰ κεφαλήν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάδη·
Δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Κεῖσαι, Ὀτρωτεΐδη, πάντων ὑπατοτάτη ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος· ζωὴν δέ τοι ἐξ ἐπὶ λίμνη
Γυναῖη, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἔπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος· ἡ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε·
Τὸν ῥ' Ἀχαιῶν ἵπποι ὠκυπόδων ἁρμαθὶς ἀλέσθαι
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ δηιοτῆτι
Ἐθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντιφάτην ἠὲ
Νύξε κατ' ἠνίοχον, κεφαλῆς διὰ χαλκοπαρῄου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθε, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἰεμένη ἔπλξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
Ἱππόδαμαντα δ' ἔπειτα κατ' ἰπνῶν αἰνυτο θυμὸν,
Πρόσθεν ἔδην φύγοντα, μετάφρενον ἔτασε δουρί·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊδε κατ' ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγε κλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κοῦρον ἑλκόντων γάνυ δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
Ὡς ἄρα τὸν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγαίων.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον

Πει-

Πειραίδλου· Τὸν δ' ἔτι παῖδα ἐόντα μάχεσθαι,
Οὔνεκά οἱ ῥᾳ πᾶσι νεώτατος ἦσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἦεν, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα 410
Δὴ τότε νηπιέῃσι, ποδῶν ἀρετῇσιν ἀναφάνων.
Θωῦξ διὰ πεμμάχων, εἶος φίλον ἔλσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Νῶτα παρ' αἰόλον, ὄθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσεοι συνέχον, καὶ δίπλακος ἤνθεε θώρηξ· 415
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή·
Γυῖξ δ' ἔκπαγλον ὀιμώξας νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, περὶ οἱ δ' ἕλκος ἔντερα χερσὶ λιαθεὶς.
Εἶλωρ δ', ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον περὶ γαίῃ, 420
Καρδίῃ οἱ ὀφθαλμὸς κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ ἐυκόμῳ ἔπος ηὔδα.
Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν, 425
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δηὖ
Ἀλλήλους φεύξοισθον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑποδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
Ἄσσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατ' ἵκηαι.
Τὸν δ' ἀταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ, 430
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
Ἔρπειν δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἡμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ', ὅ τοι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 435
Αἴκε σε χειροτέρης περ ἐὼν ὑπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
Δουρὶ βαλὼν· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν

Ἦ-

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τὸ γ' Ἀθηνὴ
Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα φύξασα· τὸ δ' ἆψ ἴκετ' Ἐκλοεσσίον,
Αὐτῷ ὃ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, καλαιλάμψαι μεγαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἥρπαξεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τεὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τεὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧι μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Ἦ ῥά νύ σ' ἤματί γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴπερ τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ἐπιάρροθος ὄρσῃ·
Νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὡς εἰπὼν, Δρύοπ' ὦτα καὶ αὐχένα μέσσον ἄκοντι
Ἧκεν· ὃ δ' ἐν ποσὶ πῖπτε· λίπε δὲ φρένας ἠδὲ μένος τε.
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠῦν τε μέγαν τε
Καρπαλίμως βαλὼν ἰνὸς ἔκαχε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, καὶ θυμὸν ἀπηύρα.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ χειρὸν ἄορι τύψας·
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γίνων,
Εἴπως εὖ περιδοίατο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ καλαϊσσόμενον, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οἱ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπλετο χείρεσι γύνων,
Ἰάμβῳ λίαστε, ὁ δὲ φασγάνῳ ἔτα καθ' ἵππας·
Ἐκ δέ οἱ ἵππαρ ὄλιθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα καὶ αὐτῆ
Κόλπον ἐνέπλησεν, ἀ ἧ σπότῳ ὄασε κάλυψε,
Θυμῷ δαϊόμενον· ὁ ἧ Μύλιον ἔτα ἄγρας
Δυεὶ καὶ ὓς εἴθαρ ἧ δι' ἄκλος ἦλθ' ἐτέρωσε
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγλώρῳ ἰδὼν Ἔχεκλον
Μέσσῳ κακκεφαλῇ ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· ἀ ἧ καὶ ὄασε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος κὴ μοῖρα κραταιή.
Δρυκαλίωνα δ' ἔπειτ', ἵνα τε ξυνέχυσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δὲ μιν μάλα χεῖρα βαρυνθείς,
Πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ ἧ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῆλ' αὐτῆ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πάρθεν ἰόντα,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης εὐρυσθένεος εἰληλούθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν γνάθῳ χαλκός·
Ἧειπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Ἀρητίθοον θεράποντα,
Ἀψ ἵππους τρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ὑπὸ δ' ἅρμαθος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὺ ἄγκεα θεσπεσιαὶς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα ἧ καίετ' ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ὡς ὅγε πάντη θοῦς σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
Τειρέμεναι κεῖ λευκὸν ἐϋτρόχαλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγέοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶ ἐειμένων.
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι

Στῆ-

Στῆβεν ὁμῶ νᾶυγές τε καὶ ἀνέρες ἀμφὶ δ' ἄξων
ζοο Νέρθεν ἄπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ Μορσὶ,
Ἂς ἄρ' ἀρ' ἱππείων ἀπὸ δείρων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
Αἶτ' ἀπ' ἐπαυόμενον· ὁ δ' ἔλα κατὰ δηϊοτῆτος
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ πεπάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΤΗΣ

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Φ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐν τούτῳ εἰς δύο διαιρεῖται μέρη, πρὸς μὲν εἰς τὴν πόλιν, πρὸς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον· Ἀχιλλεὺς διώκει, καὶ διώκεται τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν ζωγρεῖ, εἰς ποιῶν Πολυξένην τὸν δὲ Λυκάονα, τὸν Πριάμου, καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ· ἔπειτα τῷ ποταμῷ πολεμούμενος, ἀπειλεῖσθαι αὐτὸν φάσκει Ἥφαιστος· ἰσχύσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον· μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους· Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει, Ἀγήνορα ἰσοπαλίαις, καὶ φυγὴν ἐξαπατᾷ, ἵνα οἱ Τρῶες διασώζωνται εἰς τὴν πόλιν.

ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΑΙ.

Φοῖ, μέθ' Αἰακίδας πως ἐκίνησε πολεμιστῆ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥείος ποταμοῖο
Βαθὺν δινήεντος, ὃν ἀργυροδίνης τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διαλμήξας, τοὺς μὲν πεδίον δ' ἐπέρησε πόλιν, ἣπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
Ἤματι τῷ πρωτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·

Τῇ

Τῇ ῥ' οἱ γε σεσχέατο σεφυζότες· ἦλθε δ' Ἥρη
Πίτνα πείδε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν ἡμίσεις ἦ
Ἐς σοταμὸν εἰλεῦτο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ σαλάγῳ· ζέφαχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ σέλ μέγαλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔντεον ἔνθα κ) ἔνθα, ἐλασόμβοι κ) δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς συρὸς ἀκείδες ἠερέθονται
Φυγέμβαι σολαμόνδε· τὸ δ' ἅλεγει ἀκάμαλον πῦρ
Ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δ' σλώσασι καθ' ὕδωρ·
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆϊ Ζάνθε βαθυδινήεντϊ
Πλῆτο ῥόϊ κελάδων ὀσμὶξ ἵππων τε κ) ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ δισχιλὺς δόρυ μὶ λίπεν αὐτῆ ἐσ' ὄχθας,
Κεκλιμένον μυείκησιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι ἴσϊ,
Φάσγανον οἷον ἔχων, κακὰ δ φρεσὶ μήδεσο ἔργα·
Τύπσε δ' ὀσεσφάδιον· τὸν δ σόνϊ ὦρνυσ' ἀσκὴς
Ἄυσει δεινομένων, ἐρυθαίνεσο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνϊ μεγαλήτεϊ ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγουσες, σιμπλᾶσι μυχὸς λιμένϊ εὐόρμε,
Δειδιότες· μάλα γάρ τε καλεσθίει, ὃν κε λάβησιν·
Ὡς Τρῶες σολαμοῖο κ) δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ', ἐσεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωὸς ἑκ σολαμοῖο δυώδεκα λέξαο κούρους
Ποινὴν Παλρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντϊ
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, οὐδέ τι μεθρύς·
Δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐυτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ὑπὸ σρεσλοῖσι χιτῶσι.
Δῶκε δ' ἑταίροισιν, καλάγειν κοίλας ὑπὸ νῆας·
Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουσε, καλαλλάμενος μενεαίνων.
Ἔνθ' ἰῇ Πειάμοιο σωλήτελο Δαρδανίδαο,
Ἐκ σοταμοῦ φεύγοντϊ, Λυκάονι ἦ ῥα σοδ' αὖτος
Ἦγε, λαβὼν ἐκ σαλρὸς ἀλωῆς ἐκ ἐθέλοντα,

Ἐν-

Ἐννύχιος περιμολῶν· ὃν δ' ἐκπεσὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε, νέας ὄρπηκας, ἵν' ἅρμασιν ἄντυγες εἶεν.
Τῶν δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκλείμενον ἐπέρασεν,
Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ ἰὸς Ἰήσονος υἱὸν ἔδωκε·
Κεῖθεν δ' ξείνος μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἰμβρίος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀείσβην
Ἔνθεν ὑπεκπεφυγὼν, παλρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δ' ἄρα τοῦτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, κὴ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τόνδ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε κὴ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε δὲ θυμὸν
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάμαλος δ' ὑπὸ γένυας ἐδάμνα·
Ὤρθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, ἅσπερ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀναστήσουσ' ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Οἷον δὴ κὴ ὅδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· πεπερημένος ἐδέ μιν ἔχει
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κὴ σοὶ χειρὸς ἀκωχὴν ἡμετέρης
Γεύσετ', ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἦδὲ καὶ αἰῶν,
Ἦ ἄρ' ὁμῶς κὴ κεῖθεν ἐλεύσετ', ἦ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥτε κρατερὸν περ ἐρύκει.
Ὣς ὤρμαινε μύων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γίγνων ἄφαντος μεμαὼς· θέλε δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν κὴ κῆρα μέλαιναν·
Ἦτοι ὁ μὲ δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,

Οὐ-

Οὐτάμεναι μεμαυῖ· ὁ δ' ὑπέδεγμε ᾗ λάζε γένυν
Κύφας ἐγχείῃ δ' ἄρ' ἀνὰ νάτῳ ἐπὶ γαίῃ
Ἔστη, ἰαμβλὺν χεῖρὸς ἄμυμνα ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῷ ἑτέρῃ μὲν ἁλὼν ἐλλίσσετο γόνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει.
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γνοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Ἀντί τοι εἰμὶ ἰκέσθαο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο·
Πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἤμαθι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Καί μ' ἐπέρασας, ἄνδρα θοὸν ἄγων πάλεός τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἧλφον·
Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς πάσα πορών· ἦως δέ μοι ὄγδοη
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα,
Πολλὰ πάσχων, νῦν αὖ με τύχης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω πυ ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
Ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἀλτάο γερηνοῦ,
Ἀλτεω, ὃς λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι·
Τῆδ' ἔχε θυγατέρα Πείαν, πολλὰς δὴ κὴ ἄλλας·
Τῆσδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις
Ἦτοι τ' αὐτίκα μὲν πρυλέεσσι δαμάσσας,
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρὶ·
Νῦν δὴ καὶδὲ μοι κακὸν ἔστω· ἡ γὰρ οἵη
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Μή με κλῶν, ἐπεὶ οὐκ' ἐμεγάρσιος Ὀλυμπίοις εἰμὶ,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνον ἐπήτορα τε, κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μὲν Πειάμοιο θοὸς πάις φαίδιμος υἱὸς
Λισσόμενος ἔπεσσιν· ἀμείλιχον δ' ὄπ' ἄυσεν·

Νήπιε,

Νήπιε, μή μοι ἄπορα πιφαύσκεο μηδ' ἀγόρευε.
Πεῖν μ' ἔδ Πατροκλον ἀπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι περιδέδρομ ἐυ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλὲς ζωὸς ἕλον, ἠδ' ἀπέκεινα·
Νῶϊ δ' ἀκ ἔδ', ὅς κεν δάμαλον φύγη, ἄν κε δεδύκῃ
Ἰλίῳ πεπάσεσθαι ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, σὲ δ' αὖ Πειάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ, φίλος, δάμε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὕτως;
Κάτθανε καὶ Πατροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Οὐκ ὀΐεαι, οἷός κ' ἐγὼ, καλός τε, μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἶμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ὅτι τοι καὶ μοῖρα θανάτῳ καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐν δουρὶ ἕλησι,
Ἢ ὄγε δὴ καὶ βαλὼν, ἢ ὑπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Ὣς φάτο· τῷ δ' αὐτῷ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο κεῖρε πετάσας
Ἀμφοτέρας· Ἀχιλῆος δ' ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῖδα, παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δοῦ ξίφος ἀμφοτέρωθεν· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο τανηλεγὴς, ἐπὶ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς πολεμάρχε, λαβὼν ἀπὸ τεύχεα, ἦκε φέρεσθαι,
Καί ῥ' ἐπιδόρμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
Εὖ μάν τοι νῦν κεῖσο μελ' ἰχθύσιν, οἵ κ' ἀτειλὰς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονθ', ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐν λεχέεσσι γόῳ θήσει· ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρῴσκων τις κῦμα μέλανος φείξ' ἀπαλύξει
Ἰχθὺς, ὃς κε φάγῃσι λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλιος ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.

Οὐδ'

Οὐδ' ὑμῖν πόλεμός περ ἐΰῤῥοου ἀργυροδίνης
Ἀρκήσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερὰ ἕλσε ταῦρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ κὴ ὧς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, οὐδὲ πάντες
Τίσεις Παλεΐκλοιο φόνον, κὴ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ δοῄσιν ἐπέφνεες, νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Πόλεμος δ' χολώσατο κυδιάνειρα.
Ὤρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δ' λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δ' Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπάλτο, καλαπλάκμοιο μνεσαίνου,
Υἱεῖ Πηλεγόνος· τὸ δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
Γείνατο, κὴ Περίβοια, Ἀκεσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Πόλεμος βαθυδίνης·
Τῷδ' Ἀχιλλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ πολέμοιο
Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλητο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τοὺς Ἀχιλλεὺς ἐδάϊξε κὴ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἷσ' ὅτε δὴ κεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς, πόθεν ὃς ἀνδρῶν, ὃ μὰ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυσμενέων δέ τε παῖδες ἐμῷ μενεδηίοισι.
Τόνδ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱὸς,
Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γένεϊ ἐρεείνεις;
Εἶμ' ἐκ Παιονίης εὐρυχόρου, τηλόθ' ἐόντος,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἦδη δὲ μοι νὺξ
Ἠὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γένος ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυῤῥέοντος,
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδ' ἐμὲ φασὶ
Γείνασθ'· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμε Πηλεΐδη.
Ὣς

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνίσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ὁμάρτεε δουρὶ τανύσσας
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ σθεναρώτατος ἦεν.
Καὶ ῥ' ἑτέρῳ μὲν ὑπὲρ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα· μελαινέες δ' ὑπὲρ αὐτῆς
Γαίῃ ἐνεσσείοντο, λιλαιόμεναι χέσθαι ἔσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίῃ ἐθυνθήτην ἀγερωχὴν
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, καλὰ λάβρα μάρναο μωμενίων.
Καὶ τὸν μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὸν βάλεν ὄχθον,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε καὶ ὄχθης μείλινον ἔγχος·
Πηλείδης δ', ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δυνάτ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ·
Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ
Ἄξας ἐπισσάμενος δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πρὸ Ἀχιλεὺς ᾠδὴν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χυντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπὶ στέθεσιν ὄρουσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Κεῖσ' ὕπτιος· χαλεπόν τοι ἐναντίον Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, Πηλαμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῂς σὺ μὲν Πηλαμῶνι γυίος ἔμμεναι εὐρυβίαο.
Αὐτὰρ ἐγὼ γυιὸς μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι
Τίκτε μ' ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Πηλείδῃ ἀλεμυρηέσσιν·
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γυιὸς Πηλαμοῖο τέτυκται.

Καὶ

Καὶ γάρ σοι πολεμός γε πάρα μέγας, εἰ σὺ παρ' αὐτὸν
Χεσσόμεθ' ἀλλ' ἐπὶ δεῦρο Διὶ Κρονίωνι μαχεύμεθ'
Τῷ, ἕτε κρείων Ἀχελῷϊ ἰσόφαρίζεις,
Οὐδὲ βαθυρρείτᾳ μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἂπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρώησε χάλκεον ἔγχος·
Τὸν δ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δύσαντο δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι σπερχείδιον κείραντες·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱππηκορυστάς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν περιβήσιο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τ' ἄρειον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πηλεΐδαο καὶ ὠκέϊ ἔρι δαμέντα.
Ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀσύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρασίόν τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην·
Καί νύ κ' ἔτι πλείονας ἐλάσε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Πηλεΐωνα ποταμὸς βαθυδίνης,
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης·
Ὦ Ἀχιλεῦ, σὺ μὲν κρατέεις, σὺ δ' αἶσυλα ῥίζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα, μίρμηκα ῥίζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κλείνεις ἀϊδήλως·
Ἀλλ', ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
Τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

Ἔσσο

Ἔσαι ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' ἀ πεὶν λήξω ἐναρίφιλος ἐνδείζων,
Πεὶν ἔλσαι κ' ἄστυ, κ' Ἕκτορι πειρηθεῖσαι
Ἀντιβίην, ἢ κέν με δαμάσσεται ἢ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπῆϊξεν δαίμονι ἶσος,
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα πρόφρων Πηλαμὼς βαθυδίνης,
Ὤ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, ἢ σύ γε βιλὰς
Εἰρύσαο Κερυνίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρισάμενα κ' ἀρήξειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίζωλον ἄρουραν.
Ἦ, κ' Ἀχιλεὺς μὲ δυσκλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ,
Κρημνῶ ἁπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσυτο, οἴδματι θύων·
Πάντα δ' ὅσσα ῥέεθρα κυκώμενος ὤσσε ἅ νεκρὼς
Πολλὺς, οἵ ῥα καθ' αὐτὸν ἅλες ἔσαν, ὕες κλειτὰ Ἀχιλλέος·
Τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωοὺς δ' ἐσάω κ' καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε σταθείς· ὁ δ' ἐπ' ἴλυος ἔλασε χερσὶν
Εὐρείῃ, μεγάλῃ· ἡ δ' ἐν ῥιζῶν ἐείπετο
Κρημνὸν ἅπαντα δίωσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὀζεσσιν πυκινοῖσι γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐείπῃσ· ὁ δ' ἀρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πίτνως.
Δείσας· οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρῴοισι δ' ἀλκὴν ὀρέξοι.
Πηλείδης δ' ἄορτεν, ὅσον τ' ἐπ' ἀνδρὸς ἐρωὴ,
Λιπτῇ οἴμᾳ ἔχων μέλανος, τῷ θήρητῆρος,
Ὅς τ' ἄμα καρτίστός τε καὶ ὠκίστος πεπέδηται.

Τῷ

Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν ἐπὶ στήθεσσι ἧ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν ὑπαὶ δουρὸς ἧ τοῖο λιασθείς
Φεῦγ', ὃ δ' ὀπιδδε ῥέων ἔπεσε μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ·
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρηῖνης μελανύδρου
Ἀμφυλάκῃ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων,
Τῶ μὲν τε σφηρίσθω, ἅπασαι δ' ὑποπῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατεισόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ σπαρτῷ, φθάνει δέ τε καὶ τὰ ἄγονλα·
Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν·
Οὐσάκις δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στιλῦσαι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἄπαυστες
Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ ὑψόθεν οὐρανὸν ἔχουσι,
Τοὐσάκις μὲν μέγα κῦμα δι' αὐτοῦ πολεμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων· πολεμὸς δ' ἰὼν γύαλ' ἐπέμνα
Λάβρος, ὑπαὶ δ' ἔρεεν, κονίλιν δ' ὑπέρεπλε ποδοῖιν,
Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν ἐς εὐρὺν ὁρῶων·
Ζεῦ πάτερ, ὡς ἔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ πολεμοῖο σαώσαι ἔπειτα ἧ καὶ τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ' ἔτις μοι τόσον αἴτιος ἐγγυαλίζων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ μὲ ψεύδεσιν ἐθέλγει,
Ἥ μ' ἔφασ' ὑπὸ τεῖχος ὑπερθύμων Τρώων
Λαιψηρῇσι ὀϊστεύσ' Ἀπόλλωνι βελέεσσιν.
Ὡς μὴ ὄφελ' Ἕκτωρ κλεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτροφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπεφνε, ἀγαθὸς δέ κεν ἄλλον ἔπεφνε
Νῶϊ δέ μ' ἀδμήτῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐς μεγάλῳ ποταμῷ, ὃς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἄωρσεν χειμῶνι πεπῶλα.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη

Στή-

Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἐίκτην.
Χερσὶ δ' χεῖρα λαβόντες ἐπισώσαντ' ἐπέεσσι
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντ' ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὣς δ' τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἶσιμόν ἐστιν
Ἀλλ' ὅδε μὲ τάχα λωφήσει, σὺ δ' εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴκε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίτε πολέμοιο,
Πρὶν κατ' Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἑλέσθαι
Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπέρας
Ἀμφὶ σὴ νῆας ἰμεν δίδομεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲ ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ἄτρυνεν ἐφετμὴ,
Ἐς πεδίον· τὸ δ' πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο
Πολλὰ δ' τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, κατὰ νέκυες· τῷ δ' ὑψόσε γένατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον αἰεν ἰόντος ἀτὰρ ἰθυς ἐδέ μιν ἔσχε
Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἐμβαλ' Ἀθήνη
Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δ' κῦμα ῥόοιο,
Τῦφε δ' ἀμειβόμενος· Σιμόεντι δ' κέκλετ' ἀύσας,
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροιν περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα δὴν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκτέρσει, Τρῶες δ' κατὰ μὸθον ἐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, κὰδ ἐμπίπλησθι ῥεέθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους
Ἶσπε δ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρεστε
Φυτρῶν κὰ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὅς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἶσα θεοῖσι,

Φημὶ γὰρ ἔτι βίλω χεφσιμησέμεν, ἔτε τι ὦδε,
Οὔτε τὰ τάφχεα καλὰ, τά πυ μάλα νεῖθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰκνύος κεκαλυμμένα· καδδέ μιν αὐτὸν
Εἰλόσω Λαμάδοισιν, ἄλις χερόδος θειχάσας
Μυρίον, ὄδε οἱ ὄσε' ἐπεσσόμενοι γε Ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι τέαλω· οἱ ἄσιν καδύπερθε καλύψω.
Αὐτὸς οἱ κῆμα στεφάξεσθαι, ἔδε τι μιν χρεὼ
Ἔσαι τυμβοχοΐης, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κορυσσόμενος ἰφθίμοισι θύραι,
Μορμύρων ἀφρῷ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διίστατο ποταμοῖο
Ἰσαΐ' ἀειρόμενον. καὶ δ' ἔρρε Πηλείωνα.
Ἥρη γὰρ μέγ' ἄησε, φέρεσθαι εἰσαΐσσαι Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἔτ' ἀπάρξειε μέγας πόταμος βαθυδίνης.
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ὄρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα γὰρ εἶδεν
Ξάνθον δινήεντα μάχη πίσσεσθαι ἔναρα
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πύρωσον δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο,
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν κραναπνὼ ὄρσουσα θύελλαν,
Ἥ κεν ἅμα Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖε, σὺν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος· ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε χρεὼ ἀκάματον πῦρ.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ πιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, ὃς κλάν Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἀνεμάνδη πεδίον, κέχυτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης κραδίη ἀλωὴν

Αἶ-

Αἶψ' ἂν ξυνέμιγεν, χαίρει δέ τε φίλον ὄσις ἑταῖρε·
Ὡς ἔμ' ἐγγύθι παῖδα μάχῃ, καὶ δ' ἄρμα τε καὶ ἵππους
Κῆρ, ὁ δ' ἐς πολεμον τρέψε φλόγα παμφανόωσαν·
Καίοντο σθένεά τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δὴ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις πολεμοῖο περῶντες
Τέσσυτ' ἐϊσχέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἱ ῥα δίνας
Οἱ ῥὰ καλὰ ῥέεθρα κυδίσσων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιο Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἰς πολεμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥρην, ὅττις τοι γε θεῶν δώματ' ἀντιφερίζειν
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πνοιὴ φλεγέθοντι μαχοίμην·
Λῆγ' ἐριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄσσον ἰδὲ λάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φὴ πνοιὴ καίοιμι· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δ' ὅτε λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπιγνάμπτων πνοιὴ πολλῷ,
Κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοξεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δ' ξύλα κάππαινε κηλα·
Ὡς τὸ καλὰ ῥέεθρα πνοιὴ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο τεῦρε δ' αὖτε μὴ,
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὅγ' Ἥρῃ,
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν μένος ἔχεσκε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; ἐμέ γοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παύεσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ὅρκῳ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πνοιῇ πᾶσα δαίηται
Καιομένη, καίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ἥφαιστε, χάλκεον τέκνον ἀγαλλίεσ' ἐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῷ ἕνεκα τυφελίζειν.
Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δ' κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ
Ἀμφορέων δ' ἄρα κῦμα κατέσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲ ἔπειτα
Παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε ζαρειὴ ἄτη,
Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄηλο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἄϊεν δὲ Ζεύς
Ἥμενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾷτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Οὐδ' οἱ γ' ἦκα ἔτι δηρὸν ἀρήσασαν ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον,
Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄπτον ἔχουσα; μένας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ ἐ μέμνῃ, ὅτε Τυδείδῃ Διομήδεϊ ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ἔσσας, δια δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας·
Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἐποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε καθ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός,
Τῇ μιν Ἄρης ὤτρυνε μιαιφόνος ἔγχει μακρῷ·
Ἦ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμορα ἔργον ἀρούρης
Τῷ βάλε δῆϊον Ἄρηα καθ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας
Τεύχεά τ' ἀμφαέβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

K

καὶ οἱ ἐπαγχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νηπύτι, ἀδὲ νύ πω σφιν ἐπερείσω, ὅσσον ἀρείων
εὔχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοὶ μάχος ἀντιφερίζεις;
Οὕτω μὲν τ' μηλεὰς ἐεννύας ἄκαστίνοις,
Ἢ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, ὄφρα τάχιστα
κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἄμυνες.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινώ.
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
καὶ δ' αὖθ' ἡ κυσὶν ἅγει βεβολημένον Ἄρηα
δυσὶν ἐκ πολέμοιο κιχὶ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
καί ῥ' ἐπιεσαμένη, πρὸς σήθεα χειρὶ παχείῃ
ἤλασε, τῆσδ' αὖτε λύτο γυῖα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο κατὰ χθονὶ πυκνὸν ἀέρτα·
ἡ δ' ἄρ' ἐπαχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο δωρηκτῆσιν,
ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
ἦλθεν Ἄρει σπίκυρος, ἐμῷ μένει ἀντιβιώσα·
τῷ κεν δὴ πάλαι ἅμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
ἄλλοι ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲ αἴσχιον, αἴκ' ἀμαχητὶ
ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ.
ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

Καλὸν, ἐπεὶ πρότερόν γε μυθήσω, καὶ πλείονα οἶδα·
Νηπύτιε, ὡς ἄνευον ἐμεῖο βουλῇσιν ἔχεις· ἐδέ νυ τῷ περ
Μέμνησαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
Οἶνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Παρ Διὸς ἐλθόντες δηλήσασθαι εἰς ἐνιαυτὸν,
Μισθῷ ὑπ' ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα κηδὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βόας βοτανήσεις
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυκμήτοιο Ὧραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἀπᾶσαι
Λαομέδων ἐκ πάντα, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε·
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρε ὑπερθε
Δήσειν, καὶ περάσειν ἁπὸ τηλεδαπάων
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπονοσφίσσειν ἀτάσθαλα χαλκῷ·
Νῶϊ δὲ τ' ἀκλειῶς νίσεσθαι νεικοῦντι θυμῷ
Μισθὸν χωόμενοι, τὸν ὑποσχόμενος οὐκ ἐτέλεσσεν
Τῷ δὴ νῶϊ λιταῖσι φέρεις χάζεσθαι ἠδὲ μαθ' ἡμέων
Πειρᾷ, ὡς κεν Τρῶες ἀφειάτοιο ἀπόλωνται.
Πέφνυ κακῶς, σὺν πᾶσι καὶ αἰδοίῃ ἀλόχοισι
Τόνδ' αὖτε πρόφρασσιν ἀμοιβὸν ἐκπέρσαντ' Ἀπόλλωνα,
Ἔννοσίγαι', ὃς ἄμ μοι ἀπήμονα μῦθον ἔειπας
Ἔμμεναι· εἰ δὴ σοὶ γε, βροτῶν ἕνεκα, σκληρὰ μενοινᾷ
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
Ζαφλεγέες πέλεθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες·
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀνήνορες· ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης· οἳ δ', αὐτοὶ δηιόωντο.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἤιεν· οὐδὲ γὰρ ἦεν
Παλλάδι συμπλήκτην μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τόνδε κασιγνήτη μάλα πείσατο πότνια θηρῶν

Ἄρ-

Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ἣ ὀνείδεον φάτο μῦθον·
Φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε· Ποσειδάωνι δ' ἦ νίκλα
Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὐχος ἔδωκας,
Νηπύτιος· τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σ' ἔτι γυῖ ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἀλλὰ Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι περισσέφρων ἑκάεργος Ἀπόλλων
Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις,
Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ἀνειδείοις ἐπέεσσι,
Πῶς ἦ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντίον ἐμεῖο
Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μάχος ἀντιφέρεσθαι,
Τοξοφόρῳ περ ἐοῦσα· ἐπεὶ σέ γε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ὅν κ' ἐθέλῃσθα.
Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ πρείοσσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαΐφρονα γνῶμεν ἰοῦσα,
Ὅσσον φερτέρη εἰμί, ὅτι μοι μάχος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ὑπὸ καρπῷ χεῖρας ἑλοῦσα
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα
Λυτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθηκε παρ' ἴδμονα μειδιόωσα
Ἐλεφαντολιζομένοιο· ταχέες δ' ἐκπίτνον ὀϊστοί·
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύζῃ, ὥστε πέλεια,
Ἣ ῥά θ' ὑπ' Ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ὣς ἡ δακρυόεσσα φύζῃ, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δ' ἀργειφόντης διάκτορος Ἀργοφόντης,
Αὐτοῦ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι ἀρχαλέον περ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀλλὰ μάλα περίφρασσαι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθ' ἠμὲ νικῆσαι κεκοτηότι βίηφιν.

Ὣς ἄρ' ἔφη· λητῷ δ' σιωπάνυλο καμπύλα τόξα,
Πεπλεύτ' ἀλλυδις ἄλλα μὴ σεφαλισγι κονίης·
Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα σάλιν κίε θυγατέρ' ἧς·
Ἡ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Δακρυόεσσα δὲ παλεὸς ἐφέζελο γόνασι κέρη,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸς τρέμε· τλῶ δὲ σεγτὶ οἱ
Εἵλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνήρελο, ἥδυ γελάσας,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, ἀργυιώνων
Μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐναντῆ;
Τόνδ' αὖτε σερσέειπεν ἐϋσέφανος Κελαδεινὴ,
Σή μ' ἄλοχος συφέλιξε, πάτερ, λαὸν ὤλεσεν Ἥρη,
Ἐξ οὗ δὴ ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα σρὸς ἀλλήλους ἀγόρδευν.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων φοῖβος ἐδύσελο Ἴλιον ἱρὴν,
Μέμβλελο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·
Οἱ δ' ἄλλοι σρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δ', μέγα κυδιόωντες·
Κάδδ' ἵζον σρὸς παλεὶ κελαινεφῆ· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρυὺ ἱκάνει
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε·
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, σολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Εἰσήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείοιο κὶ σύργου,
Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα σελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο σεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ σύργου βαῖνε καμάζε,
Ὀτρυνέων σανὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς συλαωρούς.
Σεσταλυῖας ἐν χερσὶ σύλας ἔχεν, εἰσόκε λαοὶ
Ἔλθωσι σρὸς ἄσυ σεφυζότες· ἡ γὰρ Ἀχιλλεὺς

Ἐγ-

Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἷος λοίγιος ἔσσεαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλύξαι,
Αὖτις ἔπ' ἀλλήλοισι σανίδας πυκινῶς ἀραρόντας
Δείδια γὰρ, μὴ ἔλθῃ ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅπαν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀνῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ὀμπεδίοιο
φεῦγον· ὁ δ' σφεδανὸν ἕπετ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερὴ, μένεαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίλον ἕλον ἠδὲ Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων φοῖβος Ἀγηνόρεα δῖον ἀνῆκε,
ᾧῶτ', Ἀντηνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε·
Ἐν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἕστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χῆρας ἀλάλκοι,
φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἀρ' ἠέρι πολλῷ.
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἕστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤι μοι ἐγών, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατερὸν Ἀχιλῆα
φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Λίσσεται με καὶ ὦε, καὶ ἀπάλκιδα δουρὸς ἑλέσθαι
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τύπτας μὲν ἀποκλονέοντας ἐάσω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ, πεσὼν δ' ὑπὸ τεύχεα καλὰ
φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλιόθι, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ῥωπήια δύω,
Ἔπειθ' ὑπὸ νύκτα λοεσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθείς, πρὸς Ἴλιον ἀπονεείμην·
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπαμειβόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,

Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέως πόδεσσιν·
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται φεύγοντα δύνασθαι κῆρα λιλαίεσθαι
Λίλιον ἐξανελεῖν καὶ πάντων ἔς' ἀνδρώτων.
Εἰ δέ κέν οἱ πρόπαρ εἴπω πάλεως παπταίνιον ἔχθος
Καὶ γὰρ ἂν οὗτος τόσσα τρωτὸς χερσὶν ὀξείῃ χαλκῷ,
Ἐν ᾗ ἔσα ψυχή, ὀπιπεύσῃ δὲ ἑκάστοτε ἀνθρώπους
Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς πῦρ ὀπάζοι·
Ὡς εἰπών, Ἀχιλῆα ἄλκιμον μάχεν· ὃν δὲ οἱ ἵππαρ
Ἄλκιμον ὤρμαθ' ὁμαρτίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε σάρδηλος ἔστι βαθείῃ ἐν ξυλόχαιο
Ἀνδρὸς ὀπιπτῆρος ἐναντίον, ὅστε τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ ἁπάσῃ, ἢ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ σεῦ δυσὲ πεπαρμένον οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἢ ξυμβλῆμεναι, ἢ δαμάσαι·
Ὡς Ἀντιλόχοιο υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαντ' Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὁ γὰ σάνδαλόμι πρόσω ἴσχεσα πάντοσε ἴσην,
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἀύτει,
Ἦ δή που μάλ' ἑταῖρος ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Ἥμασι τοῖσδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων
Νηπύτι', ἦ ἔτι πολλὰ τετάξεσθ' ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ·
Ἐν γάρ τοι πολέσσι τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες ἐμμί,
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρύσσαιεν· σὺ δ' ὀνδάδε πότμον ἑφέψεις,
Ὃν δ' ἔκπαγλον ἐὼν καὶ δαρσαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείῃ χειρὶ πάλασσε
Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμιλλον ὑπὸ γνύαλον, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς ποδάκτυ κεκονίσατο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ὑπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένῳ, οὐδ' ἐπέρησε· θεὸς δ' ἠρύκακε δῶρα.

Πηλ-

Πηλείδης δ' αὖτε Δρύοπος ἀντίδιον ἦλθε
Δίου θ' ὃς τ' ἔτεκε Τρηχὺν ἀτειλήεντα μετ' ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μιν ἐξεπάμησε, κατὰ ῥινὸν δ' ἄορ ἦκεν ὦμον ἐπ' αὐχένι μιν δὲ κατέκτανε νίκης.
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν κατέλειπε γείτονι χώρῳ
Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα κόλπῳ ἐπέρχετο λαῶν
Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἐκάεργος Ἀχαιοῖσι κῦδος ὀπάσσαι,
Ἕστη κεῖνος ποδῶν. ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ μὲν πεδίοιο διώκετο πυκνὸν ὅμιλον,
Στρέψας παρ' ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τύψθη ὑπεκπροθέουσα· κόλῳ δ' ἄρ' ἔθελχε Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἕκαστος μαχήσεται ποσὶν αἴσῃ
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι πρὸς ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἁλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοὶ γ' ἔτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους καὶ γνώμφαι, ὅς τε πρεύγοι,
Ὅς τ' ἔθαν ἐν πολέμῳ ἀλλ' ἀσπασίως ἐσίχανθε
Ἐς πόλιν, ὄφρα φύγοιεν ἄφ' ἕο καὶ παῖδες καὶ ἄλοχοι.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Χ.

ΤΟ ΘΕΣΙΣ.

ΟΙ ΤΩΝ Τρώων εἰς τὴν πόλιν ἐγκλεισθέντων, μόνῳ τῷ Ἕκτορι ὑπομείνασι τὸν Ἀχιλλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει· ἔπειτα δὲ ἀναδίδωσι, καὶ τὸν Ἀθηνᾶς αὐτὸν ἀπατήσασης, καὶ ἀναιρεῖται· ἐξάψας δὲ αὐτὸν τῷ ἅρματι ὁ Ἀχιλλεὺς, διὰ τῆς σκηνῆς ἕλκει τὸν νεκρὸν ἐπὶ πολύ· οἱ δὲ καθ' ἑαυτὸν τὴν πόλιν ἐδύοντο ταῦτα ὁρῶντες ἐγκεκλεισμένοι.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ.

Τοῖ δ' ἄρα, τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κλυτὸν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

Ὣς οἱ μὲν τότ' ἄρα πτῶσσον, ἠΰτε νεβρούς,
Ἰδρῶ ἀπομόρξαντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλινάντες.
Ἕκτορα δ' αὐτῇ μεῖναι ὀλωὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν,

Ἰλίῳ πεπάρηθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα περισσέα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τίπτε με, Πηλέος υἱέ, περὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
Ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀπερχὲς μαίνεαι ὄτρη.
Ἦ νύ τοι ὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὕς ἐφόβησας,
Οἱ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλεν, σὺ δ' ἄλλῃ λιάδης·
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νωῖν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἵλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῶϊ δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τιν' ἔδδεισας ὀπίσσω·
Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐλεδαίνει,
Σδάμβῳ, ὥδ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν,
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο.
Ὣς Ἀχιλλῆος λαιψηρὰ πόδας ἠδὲ γυῖα ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πριαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι
Παμφαίνονθ', ὥς τ' ἀστέρ', ἐπαυγάζοντα πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ὤιμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε χερσὶν ἀνέσχε,
Τψόσ' ἀναχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λιτόμενος φίλον υἱὸν· ὁ δ' ἔμπεδον ἑστήκει πυλάων
Εἰσήκει, ἅμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·

Τὸν

Τόνδ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς,
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος, ἀνάλκεα λαὸν ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς.
Πηλείωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο,
ὅσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι,
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνιν ἔθηκε,
κτείνων, καὶ πέρνας νήσων ἐπὶ πηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἁλέντε,
τούς μοι Λαοθόη τέκετο, πρεῖσσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετ' Ἀργείοισι, πάτ' ἂν ἔπειτα
χαλκῷ τε χρυσῷ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον
πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ἀγομακλυτὸς Ἀλτης·
εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ' εἴσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμέρσῃς·
πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
λοίην ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πολλ' ἐπιδόντα,
θυγατέρας τ' ὀλλυμένας, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
βαλλόμενα πρὸς γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
ἑλκομένας τε νυὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
ὠμησταὶ ἐρύσσι, ἐπεί κέ τις ὀξὺ χαλκῷ

Τὸν

Τύψας, ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἔκ θυμὸν ἕλησθ᾽,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τεαπεζίους πυλαωρούς,
Οἵ κ᾽ ἐμὰν ἀδμὴν ἀτόπους, ἀλύοντες ἐπὶ θυμῷ,
Κείοντ᾽ ἐν προθύροισιν· νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπίοικεν
Ἀρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κῆδε· πάντα δὴ καλὰ θανόντι περ, ὅ, τι φανείη·
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ᾽ αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλει δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ᾽ ὁ γέρων, πολιὰς δ᾽ ἄρ᾽ ἀνὰ τείχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· ὁδ᾽ Ἕκαβε θυμὸν ἔπειθε
Μήτηρ δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέχουσα,
Καί μιν δακρυχέουσ᾽ ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ᾽ αἴδεο, καί μ᾽ ἐλέησον
Αὐτοῦ, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον,
Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἔντοσθε ἰὼν, μηδὲ στρέφεσθαι ἴσασο τόνδε·
Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε καλαὶ φρένες ἐν πυκιῇσιν
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ᾽ ἄλοχος πολύδωρος· ἀπόβλητος δὲ μάλα νῶϊν
Ἀργείων ἔσσῃ πᾶσι κιὼν παχέες κατὰ δοῦπον.
Ὡς τὰ γε πλαίουτε προσεφωνησάτην φίλον υἱὸν,
Πολλὰ δὲ λισσομένω ὁδ᾽ Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον.
Ἀλλ᾽ ὅγε μίμνε Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ὀπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ᾽, ἐδὺ δέ τε μιν χόλος αὐτὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὡς Ἕκτωρ, ἀσπερχὲς ἔχων μένος, οὐκ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ᾽ ἐρείσας
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ὤμοι

Ὤιμοι ἐγὼν, εἰ μήν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πυλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὃς μ' ἐπέλασσε Τρωσὶ σὺν πόλιν ἠγήσασθαι,
Νύχθ' ὕπο τήν δ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὦρτο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ εἰ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῶϊ δ' ἐπεὶ ὄλεσα λαὸν ἀταθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Ἔκτωρ ᾧ πέποι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἀντίον ἢ Ἀχιλῆα κατακτείνασθαι νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσσας εὐκλειῶς πρὸ πόληος·
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βεβαρὼς, δόρυ δ' ἀμφὶς τείχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆϊ ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήματα πάντα
Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο πείρατος ἀρχή,
Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἄμμιν Ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ὑποδάσεσθαι, ὅσσα πόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε μέγαν ὅρκον ἀνώσω,
Μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄκρα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πόλις ἥδε δόμοις ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῶϊν ὅδ' ἔσσεται ἐξ ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος, ἠΐθεός τε,
Παρθένος, ἠΐθεός τ', ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ἔτλη τάχιστα

Εἴ-

Εἴδομαι, ὀπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
Ὡς ὥρμαινε μυθῶν· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
Ἴσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πλολεμιστῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην ἐπ' ἀξίον ὦμον,
Δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἔκλυεν δ', ὡς ἐνόησεν, ἄλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἦτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλέδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ῥηϊδίως εἶμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
Ἡ δὲ ὑπαιθα φοβεῖτο· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφὲ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐκώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ὀμφὴν καλὴ' ἀμαξιτὸν ἐπέδιον
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ὅνθά δε πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνετ' ἐκ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ περῥέει, εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐκ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἐνθάδ' ἐπ' αὐτάων πλυναὶ εὐρέες ἐξεγέγασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλυνέσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα θοὼ διεμέτρεον, φεύγων, ὁ δ' ὄπιθε δίωκεν·
Πρόδρομος ἦεν ἀνὴρ ἐσθλὸς, δίωκε δὲ μὲν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐκ ἰερήϊον, οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἄεθλια γίνετ' ἀνδρῶν,

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ σὺ μὲν ψυχῆς θέον Ἕκτορ ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρμαθ' ἑλίσσονται ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἦ τεῖος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς καταπεφνεῶτος·
Ὡς τὼ τεὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ὤ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορ, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἄλλοτε μὲν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀσπερχὲς περὶ Πριάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, κῆ μητιάασθε,
Ἦέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.
Τόνδ' αὖτε προφέρεσκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἷον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐκλυσάσθαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ ἔκποθ' ἅπαντες ἐπαινέομέν σε θεοὶ ἄλλοι.
Τλῶ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θάρσει, Τειτογένεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρασσι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον, ὅπη, δή τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ θέειν κατ' Οὐλύμποιο κορυφάων αἰζηνσα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέειν ἔρις· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἀλαπαδνὸν ὀρούσῃ,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγχεα, καὶ διὰ βήσας,
Τὸν δ', εἴπερ τε λάθῃσι κατακλίνας ὑπὸ θάμνῳ,

Ἀλλὰ

Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέειν ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ
Ὡς Ἕκτωρ ὑ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Οὐδάχι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Αὐτίον αἴξασ, εὖ δμήτας ὑπὸ πύργους,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλαλκοιεν βελέεσσι·
Τοὐδάχι μιν σφετέρῃσιν ἀποτμήξασκε φάρηας
Πρὸς πεδίον χ' αὐτὸς ἧ πρὸς πόλιν πάλτο αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ ὑ δύνα ἧ φεύγοντα διώκειν,
Οὔτ' ἄρ' ὁ φ δύνατο καταφεύγειν, οὐδ' ὁ διώκειν·
Ὡς ὁ τὸν ὑ δύνατο μάρψαι πόδεσσιν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ στύμονόν τε ἧ ὕστατον ἤγαγε Φοῖβος
Εἰσσύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος καὶ φρεσὶ τερπνὰ τελεύνα;
Λαοῖσιν δ' ἀνένευε κατήφεϊ κῆ Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' εἴα ἑμφύναι ὀπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα·
Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δ' δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέτατον ὑπὸ κρατὸς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταλαπενθέος θανάτοιο,
Τὼ μέν, Ἀχιλλῆος, ἧ δὴ, Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,
Ὤιχετο δ' εἰς Ἀΐδαο λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἄγχι δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῶϊ δὴ νῦν γ' ἔοικεν, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Οἴσεσθ μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι πρυτὶ νῆας,
Ἕκτορα δηώσαντε, μάχης ἄατον περ ἐόντα.
Οὔ οἱ πῶς ἔτι γ' ἔστ ἔκ περ φυγέμεν γε μιμίξ γε θεούς,
Οὐδ' εἴπερ μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Πρόσσω γουνάσεται μήτηρ θ πατὴρ Διὶ αἰγιόχοιο·
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι ἧ ἄμπνυε τόνδε δ' ἐγώ τοι

Οἰχε-

Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρειδείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸ μὲν ἔλειπε, μιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἄγχι δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἠθεῖε, ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἄσυ πίειρ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, ὅς Ἑκάβῃ ἠδὲ Πριάμῳ τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον τοίω φρεσὶ τιμήσασθαι,
Ὡς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν· ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἠθεῖ', ἦ μ' πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ', ἑξείης γνωτοί, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Ἀμῦναι μένειν· τοίη γὰρ τρομέουσιν ἅπαντες·
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δήρου
Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἰδομεν, εἴτε νεμεσσᾷ
Νῶϊ κελαινεφέτης, ἕλομεν βεβρότοισι φέρεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἦ κεν σῷ θυμῷ δαμείη.
Ὡς φαμένη, καὶ κάρδοπον ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἵδ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποθ' ἕτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἠ κεν ἁλοίην.

Ἀλλ'

Αλλ' ἄγε δεῦρο θεὰς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄεισοι
Μάρτυροι ἔσονθ' ἁρμονιάων
Οὐ γάρ σ' ἐκπαγλον ἀείκιῶ, αἶψα δὲ σοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίλαι, σλῶ δ' ψυχλῶ ἀφέλωμαι·
Αλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Αχιλλεῦ,
Νεκρὸν Αχαιοῖσιν δύσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥίζεν.
Τόνδ' ἄρ' ὑποδρὰ ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλ-
Εχλοῤ, μή μοι, ἄλαστε, συμπομοσίας ἀγόρευε. [λεύς,
Ως οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Αλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ως οὐκ ἔς' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νωῖν
Ορκια ἔσονθ', πρὶν γ' ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματι θερμῷ ἄσαι Αρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὐ τοι ἔτ' ἔνθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Αθηνὴ
Εγχει ἐμῷ δαμάσσει· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμοὶ ἑτάρων, οὓς ἔκλαες ἔγχει θύων.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄνλα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Εκτωρ
Εζέλο γὰρ προϊδὼν, τὸ δ' ὑπέπταλο χάλκεον ἔγχος,
Εν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Αθηνὴ,
Αψ δ' Αχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Εκτορα, ποιμένα λαῶν.
Εκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα,
Ημβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι, θεοῖς ἐπείκελ' Αχιλλεῦ,
Εκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε.
Αλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μεθείη καλλιπάρηον
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Αλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,

Εἴ

Εἴ τοι ἔδωκε θεὸς· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλυσαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροΐ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερόν σε πολέμου Τρῶες ἔοιεν,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ σφίσι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν περίει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σακός, οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ἀνὺ ἐτώσιον ἐκφυγε χειρός·
Στῆ δ' κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λαθικάπιδα, μακρὸν ἀύσας,
Ἵππης μιν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' ἔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ὄσσε ἐνὶ φρεσί, φώνησέν τε,
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἀνάλκιν
Οὐδ' ἀλέην· ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε, καὶ Διὸς υἷϊ, ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες ἐρύατ'· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει,
Μὴ μὰν ἀπλητὶ γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὡς εἰπὼν ἐρύσας παρὰ μηροῦ φάσγανον ὀξὺ,
Τὸ οἱ ἐὼν λαπάρην τέτατο μέγα τε σθεναρόν τε·
Ὥρμησεν ὡς ἀΐξας, αἴετος ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἀρνάδων, ἢ ἄρν' ἁπαλὸν, ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὡς Ἕκτωρ ὄρμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ·
Ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίον· πρόσθεν δὲ σάκος σάκεος κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,

Χρύ-

χρύσεαι, ἃς Ἥρηι θεὸς ἴδεν λόφον ἀμφὶ δαμείσας.
Οἳ δ' ἀσὴρ ἔστι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπε σιδήρεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φθονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ, 320
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
Τεύχεα μὲν ἄλλο τόσον μὲ ἔχε χρόα χάλκεα πάντα·
Καλὰ, τὰ Παλέφατος βίλω ἐνάειξε καλαχλάς·
Φαίνετο δ' ἢ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχυσι
Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ἄκρις θανάτοιο. 325
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀντικρὺ δ' ἀπάλοιο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκὴ
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσι· ὁ δ' ἐπαύχεεν δῖος Ἀχιλλεύς, 330
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφησθα, Πατροκλῆϊ ἐξενάριζων,
Σῶς ἔσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀμείνων νυσσήτωρ μίγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μελεδωνὸς λελείμμην,
Ὅς τοι γυίαλ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ 335
Ἑλκήσουσ' αἰσχῶς, τὸν δὲ κτερεΐουσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἑᾷ παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάπτειν Ἀχαιῶν,
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε δέδεξο, 340
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων (λεύς, 345
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνήη

Ὠμὰ

Ὤμ' ὀνταμένῳμεν κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔστ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι
Οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωσίν θ' ἅ καὶ ἄλλα·
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κτί' πάντα δάσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός
Φέρζεο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀΐδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδρηκτῆτά τε καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς,
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντιθεν ἔθηκε, σὺν δ' ἀπ' ὤμων τά' ἐκ' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περιδρομάδην ἧκες Ἀχαιῶν,
Οἱ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητόν.
Ἕκτορος δ' ἄρα οἵ τις ἀνετπτάτο γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφιφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ καιγῷ.
Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ ἐτσόμενος προσέφη σάς·
Τὸν δ' ἐπεὶ δὴ κατίδεν ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.

Ὦ

Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσαντο ἕκηλον,
ὃς κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι
Εἶδ' ἄγεθ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι περιθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τῷδε πεσόντι,
ἦὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖνος μὲν νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Εἰ δ' ἤτοι θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγε δὴ ἀείδοντες Παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
ἡβήσαμεν μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὡς, εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
ἐκ δίφρου δ' ἔδησε, κάρη δ' ἕλκεσκε ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
μάστιξεν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Τῆ δ' ὁλοὴ ἐλκομένοιο κονίσαλος ἀμφὶ καὶ ἀμφὶ
κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὴ Ζεὺς δυσμενέεσσι
δῶκεν ἀεικίσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιστο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δ' ἄσπετον ἔῤῥιψε καλυπτρήν·
τηλόσε κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

Κωκυτῷ τ' εἴχοντο, καὶ οἰμωγῇ καὶ ἄσυ·
Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔλυε φαληρικὸν, ὡς εἰ ἄπασα
Ἰλιὰς ἀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο καθ' ἅλρης.
Λαοὶ μὲν ῥα γέγηθε μάλις ἔχον ἀχαλόωντο,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Στάτε, φίλοι, καί μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόλης, ἰκέσθαι δὲ νῆας Ἀχαιῶν·
Αἰσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀζεμοεργὸν,
Ἥν πως ἠλικίην αἰδέσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆράς τ' ἠδὲ νύ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ παντων ἄλγε' ἔδωκε·
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκλαυε τελεθόντας
Τῶν πάντων ὑ τόσσον ὀδύσσομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνὸς, ὅ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται εἰς Ἀΐδαο εἴσω,
Ἕκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός·
Ὡς ἔφατο κλαίων· ὀπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρῳῆσιν δ' Ἑκάβη ἀδινὸν θῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀπολεθρηιώτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πετέσκεο, πᾶσι τ' ἄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρῳῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε, θεὸν ὡς,
Δειδέχατ'· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔπιθες,
Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἐκτὸς μίμνε πυλάων

Αλλ'

Ἀλλ' ἤγ' ἴσον ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δ' ἄνθεα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα πολλὰ λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κωκυτῷ δ' ἤκουσε κατ' οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἦ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται
Αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐσχύς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' αἰθέρος εἶη ἐμεῦ ἔτι· ἀλλὰ μάλ' αἶνως
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖον Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποπρὸ πόληος, πεδίονδε δίηται,
Καὶ δή μιν καλάπαυσε ἀγλωρίης ἀλεγεινῆς,
Ἣ μιν ἔχεσκ' ἐπεὶ ἔπροθ' ἑοὶ πλησθύι μὰψ ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὴν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόληος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἑλαὶ' ὀφθαλμὸν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ὕπτιος, ἄμπνυτο δ' ψυχῇ ἐκάπυσε·
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα στεφανόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη,

Ἥμαι τῷδ', ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἄλεις ἔσαν,
Αἵ ἑ μὰλ' σφίσιν εἶχον ἀτυζομένῳ ἐπολέσσαι.
Ἦδ' ἐπεὶ ἦν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἶσαν
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμοργον ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι.
Νῦν ἦ σὺ μὲν δὴ ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ συγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὖτως,
Ὃν τέκομεν, σύ τ', ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τόν γ'
Ἔσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοί ὅγε
Ἦντερ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ σὺν δακρυ 'Αχαιῶν,
Αἰεί τοι τέτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσονται· ἄλλοι γὰρ ἀποιχήσουσιν ἀρέσσαι.
Ἥμαρ δ' ὀρφανικὸν, πανάφηλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυται δ' ἄρα παρειαί.
Ἀδόμβιος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πάλαι ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶνδ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπίσχει,
Χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῴλην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐσσυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐείπῃ·
Ἔρρ' ἔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐὴ ἐπὶ γούνασι πάλλεσκε
Μυελὸν οἷον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·

Αἰ-

Αὐτὰρ ὅδ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχέων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτεσσιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθηνῆς,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ'
Νῶϊ δ' ἂν πολλὰ πάθησι, φίλυ ὑπὸ παλεὸς ἁμαρτῶν,
Ἀσυάνακ', ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν
Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῶϊ σὲ μὲν δὴ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι ἐυλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κιὼν κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτὰρ τοι εἶμα τ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν·
Ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἀπὸ δ' στεράχοντο γυναῖκες.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ψ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀχιλλεὺς δὲ νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μιαλίδων τοῖς Πατρόκλῳ, συνεχῆ τάφας, καὶ σφάξας ἐπ' αὐτὰ δυοκαίδεκα Τρωϊκὰς νεανίσκους, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα· ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ· ἦν δὲ τοιοῦτος μὲν ἵππων διαμώλης, ἐφέμενος ἦ. Ὀδυσσεὺς, ἄλλοι ἦ, ἄλλως· καὶ ἅπας ὁ ἀγὼν διαλύεται.

ΑΓΩΝ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ.

Ψῆ, Δικαιοῦσιν ἀγῶνα λιθὰς ἐπίκεισθαι Ἀχιλλεύς.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ κῆδε' ἐπ' ἠῶ δῖον ἔθεντο
Ἑπτὰ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἰὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα λαοσσόος Ἀχιλλεὺς,
Ἀλλ' ὄγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,

Μυρ-

Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἑταῖροι ἑταῖροι
Μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες.
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ, γέρας ὃν θανάτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀλοσῶμεν τεταρπόμεθα γόοιο,
Ἵπποις λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεὺς
Οἱ δ' τεῖς περὶ νεκρὸν ἐΰστεικας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι, μετὰ δέσφι Θέτις γόον ἵμερον ὄρσε.
Δεύοντο φάρμακοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινὸν στόνον ἦρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστιν,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι
Δώδεκα δὲ πρόπαροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν εἵνεκα χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσας
Ἐν κονίῃσ'· οἱ δ' ἔνθε' ἀφοπλίζοντο ἕκαστοι
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑφηχέας ἵππους.
Καὶ δ' ἵζον παρὰ νηὶ ποδώκει Αἰακίδαο
Μυείοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι πάρον μηστιν δαίνυ·
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ἐρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὗες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τὸν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,

Στυδὴ παρτεπιβόλες, ἑταίρυ χωόμενον κῦρ·
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίλω Ἀγαμέμνονος ἶξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
Ἀμφὶ πυκὶ στῆσαι τείποδα μέγαν· αἰ πεπίθοιεν
Πηλείδλω, λύσαδς ἀπὸ βεότον αἰμαλόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ὀπὶ δ' ὄρκον ὄμοσσεν,
Οὐ μὰ Ζλῦ, ὅστις τε θεῶν ὕπαλος καὶ ἄνεις,
Οὐ θέμις ὄφρ' ἂν λοιγὸς καρπαλος ἄσσον ἰκάδς,
Πείν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμψαι πυκὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμλω· ἐπεὶ ἕ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἶξετ' ἄχος κραδίλω, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲ νῦν συγερῆ πειθώμεθα δαιτί·
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ὕλλιν τ' ἀξέμμαι, φῶτά τε κεῖν, ὡς ὀπίσσω
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσδς ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ' ἤτοι τῶτον μὲ ὀπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ὀπὶ ἔργα τεάπωνθ'.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μὲ κλύον, ἠδ' ὀπίθοντο·
Ἐσυμβλώς δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι
Δαίνυσθ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Οἱ μὲ κακκείοντες ἔβαν κλισίλνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ὀπὶ δίνὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μὲ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύμαθ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
Εὖτε δ' ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
Ἕκτορ' ἐταίζων περὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ὀπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάνθ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα,
Καὶ φωνλν καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο·

Στῆ

Στῆ δ' ἄρ' ὑφ' κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ
Οὐ μάν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἄϊδος περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑφ' ποταμοῖο ἐῶσιν
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἄϊδος, ἐπεὶ μ' ἔτυχες λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομαι· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε συγερή, ἥπερ λάχε γειναμένων περ.
Καὶ δὲ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι,
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἔτρεφέμεν ἐν ὑμετέρῃσι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
Ἔνθα με, δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς,
Ἔτρεφε τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
Ὡς καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφίφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλή, δεῦρ' εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκας' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐπτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἄσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλοιν, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς,
Ὤιχετο τετριγυῖα· ταφὼν δ' ἀνέρησεν Ἀχιλλεύς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος τ' ἐλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἔστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε,
Καί μοι ἔκας' ἐπέτελλεν· ἔοικτο δὲ θέσκελον αὐτῇ.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑπ' ἴμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆας τ' ὤτρυνε καὶ ἀντιθέους ἀρίστους
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνωρος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειρούς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' ἴρηες κίον αὐτῶν.
Πολλὰ δ' ἀνάλτα, κάταλτα, πάραλτά τε, δόχμια τ', ἤλθον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς περόεσσαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κλυτέουσαι
Πῖπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ,
Ἕκτοσθεν ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα πουσὶ δαλεῦντο,
Ἐλάμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήια πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὡς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνωρος Ἰδομῆος.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλεν ὁπαχεῦ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα νείκεα, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη σφιν ἀκάματον ἄπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,

Χαλ-

χαλκὸν ζώννυσθ', ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους· οἱ δ' ὠρνυθεν, ἔχ' ἐν ταφίχεσιν ἕατο.
Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι φαεσίμβροτοι, ἡνίοχοί τε·
Πεζὸς δὲ ἱππῆας, μετὰ δ' νἱφὸς εἵπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι,
Θριξὶ δ' πάντα νέκυν κατακάλυπτον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι ὄπιθεν δ' κάρη ἕχε δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀχνύμενος· ἑτάροιο γὰρ ἀμύμονα πέμπε ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πίφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν· αὐτὰρ δὲ οἱ μενοεικέα νήτιον ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθλὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τὴν ῥα Σπερχειῷ κταμένῳ τρέφε τηλεθόωσαν·
Ὠχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κῆσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι πῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὁπάσασθαι φέρεσδαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δ' πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὖθ' Ἀγαμέμνονα εἶπε προσηὸς,
Ἀτρεΐδη, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονδ' μύθοισι, γόοιο μὲν ὅτι κε πίσαι
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκίδασον, κε δεῖπνον ἄνωχθι
Ὁπλέσδαι· τάδε δ' ἀμφὶ περησόμεθ', οἵσι μάλιστα
Κήδεός ὅτι νέκυος· σὺ δὲ σοὶ τ' ἀγοὶ ἄμμι μενόντων

Αὖ-

Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἰέσας,
Κηδεμόνες δ' ἅμα πᾶρ' αὖθι μάχον, καὶ νήϊον ὕλην
Ποίησαν δ' πυρλὼ ἐπαλόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἐν δ' πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ·
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, θέσει δ' περιτὰ σώματα νηός·
Ἐν δ' τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐυκτιμένας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στοναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ τῶν δὴ ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δ' Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δ' φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Ἐν δ' πυρὸς μένος ἧκε σιδήρειον, ὄφρα νέμοιτο.
Ὠιμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα τοι ἤδη τοὶ τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστω.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἕκτορα δ' ἔτι
Δώσω Πριαμίδῃσι πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφιπένοντο·
Ἀλλὰ κυνὸς μὴν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἡμαλα καὶ νύκτας ῥοδόεντι δ' χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἕλκυστάζων·
Τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἧγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δ' χῶρον ἅπαντα,
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκῆλαι ἀμφὶ νέκυι χρόα ἶνεσιν, ἠδ' ἐμίανεν.

Οὐδ'

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλῳ ἐκαίετο τεθνειῶτι·
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, λοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ·
Πολλὰ δ' ἂρ' ἀσπένδων χρυσείῃ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιτο νεκρὸς,
Ὕλη τ' εὐδίοιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀΐξασ' ἀΐυσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαὴς ἀθέοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δ' Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον δέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον,
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν·
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ Βορέῃ δὲ καὶ Ζεφύρῳ κελάδοντε
Ἐλθεῖν εὐχῇ, καὶ ὑπίσχεο ἱερὰ καλὰ,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣν ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, ὃν πάντες ἀνστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσατο· τοὶ δ' ὀρόθυνθ
Ἦχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν
Αἶψα δ' πόντον ἵκανον ἀνήμυναι· ὄρθη δὲ κῦμα
Προιὴν ὑπὸ λιγυρῇ. Τρῳὴν δ' εἰσῆλθον ἰκέσθην,
Ἐν δὲ πυρὴ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἅμα τοί γε πυρῆς ἀμυδὶς φλόγ' ἐσάλλον,
Φυσῶντες λιγέως· ὁ δ' πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἴνου ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, γαῖαν δ' νεῦε,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος ἑταίρου.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃ παιδὸς ὀδύρεται ὀστία καίων

Νυμ-

Νυμφίε, ὅτε θανὼν δειλὸς ἀκάχησε τετιῶτας·
Ὡς Ἀχιλλῆς ἑτάροισι δύρετο ὀστέα παίων,
Ἑρπύζων δὲ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στοναχίζων.
Ἠμος δ' Ἑωσφόρος ἔσσι, φόως ἐρίηρον ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα χρυσόπεπλος ὑπὲρ ἅλα κίδναται Ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ,
Οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔσαν οἴκονδε νέεσθαι,
Θρῃκίην χθ' πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἶδμα δυών.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
Ἔζετο δ' ὀρθωθείς, καί σφέας πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἀτρεΐδη τε, καὶ ἄλλοι, ἀείσητες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν χθ' πυρκαϊὴν σβέσαι αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγινώσκοντες· ἀειφανὲς ἦν τέτυκται,
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες·
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσείῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἀΐδῃ κάδωμαι.
Τύμβον δ' ὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
Ἀλλ' ὀπιθεία τοῖον ἔπειτα δὴ καὶ Ἀχαιοὶ
Εὐρυὺ δ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπωσθε.
Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεϊωνι·
Πρῶτον μὲν χθ' πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐπὶ ὀστέα λευκὰ
Ἀλλέγον ἐς χρυσείην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·

Ἐν

Ἐν χλισίῃσι δ' ἥνιες, ἱανῷ λίθῳ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δ' σῆμα, θεμείλιά τε πρεβάλοντο
Ἀμφὶ πυρὴν· εἴθας δ' χυτλὺ ἐπὶ γαῖαν ἔχυσαν·
Καὶ δ' αὖτις δ' τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἴζανεν εὐρυὺ ἀγῶνα·
Νηῶν δ' ἐκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον·
Ἵππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλαὰ ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγυιαν, ἀμύμονα, ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξίτε', ἀδμήτην, βρίθοντ' ἡμίονον κυέουσαν·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρε μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὖτως.
Τῷ δ' τεταρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδη τε, καὶ ἄλλοι, εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἵππους τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ὅτι ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοὶ,
Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην·
Ἴσθ γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ ὄχεε ἄλλοσε ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἵππον αὐτὸς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐδωρήσατο.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μήσω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τοίω γὰρ ἡνιόχω ἐκλὸν ἀπώλεσαν ὑπερόχοιο
Ἠπίῳ, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαίτῃσιν καλῇσιν, λούσας ὕδατι λαμπρῷ,
Τὸν τώ γ' ἑστότες περιθείετον, ὕδρεϊ δ' ἑσθην
Χαῖτ' ἐρηρέδατ', τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ·

Ἀλλ'

Ἄλλοι μὲν στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅσσοι Ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι καλλιπτοῖσιν.
Ὣς φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ἵπποιο κάρηνα
Ὦρσε πολὺ πρῶτος μετὰ ἄνδρας Εὐμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
Τῷδ' ἐπὶ Τυδείδης ὄρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵπποις ἢ Τρωσὶν ὑπαγε ζυγὸν, οὕς ποθ' ἁπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων·
Τῷδ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ὄρτο ξανθὸς Μενέλαος,
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
Αἰθὼν Ἀγαμεμνονείω, ὃ ἑὸν τε πόδαργον·
Τὼ Ἀγαμέμνονι δῶκε Λαγκισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠμαθόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτῷ τέρποιτο μάλων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὼ ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δ' ἐσμᾶτο ἰαχανόωσαν·
Ἀντίλοχος δ', τέταρτος ἐὺ τειχὰς ἐπλίσατ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ἀρηθύμοιο ἄνακτος
Τῷ Νηλῃάδαο· Πυλήγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρεον ἅρμα· παλὺν δέ οἱ ἄγχι ἕποντο
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντί τε καὶ αὐτῷ,
Ἀντίλοχ', ἦτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύας ἐδίδαξαν
Πάντοίας· τῷ κέν σε διδασκέμεν ἔτι μάλα χρεώ.
Οἶδα γὰρ εὖ φρεὶ τέρμαθ' ἑλιαίνεμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγιοι ἔσεσθ.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτῷ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρέκπεφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυλόμος μὲν ἀμείνων, ἠὲ βίηφι,

Μή-

Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύσει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος δεδιγίνεται ἡνιόχοιο.
Ἀλλ' ὅς μιν δ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν εἴσι πεποιθώς,
Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἵπποι δ' πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ καλίχει·
Ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥνονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει,
Ὅππως τὸ πρῶτον ταυύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τ' πρὸ ἔχοντα δοκεύει·
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀείρροδες, οὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ἢ πὲ καὶ αἶνις,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲ ἐ καλαπύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δ' τῶ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ἢ τὸ σῆμα παλαιοῦ πάλαι καταφθιμένοιο,
Ἢ πό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρμαθ' ἵδρυε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχείμεναι, ἐλάαν ἐπιδὲν ἅρμα καὶ ἵππους·
Αὐτὸς δ' κλιντηφιν ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἦκ' ἐπὶ δεξιτερὸ τοῖϊν· ἀτὰρ τὸ ἐξιὸν ἵππον
Κέντρῳ ὁμοκλήσας, ἔξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχειμπήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἁλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, καὶ δ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὴ τοῖς ἄλλοισιν, ἀλεγεινὴ δέ σοι αὐτῷ
Ἔσται· ἀλλὰ, φίλος, φυγέειν πεφυλαγμένος εἶη·
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρίξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μεταλμήσας, οὐδὲ παρέλθῃ·
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,

Ἀδρή-

Ἀδρήστε ταχὺ ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένετο,
Ἢ τὸν Λαομέδοντος, ὃν ἐνθάδε τέτμεσαν ἐῶλοι.
Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἑκάστῳ τείρεα εἶπε.
Μηϊόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐὺ τείχεα ὤπλίσαθ' ἵππους.
Ἂν δ' ἔζεν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος ἔπορε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχῳ· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·
Τῷδ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος·
Τὼδ' ἔπι Μηϊόνης λάχ' ἐλαυνέμεν ὠκέα ἵππω
Τυδείδης, ὄχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μετασοίχει· σήμηνε δὲ τέρμα' Ἀχιλλεὺς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· ἦρχε δὲ σκοπὸν εἶσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα, ἑπάορα παλαιὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμοιο, ἀλήθειάν τ' ἀπείποι.
Οἳδ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν τ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Εὐμήλῳ· οἱ δ' ἆκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἴετ' ἀείρομένη, ὥστε νέφος, ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Ἄρμασι δ' ἄλλοθι μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' αἰξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἕστασαν ἐν δίφροισι πάντῃσε θυμὸς ἐκάστου
Νίκης ἱεμένων· κέλετο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Ἀφ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἰ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερεν Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι

Τρώ-

Τρώϊοι· ἐδέ τι πολλὸν ἄνδιξ ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Λίεὶ γὸ δίφρε ἐπιβησομένοισιν ἐίκτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, ἐυρέε τ' ὦμω,
Θίρμεϊ· ἐπ' αὐτῷ γὸ κεφαλὰς καλαθέϊνε πεδίοθεν.
Καί νύ κεν ἢ παρέλασε, ἢ ἀμφήεισον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέϊ ὦϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὃς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
Τεῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι κὴ πολὺ μᾶλλον ἰύσας,
Οἱ δ' ὃι ἐελάφθησαν, ἄνδ' κέντρεϊο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμβου λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέστυφε ποιμένα λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μέθος δ' ἵπποισιν ἐτῆκεν.
Ἡ δ' μεῖ' Ἀθμήτε ἰὸν κοτέσσ' ἐλεβήκει,
Ἵππειον δέ οἱ ἦξε διὰ ζυγὸν αἰ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδὸν δρεμέτην, ῥιμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύθη·
Αἰτὸς δ' ὦκ' ἴφθιμο πεδὰ τεχὴν ἔκπυλίδω.
Ἀσκῶνάς τε σκιδρύφθη, σῶμα τε, ῥῖνάς τε,
Θρυλλίχθη δ' μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔκλυτο φωνή.
Τυδείδης δ' ἐφαλαρίζας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν πρὸ ἄλλων ἑκάλμυθος· ἐν γὸ Ἀθηνὴ
Ἵπποις ἧκε μένος, κὴ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷδ' ἄρ' ἔπ', Ἀτρείδης ἔχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐπέκλυε παλὸς ἑοῖο,
Ἔμβητον, κὴ σφῶϊ τιταίνεσθον ὀτρηρόχισα.
Ἦτοι μὲν κύνεσσιν ἐειζέμεν ἔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθηνὴ
Νῶϊ ὄρεξε τάχος, κὴ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Αἰνείαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καλαχεύῃ

Αἶ-

Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεαι, φίεις οἱ;
Ὧδε γὰρ ἔρίεω, καὶ μιλὼ τετελεσμένον ἔσαι
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ ἔσται Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσεσθαι, αὐτίκα δ' ὔμμε καλαχλεϊεῖ ὀξείῃ χαλκῷ,
Αἴκ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ ἀνδρείοιν ἐτλιτάχισα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ ποήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ ἔνθα δύμεναι· ἠδέ με λήσει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ', ἄναχθος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ἐπιδρομέοντε ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
Ῥωχμὸς ἦεν γαίης, ἢ χειμέριον ἀλὶ ὕδωρ
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
Τῇ ῥ' ἔσχεν Μενέλαος, ἀμαιμακέτας ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δ' ἐκτὸς τροχοῦ τρίψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρεκλίνας ἐφέηκεν·
Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει,
Ἀντίλοχ', ἀφραδίῃσιν ἰπποδάμεια· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους
Στεινωποὺς γὰρ ὁδούς, τάχα δ' ἐνθυτέρω παρικάνωμεν·
Μήπως ἀμφοτέρω δηλήσεαι, ἅρμαθι κύρσας.
Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε
Κέντρῳ ἐπαΐξων, ὡς εἴ τε διόνυσι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου ἔβη καλαμαύλιον πέλονδε,
Οὗ τε αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδρομέοντε· οἱ δ' ἠρήσαν ὀπίσω
Ἀτρεΐδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συσκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀντερέψειαν ἐϋπλεκέας, καὶ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης·
Τὸν δὲ νεμεσσήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', ὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·

Ἔρρ',

Ἐρρ', ἐπεὶ ἤ σ' ἔτυμόν γε φάμᾳ πεπνύσθαι Ἀχαιοί. 440
Ἀλλ' ἴ μὰν ἐς ὡς ἄτερ ὅρκια οἵσῃ ἄεθλον.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Μή μοι ἐρύκεσθον, μήδ' ἔσατον ἀχνυμένῳ κῆρ·
φθήσονθ' τύτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτίμοτον θ' νεότητι. 445
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ', ἀνακτι ὑποδείσαντες ὁμοκλήν,
Μᾶλλον ἐπισπέχμίτλω, τάχα δὲ σφισιν ἆσχι γένοντο·
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππυς, τοὶ θ' πέτονται κονίοντες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἐρεύσατ' ἵππυς 450
Ἦσο γὰρ ἐντὸς ἀγῶνος ἄριστος ἐν σφείωσῃ·
Τοῖο δ' ἄνδιθεν ἔσθλος, ὁμοκλητῆρος ἀκύσας
Ἔγνω· φερέσαιλο δ' ἵππον ἀειπρεπέα πρέχοντα,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν θ μετώπῳ
Λαχνὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠύτε μήνη· 455
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἷος ἐγὼν ἵππυς αὐγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παρίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἀλλος δ' ἀνίοχος ἀνδάλλετ· αἰ δέ τις αὐτῷ 460
Ἔβλαψεν ἐν στείβῳ, ἢ ἱστοῖς γε φίρτεροι ἦσαν·
Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλόσας,
Νῦν δ' ἔπω δύναμαι ἰδέειν, σάφα δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνειν εἰσορόωντι·
Ἢ ἦ ῥα ἡνίοχον φύγον ἵππυς, ἠδὲ δι' ὠδὴν 465
Εὖ περιδέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σοὶ δ' ἅρματα ἆξαι·
Αἱ δ' ἥκηρώσαν, ἐπεὶ μέγα θάλλετε θυμῷ·
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν· ἦ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγιγώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ 470

Αἰ-

Αἰτωλὸς γλαφυρὰ μὲν ἐπ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰχρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἰ δέ τ' ἄνωγεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίεσθαι·
Οὔτε νεώτατός ἐστι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐπιέρκει ἔασε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τι σὲ χρὴ
Λαοσσοΐῳ ἔμμεναι πάρα γὰρ κὲ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὖτε ἔασι παρείτερον, αἳ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων ἔυλινον βέβηκε.
Τόνδε χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἶαν, νήκεστε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
Δοῦλε Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἔνδοθι λυγρὸς·
Δευτέρῳ ἢ τείπουσ' ἐνὶ δώμεθον, ἠὲ λέβητε·
Ἴσομαι δ' Ἀτρεΐδῃσιν Ἀγαμέμνονα δείσομαι ἄμφω,
Ὁππότεραι πρόφρων ἵπποι ἵνα γνοίης ἀτίνων.
Ὡς ἔφαθ'· ὧρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμειψάμενος ἐπέεσσι·
Καί νύ κε δὴ πρότερον ἔτ' ἔριν ὤρυτ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσταο, καί ῥα μῦθον,
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν τ', Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόασθε
Ἵππους· οἱ δὴ τάχ' αὐτοὶ ἐπεγγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθάδ' ἐλάσσουσ'· τότε δ' γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Ἀργείων, ὁἱ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' μάλα θεσπέσιον κλυε μῦθον,
Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε καλὼ μασθὸν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Ῥίμφα πρήσσοντες κέλευθον

Αἰεὶ δ' ἰθὺοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον
Ἅρμαλα θ' χρυσῷ πεπυκασμένα καναστέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· ὑδέ τε πολλὴ
Γίνετ' ὀπαωτέρων ἁρμαλέη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ θ' ἁδὸν ἴτην πετέσθην.
Στῆ θ' μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων, ἐκ τε λόφων θ' ὑπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντο,
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν ὑδὲ μάτησεν
Ἱππιο Σθένελο, ἀλλ' ἐωυμβώς λάβ' ἄνδλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑφ' θύμοισι γαυῶχα,
Καὶ τείποδ' ὠτώειλα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷδ' ἄρ' ἔπ' Ἀντίλοχο Νηλήϊο ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, ὕτι τάχες γε ποδαφθάμβο Μενέλαον·
Ἀλλὰ θ' ὡς Μενέλαο ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Ὅσσον θ' τε χῦ ἵππο ἀφίεται, ὅς ῥά τ' ἄναχτα
Ἕλκησιν πεδίοιο τιταινόμβο σιὼ ὄχεσφιν,
Τῦ μβύ τε φαύσειν ὀπαώτερ τείχες ἄκρης
Οὐρῆας, ὁ δέ τ' ἄξι μάλα τρέχει, ὑδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσηγύς, πολέο πεδίοιο θέοντο·
Τόσσον δὴ Μενέλαο ἀμύμονο Ἀντιλόχοιο
Λείπε'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα θ' ἐς δίσκεμα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μβύ ὀ νῦ
Ἵππε τῆς Ἀγαμεμνονίης καλλίτριχο Αἴθης·
Εἰ δέ κ' ἔτι πρότερο ἠμὲν δρόμο ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', ὑδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆο,
Λείπε' ἀγακλῆος Μενελάε δουρὸς ἐρωεύ.
Βάρδιστοι μὲ γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ἤκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι·
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύσαλο ἦλυθεν ἄλλων,

Ἕλκων

Ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πεζαυοθεν ἵππους
Τόνδε ἰδὼν φίλειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Λοιδορὸς ἀνὴρ ὥεις ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπέοικε,
Δεύτερ' ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέδω Τυδέος υἱός.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευε
Καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί·
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίχ' ἠμείψατ' ἀνάσσας,
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα ἠὲ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ἄφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν ὔτι φανύσαι ἧλθε σιώπων·
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ', αὐτὰρ δέ τοι δμῳαὶ, ἠὲ μώνυχες ἵπποι
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελῶν δόμεναι ἠὲ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ ἠὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
Τῷ δ' ἐγὼ ὲ δώσω· σὺ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν, ὃς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσι μάχεσθαι.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀντίλοχ', εἰ μὲ δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπαύρων,
Χάλκεον, ᾧ πεῖται χεύματα φαεινὰ κασσιτέροιο·
Ἀμφιδρόμιον δὲ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ

Οἰ-

Οἰσέμεναι κλισίηνδε· ὁ δ' ὤχετο, καί οἱ ἕποντο·
Εὐμήλῳ δ' ὄρσε χερσὶ τίθεν· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δ' ἔχ' Μενέλαος ἀρίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐκ δ' ἄρα κήρυξ
Χερσὶ σκῆπτρ' ἔδωκε, σιωπῇ δ' ἐπέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς,
Ἀντίλοχε, πέφνες μεγαθύμου, ποῖον ἔρεξας;
Ἤισχυνας μὲν ἐμὸν ἀρετεῖον, βλάψας δέ μοι ἵππους,
Τὰς σὺς πρόσθε βαλών, οἵ τοι πολὺ κέρσονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγε, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μήδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον βιόθαι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴκοθεν ἵππους ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ κέρσονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δ' ἀρείων ἀρετῇ τε, βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγε, ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' ἔτι νῶϊ φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', αἰ δ' ἄγε δεῦρο, δικαιοτάτοις ἐπέεσσι
Στὰς ἵππων πρόσθεν καὶ ἅρμασιν, αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ταναΐνην, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τόνδ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄνσχετον νῶϊ· σοὶ γὰρ ἐγὼν νεώτερός εἰμι
Πολλόν, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ', οἷαι νέμεσις κακαὶ ἀνδράσιν ἐγγενέσθαι·
Σεῖο γὰρ ἐσσὶ βίη κρατερώτερος· ἐκ δὲ τοι αὖτε
Λώσω, ἢ ἐρέω· εἰ καί τύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δῶνε
Πρόφρων, ἢ σοί γε, δικαιοτάτοις ἤμασι πάντα

Ἐκ θυμῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐν χείρεσι τίθει Μενελάου· τοῖο δ' θυμὸς
Ἰάνθη, ὥσεί τε περὶ σακέεσσιν ἔερση
Ἀπὸν ἀλδήσκοντος, ὅτε φείσωσιν ἄρηρας·
Ὡς ἄρα σοι, Μενέλαε, μὴ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχ', ἦ νῶι μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
Χωόμενος· ἐπεὶ ἔστι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων,
Ἦθα πάρος νῶι αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ὀπτερυδίειν·
Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
Τῷ τοι λισσομένῳ ὀπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω, ἐμεῦ περ ἐοῦσαν ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ἀφειλὴς καὶ ἀπλωής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβητ' ἔλε παμφανόωντα
Μειδόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν· πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον
Ἀμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀργείων ἐν ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς,
Τῇ νῶι, καὶ σοί τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔσω,
Παλαίχθοιο τάφῳ μνῆμ' ἐμμεναι· ἠΰ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄφελε ἐν Ἀργείοισι δίδωμι· δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως· ἠΰ γὰρ σύγε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδὲ τ' ἀκοντισὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θάσσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπέγει.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Να

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκνον, κὰτ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὸ ἔτ' ἔμπεδα γῦα, φίλον, πόδες, οὐδέ τε χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσουν ἠλακάτηι·
Εἰθ' ὡς ἥβωιμι, βίη τε μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείων Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Πατρὶ σέωι, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' ἔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ ἤριζε, νέτ' ἄρ' Ἐπειῶν
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, νέτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πύξ μὲ ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἅιονος υἱὸν
Ἄγκαιον ὃς πάλαι Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἰφίκλου ὃ πόδεσσι παρέδραμον, ἐγχεϊ ἔόγκα·
Δουρὶ δ' ὑπερέβαλον Φυλῆά τε, κὴ Πολύδωρον.
Οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει σφῶϊ βαλόντες, ἀγακλυτὰ δ' ἔσκε νίκης·
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα·
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν·
Ὡς πολὺ ἦον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιόωσιν
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δ' χρὴ γήραϊ λυγρῶι
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι, κὴ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κελεύιζε·
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ὡς μάλ' ἀεὶ μέμνησαι ἑταίρου δὲ σε λήθω,
Τιμῆς ἥτε μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δ' θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μυρίην δοῖεν.
Ὣς φάτο· Πηλείδης δ' ὁμίλου κατ' Ἀχαιῶν
Ὤιχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων καλέσσατο ἐν ἀγῶνι
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἣ τ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.

Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι, εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἄνδρε δύω τοὶ πῆδε κελεύομαι, ὄφρα ἀείσω,
Πύξ μάλ' ἀναχομένω τε πεπληγέμεν ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ὣς ἔφαθ'· ὧρτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, ὤμους Πανοπῆος Ἐπειός·
Ἆλτο δ' ἐμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε,
Λαὸν ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον,
Ἡμίονον δ' ἄ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ ἐχ ἅλις, ὅτι μάχης ἐπιδεύομαι; ὀδ' ἄρα πῶς μιν
Ἐν πάλεϊ ἔργοισι δαΐμονα φῶτα ῥυσαίμην.
Ὣδε γὰρ εὐρέα, τὸ ὄν, καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξαι, σιὼ τ' ὀστέ' ἀραῖξαι·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μένοντες,
Οἱ κέ μιν ἔκποιησιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φὼς,
Μηκιστέως υἱὸς, Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὃς ποτε Θήβας ἦλθε δεδυκότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον· ἔνθα δὴ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δυσκλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσυνέων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην·
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον προβαλέσθαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο·
Τὼ δὴ, ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἆλτο δ' ἀναχομένω χερσὶ σιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω,
Συνὸ ῥ' ἔπεσον, συνὰ δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν·

Δεινὸς

Δεινὸς δ' χεόμενος ῥυάων ῥύσι, ἔρρεε δ' ἱδρώς
Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός,
Κόψε δ' παπλήναλα παρήϊον, ἐδ' ἄρ' ἔτι δηὶ
Εἰσήκειν· αὐτῆ γὰρ ὑπήειτε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ φειδὸς Βορέω ἀνεπάλεθ' ἰχθὺς
Θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὡς πλησγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἱ μὲν ἄγον δι' ἀγῶνος ἑφελκομένοισι πόδεσσιν,
Αἷμα παχὺ πλύοντα, κάρη βάλλοντ' ἐτέρωσε·
Κάδδ' ἀλλοφρονέοντα μετ' σφίσιν ἧσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' εἰς ὁμίλους κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον·
Πηλείδης δ' αὖτ' ἄλλα τε τεύχε' ἔθηκεν ἄεθλα,
Δεινὺ μάλ' Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τελαμῶνα διπτυχέντα,
Τὸν δ' ὀκταβοίειον ἐνὶ σφίσι τίον Ἀχαιοί.
Ἀνδρὶ δ' νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε
Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα· τίον δέ τε τετραβοίειον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ', οἱ καὶ τόδε ἄεθλον πειρήσεσθε·
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς·
Ζωσάμενω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀσχὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιδαρέῃσιν·
Ὡς δ' ὅτε δοιοὶ ἀμείβονται, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Τετείνει δ' ἄρα νῶτα, θεσπεσίων ὑπὸ χειρῶν
Ἑλκόμενα στερεῶς, κατὰ δ' ἱδρὼς ῥέεν ἰδρώ·
Πυκναὶ δ' σμῶδίγγες ἀνὰ πλευρὰς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινιχθεῖσαι ἀνίδεσκον· οἱ δ' μάλ' ἀϊεὶ
Νίκης ἱέσθην, τρίποδος θ' ἵεσαν ποθητοῖο.

Οὔτ' Ὀδυσῆϊ δωίλῳ σφῆλαι, ὅδε τε πέλδεται,
Οὔτ' Αἴαντι δωίλῳ, κρατερὴ δ' ἔχεν ἶς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἦ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει·
Ὡς εἰπὼν, ἀνάειρε· δόλιε δ' ἐ λήθεθ' Ὀδυσδεύς
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δ' γῦα·
Κάδδ' ἔβαλ' ἔκπισω· ὀπὶ δ' σήθεσιν Ὀδυσδεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσδεύς,
Κίνησεν δ' ἄρα τυθὸν ὑπὸ χθονὸς, ὀδέ τ' ἄειρε·
Ἐν δ' γόνυ γνάμψεν· ὀπὶ δ' χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δ' κονίη.
Καί νύ κε τὸ τείτον αὖτις ἀναΐξαν' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσαλο, κ' καλέρυκε,
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τείρεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἄεθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα κ' ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίῃ, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αὖτ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠερόεντα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσι, θόασδε δ δῶρον ἔδωκαν·
Υἱος δ Πειάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.
Καὶ τὸ Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλιον ἔ ἐτάροιο,
Ὅσις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·

Δεύ-

Ἀδτέρῳ αὖ βῦν θῆκε μέγαν χ᾽ πίονα δημῷ
Ἡμιτάλαντον ἢ χρυσῷ λοιθῇ ἔθηκε.
Στῆ δ᾽ ὀρθὸς, χ᾽ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυθ᾽. ὃι χ᾽ τότε ἀέθλε πειρήσεσθε.
Ὡς ἔφαθ᾽· ὤρνυτο δ᾽ αὐτίκ᾽ Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἂν δ᾽ Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα ἢ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος· ὁ γὸ αὖτε νέος ποσὶ πάντας ἐνίκα.
Στὰν ἢ μεταιχμί· σήμηνε ἢ τέρμαθ᾽ Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ᾽ ἀπὸ νύσσης τέλαο δρόμος ὦκα δ᾽ ἔπειτα
Ἔκφερ᾽ Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ᾽ ὤρνυτο δῖος Ὀδυσεύς
Ἆσσον μάλ᾽, ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο
Στήθεός ὄζει κανών, ὄν῾ εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἕλκυσα παρὲκ μίτον, ἀσχόθι δ᾽ ἴσχει
Στήθος· ὣς Ὀδυσεὺς θέειν ἐγρύθεν· αὐτὰρ ὄπιθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
Κάδδ᾽ ἄρα οἱ κεφαλῆς χέε ἀϋτμήεσσα δῖος Ὀδυσεύς
Αἰεὶ ῥίμφα θεῶν· ἴαχον δ᾽ ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἐμμενέων, μάλα ἢ ποθέοντι κέλευον.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ᾽ Ὀδυσεὺς
Εὔχετ᾽ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατ᾽ θυμὸν,
Κλῦθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖϊν·
Ὡς ἔφατ᾽ εὐχόμενος· τῷ δ᾽ ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γῦα δ᾽ ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, χ᾽ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τάχ᾽ ἔμελλον ἐπαΐξειν ἄεθλον,
Ἔνθ᾽ Αἴας μ᾽ ὄλισθε θέων· βλάψεν γὸ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ᾽ ὄνθος ἀποκλαμένων ἐνιμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ᾽ ὄνθε βόειν πλῆτο στόμα τε, ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ᾽ αὖτ᾽ ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ ἢ βῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ ἢ κέρας μὲ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,

Οὐδὲν ἀποπλάγξω, μὴ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἠὲ τοπάρος περ,
Μήτηρ ὥς, Ὀδυσῆϊ παρείσατο, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιδήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖο ὀλίγον πεφυκὼς ὄπιθεν
Οὗτος ὃ πρότερος γεγονώς, πρεσβύτερός τ' ἀνδρῶπον,
Ὡμογέροντα δέ μιν φασ' ἔμμεναι ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐεισαμένῳ Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἠνίπαπε ποδώκεα Πηλείωνα.
Τόνδ' Ἀχιλεῦ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀντίλοχ', ἦ μάλ τοι μέλεος κ' ἐρίσειε θεῶν τις,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσῷ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐχάλιξε χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἄνδρε δύω τῶδε προκαλίδομαι, οἵπερ ἄριστοι,
Τεύχεα ἐναμβώσω, τανυσίπεπλα χαλκὸν ἐλύντε,
Ἀλλήλων πειρᾶσθαι ὁμίλου πειρηθῆναι·
Ὁππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηϊκίων, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροισι ξωνήια ταῦτα φερέσθων
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὼ παρὰ νηῒ θοῇ δεδάσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφαθ'· ὄρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

Αἴ-

Ἦν δ' ἄρα Τυδείδης ὄρσε κρατερὸς Διομήδης·
οἱ δ' ἐπεὶ ἓν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τοὺς μὲν ἐπαΐξας, τοὺς δ' ὀρμήθησαν ἔπειτα·
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', ἐδύσετο χεῖρ' ἰκανεν ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ·
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα διὰ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰεὶν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινῇ δουρὶ ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι φοβήσαντες Ἀχαιοὶ
Παυσάμενοι ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν ῥα πρὸ μὲν ῥίπασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος·
Ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τὸν δ' ἄγεν ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισιν κειήτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἱ καὶ τοῦτον ἀέθλιον πειρήσεσθε·
Εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀποτρέψει πίονες ἀγροὶ,
Ἕξει μὲν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὡς ἔφαθ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ἂν δ' Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·
Ἑξείης δ' ἵσταντο σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός,
Ἧκε δ' ἀνὼσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἄφεπε Λεοντιάδης, ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τείτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας

Χειρὸς ὑπὸ σιβαρῆς, καὶ ὑφ' ἅλεσε σήματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἔρρηξε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ,
Ἥτε δ' ἑλισσομένην πίτυν διὰ βοῦς ἀγελαίας·
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀρσάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατερηΐο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἤγειρον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξάρτῃσι τίδας ἰόεντα σίδηρον,
Καδδ' ἐτίδας δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
Ἴσδον δ' ἔστησεν γυὸς κυανοπρῴρηιο
Τηλοῦ ἐπὶ φαμάθῳ· ἐκ δὴ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξάζειν· ὃς μή κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειρόμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών,
Ἥσσων δὴ κεῖνος, ἔδ' οἴσει ἡμιπέλεκκα.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Αἶψα δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δ' πρῶτος κλήρῳ λάχε· αὐτίκα δ' ἰὼν
Ἧκεν ὀιστεύσας, ὑπὸ δ' ἠείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτῷ ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε, μέγηρε γὰρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων,
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ' ὑπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς ὐρανὸν, ἡ δ' παρέδη
Μήρινθος πρὸς γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
Στερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἕλε χειρὸς τόξον· ἀταρ δὴ εἶδεν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴδωσιν.
Αὐτίκα δ' ἠείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτῷ ἑκατόμβην·

Τῷ

Ὑψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἄλτο τρήρωνα πέλειαν,
Τλώ ῥ' ὄγε δινεύσαν ὑπὸ πλέρυγος βάλε μίτλων·
Ἀντικρὺ δ' διῆλθε βέλος τὸ μὲν ἀψ ὀπὶ γαίη
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδὸς· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἰσῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρῴροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σιὼ δ' πλερὰ πυκνὰ λίαδεν.
Ὠκὺς δ' ὀκ μελέων θυμὸς πλάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῶτό τε, θάμβησάν τε·
Αἶψα δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦχρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ὀπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κὴν μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κάδδε λέζετ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἄνεσαν,
Αἶψα μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Αἶψα δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομῆνος.
Τοῖσι δ' ὃ κὴ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη, ἴδμεν γὰρ, ὅσον περιέσχομεν ἀπάντων,
Ἠδ' ὅσσον σφωΐτερος τε κὴ ἥμασιν ἔπλετ' ἄριστος·
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ὀπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ πρῳῒ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Δῶκε δ' Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου φέριπαλλὲς ἄεθλον.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΙΔΙΑ Ω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ζεὺς, καθάπερ Ἕκτορος, θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως λύσῃ τῷ ἥρωι τὸ σῶμα· Ἶριν δὲ πρὸς Πρίαμον, ὅπως λύτρα κομίσας Ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τῷ παιδὶ κομίσῃ. Ὁ δὲ, σφριγηθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ, πεμπόμενος τὰς Ἑλληνικὰς φυλακὰς, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσας αὐτὸν λαμβάνει τὸν υἱὸν καὶ ἀναχωρήσας εἰς τὴν σκηνὴν, θάπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

Ὣς, Πρίαμος νίκων ἵπα λαοῖσι, γέρα δώσειν Ἀχιλλεῖ,

Λ Υτ' τὸ δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἔκασοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Γήν τε γλυκερὴν ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥιρει παντὸς ἀμάτωρ, ἀλλ' ἐτρίφετ' ἔνθα κἀκεῖ

Πα-

Παλλὰς Ἀθηναίη· ἀδημονέοντα δέ μιν οἶκτος
Ἧλθ' ὑπόσ' ἐκλελύπεσκε σὺν αἰπῇ, κῆδε πεδέσσας
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πάρων·
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν χέε δάκρυον ἶζεν,
Ἄλλοτ' ὀπὶ πλατέος πολιοῖο, ἅλλοθι δ' αὖτε
Τηλίου, ἄλλοτε ἤ πρωΐης· πότε δ' ἀρθὸς ἀνασὰς
Δινήσσ' ἀλίων, ἀδὲ δῖν' ἀλόχοιο μὲν ἠὼς
φαινομένη λήθεσκεν ὑπείρεα τ' ἤϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζόξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορέην ἐλπεσθ' ἀνδάνειν δίφρῳ ὄπιθεν·
Τεὶς δ' ἐρύσας θεῖ σῆμα Μενοιτιάδαο δαΐφρονος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ πωλέσκετο τόνδε δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας πρηνέα· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείλιν ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· τὸν δ' Αἰγίδι πάντα καλύπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ αἰσυήωλες,
Κλέψαι δ' ὤτρυνέσκον ἐῦσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐϊδάνεν, ἠδὲ ποθ' Ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάωνι, ἠδὲ Γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τλὼ δ' ἥνησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα φοῖβος Ἀπόλλων·
Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, ἀλιτήμονες· ἠ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἐτλητε, νέκυν περ ἐόντα, σαῶσαι,
Ὄφρ' ἄλοχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,

Καὶ

Καὶ πατέει Πειάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν νυκὶ κήαιεν, ἢ ἐπὶ κλέρια κλείσειαν·
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βάλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὧι ἔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, ἔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγεια οἶδεν,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγλαΐῃσι θυμῷ
Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βεβηκότα, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὡς Ἀχιλῆϊ ἔλεον μὴν ἀπώλεσεν, ὅστε οἱ αἰδὼς
Γίνετ', ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνετ', ἠδ' ὀνίνησι·
Μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασιγνήτοιο ὁμογαστρίου, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε·
Τλητὸν γὰρ μοῖρα θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἕλκεσθαι, περὶ σῆμ' ἑταίροιο φίλοιο
Ἕλκετ' ἐμεῖο οἱ τό γε κάλλιον, οὐδὲ τ' ἀμείνων,
Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσητῷμέν οἱ ἡμεῖς;
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μύρεται νῶν.
Τόνδε χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη,
Εἶπε καὶ ἔπτο τοῦτο τελεῖν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμῶς Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσεσθε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἔστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον πολέεσσιν
Πηλεΐ, ὃς σοὶ κῆρι φίλος ἦεν ἀθανάτοισιν·
Πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοὶ, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαῖτυ, ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἑτάρη, αἰὲν ἄπιστε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μὴ δὴ θᾶσσον ὑποσκύθμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μία ἔσται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βεβηκόσι, οἵ τε Ἰλίῳ εἰσίν·

Ὡς

Ὡς γὰρ ἐμοίγ' ἐπεὶ ἔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲ ἐάσομεν, (οὐδέ πη ὄρνις
Λάθρη Ἀχιλλῆος) θρασὺν Ἕκτορα· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, καὶ δ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὡς ἔφαθ' ἱρὸς Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελίουσα.
Μεσηγὺς δὲ Σάμου τε, καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης,
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ, ἐπεσσύαχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δέ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥτε καὶ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερίες ἅλιαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσῃσι
Κλαῖε μόρον ἧος παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλε
φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Ἆσσον δ' ἰσαμένη πρόσφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ὄρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα,
Τίπτε με κῆδος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄπλετα θυμῷ.
Εἶμι μὴν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσται, ὅ, τι κεν εἴπῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' ἔτι μελάντερον ἔπλετο εἶδος·
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδώκης ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες

Εἵαθ'

Εἶαθ' ὁμηγερέες μάλα περ θεαὶ εἰν ἑνὶ λέσχῃ·
Ἡ δ' ἄρα παρ Διὶ βαλε καθίζεσθαι, εἶξε δ' Ἀθήνη,
Ἥρη θ' χρύσεος καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ἤλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μὴ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, τῆ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα·
Ἐννῆμαρ δὴ νῶϊν ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἔρις περὶ νεκύῳ, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ
Κλέψαι δ' αὖτρωσκον ἐϋσκοπον Ἀργειφόντην,
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ περιστέψω.
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς σέθεν ἐλθὲ, καὶ ᾗεῖ σῷ ἐπιτείλον·
Σκύζεσθαί οἱ ἔπειτε θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων νεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴσχιστον δὴ ταῦτα θεοὺς ἐρέω, ἢν δ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἔφησω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κορυφὰων αἰπεινάων.
Ἷξεν δ' εἰς κλισίην, ὅθι υἱέος ἔνδον ἐόντα
Εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντυνόντο δόρπον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἆγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τε μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀκεύων,
Σῖτόν θ' ἠδὲ πρὸς εὐνὴν, μεμνημένος ὅδε τι σίτε

Οὔτ'

Οὔτ' ἐυνῆς; ἀγαθὸν ἦ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'· ἐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄλχι παρέστηκεν θάνατός τε κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξυίες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὸς, εἰ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθε, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις φῶτα νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας·
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκρόν τ' ἄξαι ἄποινα.
Τήν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῇδ' εἶη, ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο.
Εἰ δὴ προφρονέοι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὣς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὦτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Ὀυλύμποιο,
Ἄγγελον Πριάμῳ μεγαλήτορι, Ἴλιον εἴσω,
Λύσασθ' φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Οἷον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἕπεσθο γερηίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὐτις
Νεκρὸν ἄγοι πρότι ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί οἱ θανάτοιο μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσομεν Ἀργειφόντην,
Ὅς σφ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ὀπί τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γάρ ἐς' ἄφρων, ἔτ' ἄσκοπος, ἔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' εὐδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὣς ἔφατ'· ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἦξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοσίην τε γόον τε

Παῖ-

Παῖδες δὲ πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένῳ, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔλυ κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τλῶ ῥα κυλινδόμενος κατὰ μήσατο χερσὶν ἑῇσι·
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ', ἰδὲ νυοί, ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ Διὸς Πείαμον ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυδῆος φθεξαμένη, ἣ ῥ' ἔτεκε γυῖα,
Θάρσει, Δαρδανίδη Πείαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
Οὐ μέν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σοί, ἄνωθεν ἐών, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἕπετο ἀνήρ.
Κῆρύξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐϋτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι πρὸς ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θανάτοιο μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγαγησιν ἐφ' ἡσυχίῃσιν Ἀχιλλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀλλὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἐς φρένας ἔπλετ' ἀσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' εὐδυκέως ἐπίτεται περιδήσεται ἀνδρός.
Ἦ μὲν ἄρ' ὃς εἰπὼν ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ ὄγ' υἷας ἄμαξαν ἐϋτροχον ἡμιόνειαν
Ὀπλίσαι ἠνώγει, πείσιθά τε δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' εἰς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα,

Κέ-

κίδεινον, ὑφόεσσον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε,
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἶδος ἔαται;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μενοινάων ἐπέοικε,
Κῆσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἐσ' εὐρυπρῳ Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Οἴ μοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ', ἃς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνδρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμὸς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἔκτανε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος· ἀνὴρ ὅδε, οὐδέ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· νῦν δὴ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
Γενομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κυνὰς ἄσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ φερεκτύπῳ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι πεπασσῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε καθέκτα,
Ἀλλὰ περὶ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἔσαθ', ὅτε φόβῳ μεμνημένον, ὅτ' ἀλεωρῆς.
Τιὼδ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλε· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲ γάρ τις μ' ἄλλος ὑπερθνίων ἐπέλευεν,
Ἢ ὅς μάντεές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψευδὸς κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·

Νῦν

Νῦν δ', αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεῦ, ἠδ' ἐσέδεγμαι ἄντην,
Εἶμι, ἵνα ὔχ ἄλλον ἔπος ἔσῃ· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι φίλῃ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Βύλομαι αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
Ἀσχὰς ἑλὼν' ἐμὸν ἦτορ· ἐπεὶ γόου ἦκα γενέσθαι.
Ἦ, καὶ φαιδίμοισι ἐπιθύμαια κάλ' ἀνέωγμα·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν φαεινοπαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Χρυσὸν δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πασσάλου ἄλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' ἀδμῆτας τετιμένας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας φαεινοπαλλὲς, ἃ οἱ Θρῆκες πόθεν ἄνδρες
Ἐξεσίλιν ἐλθόντι, μέγα κλέος· ἐκ γὰρ τοῦ μὲν
Φεῖσαι· ἐπὶ μεγάροις δὲ γέρων· φέρε δ' ἥδετο θυμῷ
Λύσασ' φίλαν ἦτορ· ἐπὶ Τρῶας δὲ πάντας
Αἰθέσπις ἀπέειπεν, ἔπεσι αἰχεῖσιν ἐοικώς·
Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες· ἦ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος· ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ ὄφελε, ὅστις μοὶ κεχολώσεται ἔξοχα θυμῷ,
Παῖδ' ἑλέσθαι τὸν ἄριστον· ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς·
Ῥηϊτερος δὲ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
Κείνου τεθνειῶτος, ἐπειρέμεν αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν περιζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω
Σπερχομένοιο γέροντος· ὁ δ' ἱέσσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νειπείων, Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόδοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν.
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε,
Σπεύδεσθέ μοι, κακὰ τέκνα, κελαινεφὲς αἰὲν ἅμα πάντες

Ἕκ-

Ἕκτορ ἀφέλες αὐτὶ θοῆς ὑπὶ νηυσὶ πεφάσ,
Ὤ μοι ἐγὼ παναπτόλιε, ἐπεὶ τέκον ὔμας ἀείσες
Τρωΐν ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' ἔτινα φημὶ λελεῖφθαι
Μήσεσσ' αὐτίθεον, ἢ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορα θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητῆ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο
Τὼς μὲ ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλακπε,
Ψεῦσαί τ', ὀρχήσαί τε, χοεσιτυπίῃσιν ἄείσοι,
Ἀρνῶν ἠδ' εἰφων ὑπὸ δήμιοι ἀρτακίῃρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσασκε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ὑπάγειτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖος
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπόδρα ἴσασκες ὁμοκλὴν
Ἐκ μὲ ἄμαξαν ἄειραν ἐύτεχον ἡμιόνειαν,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ· πείσιν δὲ ἧπσαν ἐπ' αὐτῆς,
Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἧρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὁμφαλόεν τ', εὐ αἰγκεσιν ἁρμόξ.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγὸν ἅμα ζυγῷ ἐντεταμόντε
Καὶ τὸ μὲ εὖ καλέσαντο ἐὐξέσῳ ὑπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ὑπὶ δὲ κρίκον ἔσσεν βάλοντ
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἕδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἕξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν
Ἐκ θαλάμε ἢ φέρον τες ἐὐξέσῳ ἐπ' ἀπλοΐης,
Νήϊον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κεστερώνυχας, ὑπτιοπρῳρές,
Τὰς ῥά ποτε Πειάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πειάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, ὃς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐὐξέσῳ ὑπὶ φάτνῃ·
Τῷ μὲν ζὰ γνύξαντο ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ δὲ Πειάμοιο, συκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἄγχιμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,

Χρυ-

Χρυσέῳ ἐν δίφροιο, ὄφρα λείψανα λοιτῶν
Στῇ δ' ἵππων περιδέρσιθεν, ἔπος τ' ἔφαθ', ἓξ τ' ὀνόμαζε,
Τῇ, πρόσσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἶκαδ' ἰκέσθαι
Ἀψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὴ ἐκ ἐθελήσης.
Ἀλλ' ἔυχε σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην καὶ πᾶσαν ὁρᾷ·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
Φίλτατός οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπώλων·
Εἰ δέ τοι ὑ δώσει ἰὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνοσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τλύδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πείανδρος ἑταῖρος,
Ὦ γύαι, ὑ μὴν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
Ἐβλεν γὰρ Διὶ κεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ·
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀνίερατον· ἡ δ' παρέστη,
Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρόχοον δ' ἅμα, χερσὶν ἔχυσα·
Νιψάμενος δ, κύπελλον ἐδέξατο χερσὶν ἀνακτος·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει, λεῖβε δ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν.
Πέμψον δ' οἰωνῶν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
Φίλτατός οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,

Μόρφ-

Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν ῥ' Περκνὸν καλέουσιν·
Οὐτη δ' ὑψόροφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκτο
Ἀνέρος ἀρνειοῖο εὐχλῃὶς ἀσπαρέσσα·
Τόσσ' ἄσχετε ἑκάτερθεν ἔσαν πλεκτοὶ εἱμασιὴν
Δεξιὸς αἶξας ὑπὲρ ἄστυ· οἱ δ' ἰδόντες
Γήθησαν, κατὰ θυμὸν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστὴν ἐπεβήσατο δίφρου·
Ἐκ δ' ἔλασε πρόθυρον καὶ αἰθούσης ἐρικτύπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετραφάλαροι ἁπλοΐδες,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τὰς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θανατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφὶ ἄνακτι πρυτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',
Ἐς πεδίον πεφαυῖσι· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ᾧ κε ἐθέλῃσθα,
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνά δ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐπ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑλλήσποντον ἵκανε

Βῆ δ' ἰέναι, κέρῳ αἰσυμνῆτι ἐοικώς,
Πρῶτον ὑπαὶ νύπτῃ, τῆπερ χαλκὸς ἀτη πέπη.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὧν μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλιον ἐλάσαντες,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τόνδ' ἐξ ἀσχιμόλοιο ἰδὼν ἐφεφαλο κήρυξ
Ἑρμείαι, ποτὶ ὃ Πείσαιον φάτο, φώνησέν τε,
Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόν ἔργα τέτυκϝ
Ἄνδρ' ὀρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσειεν ὀΐω
Ἀλλ' ἄγε δὴ φάγωμεν ἐφ' ἵπποιν· ἢ μιν ἔπειτα
Γύνων ἀφάμμοι λιταδέσμιον, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· σὺν δὲ γέγηθε νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς
Ὀρθαὶ δὲ τείχες ἔσαν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν·
Στῆ δὲ ταφὼν· αὐτὸς δ' Εἰνίνος ἐξύθεν ἐλάθων,
Χεῖρα γέγηθε λαὸν, καὶ ἐπὶ προσέειπε.
Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππες τε καὶ ἡμίονες ἰθύγεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε δ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἐδδείσας μῆνιν πεπόνησας Ἀχαιῶν,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐξύτε ἔασιν;
Τῶν εἴπερ σε ἴδοιτο, θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσσάδ' ὀρεία ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νέος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσι, γέρων δέ τοι ἕπετο σημάδει,
Ἄνδρ' ἀπαμυνάσαι, ὅτε τις βροτὸν ἄλλον ἀφύσσῃ.
Ἀλλ' ἐγὼ ἐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πάλει εἴσκω.
Τόνδ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πείαμος θεοειδὴς·
Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέχετε χεῖρας,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Λίσσεσθαι, οἷός δὲ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός.
Πίστωσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἔσσι τεκήων.

Τόνδ'

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἦέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τά τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες κατατλήτην Ἴλιον ἱρὴν
Δειδίότες, τοῖος δὲ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε
Σὸς παῖς· ἐν μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Τίς ἦ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τ' ὀΐτον ἀνώτμητα παιδὸς ἐνίσπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ πολλὰ πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κλείτυσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἐς αὐτὸν θαυμάζομεν· οὐδὲ μὲν Ἀχιλλεὺς
Εἵνα μάρναντ', κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
Τῷ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἅμφω νῆας ἐναίρω·
Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμὶ πατὴρ δέ μοι ἔπλετο Πολύκτωρ,
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἔπλετο, γέρων δ' ἦεν, ὡς σύ περ ὅδε·
Ἑξ δέ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν μετακαλλόμενος, κλήρῳ λάχον εἶδος ἅπαντας·
Νῶϊ δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν ἠὲ θοάων
Θήσοντ' ἐπὶ ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀχαλάωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύανται
Ἴσχειν ἐὰν μένος ὀξὺ μαχητάων Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής,
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηλεΐδαο Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἦ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη

Ἦισι κυσὶν μελεΐσι τανυσθήμεν Ἀχιλλῆϊ;
Τόνδ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν ἐλναὶ
Ἕδουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους καταέδουσιν.
Ἦ μὲν μιν περὶ σῶμα ἑῷ ἐτάρῳ φίλοιο
Ἕλκει ἀκυδίεσσι, ἰὼν ὅτε δῖα φαείνῃ·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοεἰδέα κεν αὐτὸς ἐπελθών,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νέμεται,
Οὐδέ ποθι μιαρὸς σαὶ δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γάρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ ὔμμε ἕκητι,
Καὶ γένυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος περὶ κῆεν.
Ὣς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείψετο μύθῳ·
Ὦ τέκνον, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα δίδυνα
Ἀθανάτοις ἐπὲι ἄπτολ' ἐμὸς πάϊς, εἴπερ ἔοικε,
Λήθεσθ' ἐν μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με, σαὶ γὰρ θεοῖσιν,
Ὄφρα κεν ἐς κλισίλν Πηλῃϊάδαο ἀφίκωμαι.
Τόνδ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι·
Τὸν μὲ ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλλάβεειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένῃται·
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί τε κλυτὸν Ἀργοφονήσω,
Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τευ πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.

Ἦ

Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἑκτόρι ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵππουσι καὶ ἡμιόνοις μεθ' ὑβρίν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δ' ἔνον ἐν σάκεσι δόρπα φυλακτῆρες ποτέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχυτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἁγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίας Πηλεϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλάς, τὰς Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἁμήσαντες·
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλῳ αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος· τὸν τρεῖς μὲν ἐπερρήσσεσκον Ἀχαιοί,
τρεῖς δ' ἀνασείεσκον μεγάλῳ κληῖδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπερρήσσεσκε καὶ οἷος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἑτέρῳ ὄρσε γέροντι,
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκει Πηλείωνι.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε,
Ὦ γέρον, ἦτοι ἐγώ τοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλυθα
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπαζεν.
Ἀλλ' ἴθι μ' ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, ἐς δ' Ἀχιλῆα
Ὀφθαλμὸς εἶσειμι νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτὸς ἀγαπάζεμεν ἄντην
Τύνη δ' εἰσελθὼν λάζευ γούνατα Πηλείωνος,
Καί μιν ἐπὶ πατρὸς καὶ μητέρος ἠνοχόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σιὼ θυμὸν ὀρίνῃς.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἅλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δ' ἐκὰ κάλεσσε λιπὼν· ὁ δ' ἡνία μίμνεν ἐρύκων

Ἵππες ἠμιόνους τε· γέρων δ' ἰδὼς κίεν οἶκα,
Τῇ ῥ' Ἀχιλλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'· ἑταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· πὰρ δὲ οἱ οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος, ὄζοι Ἄρηος,
Ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔδθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τραπέζα.
Τόσσ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πείαμος μέγας, ἆλτο δ' ἄρα σὰς,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἱκέτης ἀφίκηται
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πείαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δ' καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δ' ἴδον ὀσσε.
Τὸν καὶ λιτόμβυος Πείαμος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου, ὅσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ·
Καὶ μάν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τις ἔστιν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἦματα πάντα
Ὄψεσθ' φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀείσας
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἴσαν ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοὶ ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης λύτο γούνατ' ἐλύσας·
Ὅς δέ μοι οἶος ἦεν, εἴρυτο δ' αὖτε καὶ αὐτὸς,
Τὸν σὺ πρῴην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,

Λυ-

Λυσόμεθ' ἀλλὰ σεῖο, φέρων δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σῆς πατρὸς ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
Ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθονίων βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶ δ' ὄτρυνε γόος κατὰ δώματα δρῶρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος, ἦδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ἆλτο, γέροντα δ' ἐγείρετο χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλὲ, ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμὸς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Τέκεας ἐξενάριξα; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔπ' ἀρ' ἕζεο ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακήσομεν, ἀχνύμενοί περ·
Οὐ γάρ τις ῥῦξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷά δίδωσι, κακῶν ἕτερον τε, ἑάων·
Ὧι μὲν κεμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικεραυνος,
Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧι δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·

Φοιτᾷ δ' ὅτε θεοῖσι τετιμένος, ὅτε βροτοῖσιν.
Ὡς μὲ νῦ Ἠλήϊοι θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ ῥιζέων πάντας γὰρ ἐπ' ἀνδρώπους ἐπέκαιρον
Ὅλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δ' Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ ἀνηκτὸν ἔδοσι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν
Ἀλλ' ἐπεὶ νῦ τοι δῶκε θεὸς κακὸν, ὄφρα οἱ ἔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ ἅδυφρο πρεσίδων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα·
Καί σε, γέρον, πρόπαν μὲ ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καὶ ὑπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
Τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ ὄφρασι φασὶ κεκάδδειν.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον ἠγαθέοισιν,
Αἰεί τοι σεῖο ἄσυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Ἄρχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀντήσεις, πείν περ καλὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Τόνδ', ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων, Πείραιος θεοειδὴς,
Μή μέ σω ἐς δεῖπνον ἴζε, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Ἕλλῃ
Κεῖθ' ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδὴς ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δ' ἔξεο πάπτα
Πολλὰ, τά τοι φίλα μᾶλλον· σὺ δ' ἔπειτα κιὼν ἐλθοις
Σὴν ἐς παλείδα γαῖαν, ἐπεὶ μὲ πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τόνδ' αὖ ὑποδρὰς ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλ-
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δ' καὶ αὐτὸς
Ἔκπαγλόν τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πείραμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις·
Ὅτι

Ὅτλε θεῶν τις σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
Ἐς στρατὸν οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσειε θυράων ἡμελεόντων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρινε,
Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐοῖ κλισίηφιν ἐόντα,
Καὶ ἱκέτεω περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐρετμάς.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἵκοιο, λέων ὣς, ἄλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἤρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλλεὺς ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγὸφιν λύον ἵππους ἠμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐὺξέα δ' ἀπὸ ἀπλοΐης
Ἥιρεον Ἕκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐύννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἴκονδε φέρεσθαι·
Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι ἐέλδετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μή ὁ μὲ ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον ἐν ἐρύσσαι,
Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀϊστευθεὶς φίλον ἦτορ,
Καὶ ἑ καλακλείσειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐρετμάς.
Τόνδ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπιθήκατο δείρας,
Σὺν δ' ἕταροι θῆκαν ἐϋξέϊ ἐπ' ἀπλοΐδι.
Ὠιμῴξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴκε πύθηαι,
Εἰν Ἄϊδος περ ἐών, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·

Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ χὴ τῷδ' ἀποδάσομαι, ὃν' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, χὴ ἐς κλισίην πάλιν ἤιε δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοίχῳ τῷ ἑτέρῳ, πρὸς δὲ Πείραιον φάτο μῦθον.
Υἱὸς μή δή τοι λέλυθε, γέρον, ὡς ἐκέλευες.
Κεῖνται δ' ἐν λεχέεσσι, μάλα δ' ἠοῖ φαινομένῃφιν
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκελο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιὼ περ ἐοῦσ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Καλύψαι λαὸς γὰρ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δάκρυσι χέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελῷϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἀργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπασσάμενοι, πείραρ τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ

Κα-

Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἦτοι Δαρδανίδης Πείαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε θεοῖσι γε δῖα ἐΐκτην.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πείαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πείαμος θεοειδὴς,
Λέξον νῦν μοι τάχιστα, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἑμὸς πάϊς ὤλεσε θυμὸν,
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέπκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ' Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν, ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε,
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' εὐθέμεναι ἕλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μὴ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' εἰστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐξονέουσαι.
Τὸν δ' ὀπιπερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἐκτὸς μὴ δὴ λέξο γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τε μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύσι παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστὶ,
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο δολῷ διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἀγγείλειε Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάδλησις λυσιτελὴς γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι πόδεν εἶσι, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Ποσσίμαρ μάμονας ἐλπαίζομεν Ἕλλοφα δῖον,
Ὅσσα τίνες αὐτῆς τε μάχῃ καὶ λαὸν ἐρύκει.
Τόνδ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα χέρων Πείραιθ' ἅμα δώσει.
Εἰ δ' ἂν μὴ θέλῃσι τελεύσαι τέφρον Ἕλλοφα δίῳ,
Ὧδε κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, μεγαεισομένη δείης.
Φῶδα χθ', ὡς κ' ἔτι ἔπλετο, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα γὰρ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐπὶ μεγάθεσι γαίοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαινῦτό τε λαός.
Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῇ ποιήσαιμεν,
Τῇ δ' δυωδεκάτῃ πολεμίξαμεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τάφῳ δ' αὖτε περείσεαι πολὺ ἄρκιος υἱὸς Ἀχιλλεύς,
Ἔσαι τοι ἐν ταῦτα, γέρον Πριαμίδη, ἅ σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσον πόλεμον χέρνον, ὄφρα κ' ἀνώγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἕλλαβε δεξιτερήν, μή πως δείσειε κατ' ἀνθρώπῳ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Κήρυκες καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου,
Τῷ δ' ἄρα Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρῃος.
Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἑρμείαν εἶσιν ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνονθ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερὰς σελαγωράς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ γέρον, ἦ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν οἷον ἐῶ εὕδειν
Ἀνδρῶσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' ἐλέαιρεν Ἀχιλλεύς·
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴ κ' Ἀγαμέμνων

Γνοίη θ' Ἀτρεΐδης, γνοίεν δ' ἅλιοι Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ' ἐδδείσειν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἠμὲν ὀνους τε
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἑλὼν χερσὶν ἡγήσατο, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥοὸν ἶξον ἐϋρρεῖα δοσαμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον·
Ἠὼς δ' κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Οἱ δ' εἰς ἄντυ ἔλων οἰμωγῇ τε ὀδυρμῷ τε
Ἵππους, ἡμιόνους δ' ἄγαγον φέρον· αὐτὰρ ἑταίρους
Ἔγνω περθ' ἁνδρῶν κεκαλυμμένος· οἱ δ' ἄρα πάντες
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, ἰκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμόν εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσιδέσθαι
Ἔστ' ἐπὶ πύργῳ, κήρυκά τε ἀσυφοώντων
Τόνδ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατ' ἄστυ,
Ὄφεσθε, Τρῶες, καὶ Τρῳάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐπιθυμήσαντι
Χαίρεσκ' ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντὶ τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπεν ἀνήρ,
Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάχεον ἵκελο πένθος·
Ἀσχὲ δ' ξύμβλητο πυλάων νεκρὸν ἀγοντι.
Πρῶτη τὸν γ' ἀλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐπ' ἀμαξαν ἐύτροχον ἀίξασαι,
Ἅπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφὶς δ' ὁμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἔκποθα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
Εἴξατέ μοι, ὑμεῖς δίελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' διέσησαν, καὶ εἶξαν ἀπίτην.

Οἱ

Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τοὶ μὲν ἔπειτα
Τρηχαῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, αὐτὰρ δ' ἔσαν ἀοιδοὺς,
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δ' στενάχοντο γυναῖκες.
Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μὺ χερσὶν ἔχουσα,
Ἄνερ, ἄπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, καδδέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὖτως,
Ὃν τέκομὴ σύ τ', ἐγώ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθ'· πρὶν γὸ πόλις ἥδε καπ' ἄκρης
Πέρσεῖ· ἦ γὸ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅσσε μιν αὐτὴ
Ῥύσκε, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς, ἣ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονῖ γλαφυρῆσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μὺ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμεῖο αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
Ῥίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος· ᾧ δήπου ἀδελφεὸν ἔκλαεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν· ἑπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον ἐδαφος.
Οὐ γὸ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ·
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονῖ καπ' ἄστυ
Ἀρητὸν ἦ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
Ἕκτορ, ἐμοὶ ἦ μάλιστα λελείψεῖ ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ἢ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' στενάχοντο γυναῖκες.
Τῆσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινὸν θῆρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μήν μοι, ζώός περ ἐών, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,

Οἱ

Οἱ δ' ἄρα σεῦ κύδοντο ἀν' ἀθανάτοιό περ αἴσης·
Ἄλλως μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρναχ', ὅντινα ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀπρυγέποιο,
Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἄξέλετο ψυχὴν τανάηκεϊ χαλκῷ,
Πολλά σε ῥυσάζεσκεν ἐὺ ῥέξας πῆμ' ἐτάροισι,
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν ὧδ' ὡς.
Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, πρὶν ἱκέλῳ, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ἔεργεν.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τετάρτη ἄρχε γόοιο,
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μήν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πὰρ ὄφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἔστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἐλθὼν, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴτις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐείπῃσι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Ἦ ἐκυρὴ, ἐκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεί.
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσι παραιφάμενος καλέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ γ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμὶ ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με περίκτασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ὤρτο δ' ἔσεσθ' ὅμιλος ἀπείρων.
Λαοῖσιν δ' γέρων Πριάμος ἠρχ' μῦθον ἔειπεν,
Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα δεῦτε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,

Μὴ

Μὴ πεῖν πημανέειν, πρὶν δαῆναι μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ· οἱ δ' ὑπ' ἀμαξιτὸν βοὰς ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αὐτὰρ ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγείρατον ἄσπετον ὅλμον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἤνεικαν θεσπὸν Ἕκτορα δακρυχέοντες·
Ἐν δὲ πυρὴ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τὴμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτὸν Ἕκτορος ἐγρέτο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθομένην πῦρ
Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί, ἑταῖροί τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τὰ μὲν χρυσείῃσι λάρναξι θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεσσώρευσαν μεγάλοισι·
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, πρὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειρόμενοι, δαῖτα κλυτὴν ἐρέξαντο,
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

Τέλος τῆς Ἰλιάδος.

INDEX
IN
ILIADEM HOMERI.

Canas Τλ. β 823. Bœotium occidit ξ 475.

Achilles β 685 a matre vindictam petit Achivorum σ 352. fortissimus β 769. legatos Agamemnonis convivio excipit ι 199. respondet Ulyssi 307. Phœnicl 602. & Ajaci 640. Machaonem vulneratum videns, Patroclum mittit ad sciscitandum λ 605. plorantem Patroclum interrogat π 7. Patroclum in prœlium mittit eique præcepta dat 46. Myrmidonas armat 155. & animat 200. Jovi vinum libat cum precib. 233. sese ob mortem Patrocli afflictat σ 22. Thetidi luctum suum exponit 79 Patroclum luget 316 ψ 18. metuit ne Patrocli corpus putrefiat τ 24. concionem convocat 40, quam alloquitur 56. cibum se capturum negat ante prœlium 198. Patroclum pertinaciter luget 315. armatur 363. Æneam sibi cedere jubet υ 178. Æneam evasisse indignatur 344 interfecit Iphitionem 382 Demoleontem 395. Hippodamantem 401. Polydorum 407 & alios multos 453. in Xantho fluvio multos interficit φ 15. duodecim juvenes Trojanos mactandos ad sepulchrum Patrocli capit 27. Lycaonis preces repudiat, eumque occidit 97 occisum Asteropæum alloquitur 184 fugientem Hectorem persequitur χ 138, 186. ac interficit 361. Myrmidonibus luctum indicit ψ 6. Sperchio fluvio comam radit 141. ventis supplicat 195. ludos funebres Patroclo instituit 258. Nestori phialam donat 616, pugnatorum certamen constituit 652. Patroclum mœrens inquietam noctem ducit ω 3. Priamum alloquitur 517. Hectoris corpus imponit currui Priami 589 Priamo cœnam parat 621.

Achilli dona ab Agam. petuntur τ 240.

Achillis ad Achivos concio σ 59 cum Agam. rixa 121. 225. 285. & amicitiæ redintegratio τ 240. geminum fatum ι 410. hasta τ 240. equi lugent Patroclum ρ 426. clypeus

ius σ 479. ad Agam. responsio τ 145.

Adrestus β 830. captus a Menelao ζ 37.

Æneas β 820. Pandarum quærit ε 164. & cum eo Diomedem aggreditur 240. Crethonem & Orsilochum interficit 541. cum Achille congreditur υ 180. Achilli respondet 200. ejus genus 215. & prælium cum Achille 260.

Ætoli β 638.

Agamemnon β 576. γ 166. Chryseidem patri remittit α 308. Briseidem ab Achille accersit 320 in consilio somnium narrat β 56 Machaonem jubet accersi ad Menelaum δ 193. milites hortatur 234 ignavos objurgat 240. Idomeneum alloquitur 256. Ajacem adit 272 & Nestorem 291. objurgat Menestheum 338. & Diomedem 364 suos cohortatus Deicoontem interficit ε 533. duces cœna excipit η 313. ejus concio ad duces ι 17. culpam fatetur & Achilli dona daturum se pollicetur 115. legatos ad Achillem mittit 165 qui redeunt re infecta 665. & Menelaus affuant κ 3. inter se deliberant 35 Nestorem adit 72 armatur λ 15. fortiter pugnat 91. multos interficit 218. vulneratur 252 prælio decedit 276. fugam fundet ξ 75 hinc objurgatus ab Ulysse 82 jurat se cum Briseide rem non habuisse τ 258.

Agamemnonis Oratio qua jubet milites in patriam reverti β 110. oratio de Noxa dea τ 78. ad Jovem preces β 412 verba ad Menelaum vulneratum δ 155.

Agapenor β 609.

Agenor deliberat utrum cum Achille congrediatur υ 548. congreditur 579.

Ajacum conjunctio γ 705.

Ajax Oilei β 527. contendit cum Idomeneo ψ 473.

Ajax Telamonius β 577. 768. γ 226. sorte designatur ad certandum cum Hectore η 182 pugnat cum Hectore 225. ejus oratio apud Achillem ι 620. fugit λ 542. Hectorem provocat γ 818. & vulnerat ξ 408 Archelochum interficit 458 suos cohortatur ο 498. 558. 732. naves defendit 672. laborat π 102. Menelaum alloquitur ρ 238. Hippothoum interficit 293. terretur 627. Menelaum hortatur ut Antilochum mittat ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 648. luctatur cum Ulysse ψ 708. hasta certat cum Diomede 811.

pugna circa cadaver Alcathoi η 500.

Amphimachus β 620. 870.

Amphius β 830.

Andromache ignara mortis Hectoris accurrit ad tumultum χ 437 ejus luctus 460. ω 725.

Antenor censet Helenam reddendam η 348.

Antilochus Echepolum interficit δ 457 Mydonem ο 579 Menalippum ο 575 Achilli mortem Patrocli nunciat σ 18 equos hortatur in cursu ψ 403 Menelaum cedendo vincit 596.

Antiphus β 678. 864.

Apollo peſtem immittit in Græcor. exercitum α 43. Trojanos animat δ 499. Diomedem reprimit ε 440. facto Æneæ ſimulachro hoſtes eludit 449. Martem incitat 455. Patroclum a Trojæ mœnibus repellit π 706. Hectori mortem Euphorbi nunciat ρ 75. hortatur Æneam 323. Hectorem animat σ 82. Æneam concitat in Achillem υ 79. Hectorem cum Achille congredi vetat 375. Hectorem Achilli ſurripit 443. cum Neptuno pugnare renuit φ 461. Agenorem Achilli eripit hunc-que ludit 600. Achilli frandem detegit χ 8. deos objurgat quod Hectoris corpus crudeliter tractari patiantur ω 33.
Arcadii β 603.
Archilochus β 823.
Aſcalaphus & Jalmenus filii Martis β 512.
Aſcanius β 862.
Aſius β 837. Jovi iraſcitur μ 162.
Aſpledoneſtæ & Orchomenii β 511.
Aſteropæus cum Achille congreditur & occiditur φ 140.
Aſtyanax Hectoris filius χ 483.
Athenienſes β 546.
Automedon & Alcimedon Achillis equos regunt ρ 467. Automedon Aretum occidit 517.

B.

Bellerophon ζ 155.
Briſeis β 689. Achilli redditur τ 246. Patroclum luget 287.
Buprafiani β 615.

C.

Cædes variæ φ 514.
Calchas vates α 69. ab Agamemnone culpatur 101.
Caſtor & Pollux γ 237.
Cebriones frater & auriga Hectoris π 737.
Chromis β 858.
Chryſes filiam repetit α 12. ejus preces ad Apoll. 37. 451.
Cretenſes β 645.

D.

Dardanus υ 215.
Deiphobus incaſſum feritur a Merione ε 155. Hypſenorem interficit 416. Æneam ſibi adſciſcit ut Idomeneum adgrediatur 474. Aſcalaphum interficit 522.
Deorum concio δ 1. preces & noxa ε 479. pugna φ 386.
Dii ſinguli diis oppoſiti υ 67.
Diomedes β 567. Sthenelum objurgat δ 411. a Pandaro vulneratur ε 95. Minervam invocat 124. Pandarum interficit 290. Venerem vulnerat 335. Hectori cedit. 595. Martem vulnerat 855. Ulyſſem hortatur ad ſuccurrendum Neſtori θ 91. Neſtori ſubvenit 102. ejus verba ad Agam. ι 32. iturus ad hoſtium caſtra exploranda Ulyſſem ſocium eligit κ 241. Minervam precatur 284. & Ulyſſes incidunt in Dolonem 359. quem capiunt & interrogant 370. Dolonem interficit 446. dormientium Thracum ſtragem edit 482. cum Ulyſſe ad naves redit 532. Hectorem ferit λ 349. ſundet ni-

ſavcii

fuscii cæteros cohortatum eant ξ 109.
Dione Venerem consolatur υ 381.
Dolon explorator captus κ 370 interficitur 496.
Dulichii β 630.

E.

Elephenor β 540
Ennomus β 858.
Epistrophus β 517. 856.
Eumelus β 713. Eumeli equæ 763.
Euphemus β 846.
Euphorbus Patroclum vulnerat π 809. Menelaum vehere fuber ρ 12. occiditer ω Menetio 43.
Euryalus β 565.
Eurypilus β 736. vulneratus occurrit Patroclo medico λ 808. qui vulnus curat 842.

G.

Ganymedes υ 232.
Glaucus β 878. ejusdem & Diomedis colloquium in acie ζ 219. arma permutat cum Diom. 233. ejus preces ad Apoll. φ 513. Trojanos hortatur ut Sarpedonis corpus tueantur 597. Hectorem fugæ accusat ρ 141.
Græci discessum parant e Troja β 142. ad bellum se parant 397 sacrificiuit ω 458. β 419. ad bellum ccdunt β 444 novem parati sunt cum Hectore congredi σ 261. eorum ædificant ejus naves 435 vinum emunt 470. bellum Hectorem vulnerant χ 369.
Græcorum agmina intellus ε 427. fuga ε 98. exercitus ι 79 muros μ 3. optimates cœunt σ 261. naves incendiuntur π 122.
Glaucus β 749.

H.

Hector Trojanos ad prælium educit β 807. Græcis verba Paridis de singulari certamine exponit γ 86. in urbem venit ex acie ζ 236. Trojanos hortatur ut Minervæ supplicent 263. it in domum Paridis 313. uxorem quærit 375. uxori colloquitur 395. Græcos provocat ad singulare certamen γ 65. suos hortatur ο 492. π 150. σ 486. ρ 220. ejus verba ad equos 184 Teucrum vulnerat 320 ejus oratio ad Trojanos 497. Dolonem mittit exploratum castra hostium κ 299. Hectoris splendor χ 64. suos hortatus in hostes irruit 285. Polydamantis consilium stulte repudiat μ 230. muri portam perrumpit 444. Amphimachum interficit 186 sociis denuntiat ν 768 suis cedactis hostes aggreditur 798 Ajaci respondet 834 sanctus ex acie efertur ξ 428 ab Apolline susceptus υ 236. prælium repetit 262 Lycophronem interficit 429. Menalippum adhortatur 552. Peripheten interficit 537 puppim prehendit 762. fugit π 367. 656. cum Patroclo congreditur 731. & eum interficit 819. cedit Ajaci ρ 128 Glauco respondet 168. Achillis arma induit 192. cum Æneæ Achillis equos persequitur

sequitur 491 Patrocli corpus iterum persequitur ω 256. se cum Achille congressurum jurat υ 364 Achillem aggreditur 419 de Achille subsistendo secum deliberat χ 98. ejus praelium cum Achille 250. mors 361. & funus ω 782.
Hecuba Hectorem orat ne cum Achille congrediatur χ 78. eundem luget 431. ω 748.
Helena egreditur ad spectaculum certaminis Paridis cum Menelao γ 142. ejus pulchritudinem mirantur Trojani 154 Paridem objurgat 427 Hectori loquitur ζ 343 ejus luctus super Hectore ω 762.
Helenus Æneam & Hectorem monet ζ 76. ν 47.
Hippothous φ 240.
Hodius φ 256.

I.

Deus Paridis sententiam Graecis refert ω 285.
Idomeneus β 645. γ 230. illi occurrit Meriones ν 244 interficit Othryoneum 362 Asium 383 Alcathoum 428.
Iris Trojanos armari jubet β 787. Helenae nunciat certamen Paridis & Menelai γ 121. Achillem jubet lucernare corpori Patrocli ω 167. Iris ventos accersit ad inspirandum rogo Patrocli ψ 198.
Ithacenses β 632.
Juno Minervam mittit ad discessum Graecor. prohibendum β 156. & Minerva ad praelium se parant η 719 Θ 350 a Jove pugnandi veniam petunt η 757. ut Jovem decipiat seipsum somnit ξ 183. a Venere cingulum poscit ad Jovem decipiendum 188 somnum adit ut Jovem sopiat 235. & promissis persuadet 270 Jovem adiit 292 negat suo impulsu Neptunum adesse Graecis ο 44 reliquos deos adit 80 Apollini & Iridi Jovis mandata refert 143. currus deos alloquitur super Aurea congressuro cum Achille υ 113. Vulcanum mittit in Xanthum φ 328. Dianam vincit 480.
Junonis cum Jove jurgium π 540. Θ 25. verba ad Neptunum Θ 198.
Jupiter somnium mittit Agamemnoni β 7. Thetidi promittit se ulturum Achivos π 518. diis interdicit omnes auxiliari exercitumm Θ 5. Jovis aurea catena 19. in Idam descendit 41. Irim mittit ad Junonem & Minervam a praelio cohibendas 398. Eridem mittit ad naves Graecor. λ 3. Irim mittit ad Hectorem ut eum jubeat ad tempus a praelio abstinere 195. Sarpedonem in medium Graecor. concitat μ 292. & Neptunus diversis favent υ 347 fraude Junonis dormit in penetralibus Trojanorum ξ 312 expergefactus Junonem objurgat ο 5 Junonem jubet ut sibi Irim accersat & Apollinem 49. Irim ad Neptunum mittit ut a pugna desistat 157. mittit Apollinem ad suscitandum Hectorem 220. Hectorem incitat 595. moriturum Sarpedonem miseratur ω 433. Apollinem jubet ut Sarpedoni parentandum curet

467. Hectorem miseratur ρ 198. χ 168 Achillis equos miseratus 443. Junonem alloquitur de excitato Achille σ 357. Minervam mittit ad Achillem refocillandum τ 340 jubet omnes deos opitulari utris quisque velit υ 20. Thetin mittit ad Achillem ut corpus Hectoris Priamo tradat ω 104. Irim ad Priamum ut Achillem adeat 144 Mercurium ducem mittit Priamo 335

L.

Lacedemonii β 581.
Locri β 527.
Lycaon Priamides ab Achille victus φ 35. Achilli frustra supplicat 97.

M.

Machaon β 732. Menelaum curat δ 210.
Magnetes β 756.
Mars vulneratur a Diomede ε 855. saucius apud Jovem expostulat 872. a quo objurgatur 887. audita morte filii irascitur φ 114.
Meges β 627.
de Meleagro narratio ι 525.
Menelaus β 586. certamen cum Paride suscipit γ 97. a Pandaro perfide vulneratur δ 104. Pylamenem interficit ν 576 Adrestum capit ζ 37. certamen suscipere vult cum Hectore η 94 sed prohibetur ab Agam. 109. & Ajax Ulyssi opem ferunt λ 468. Helenum vulnerat ρ 598 Pisandrum interficit 605 Antilochum hortatur σ 567. Euphorbo indignatur ρ 18 eumque interficit 43. Hectori cedit 107. duces cohortatur 246. animatur a Minerva 554. Antilochum mittit ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 684. in ludo irascitur Antilocho ψ 565.
Menestheus β 552. misso Thoota ab Ajacibus petit auxilium μ 342.
Mercurius Priamum convenit ω 362 & ducit ad Achillem 440 dormientem Priamum monet 683.
Meriones. β. 651. Deiphobum vulnerat ν 535 Harpalionem interficit 648.
Mesthles β 864.
Miles ignavus & strenuus ρ 279.
Minerva Pandarum jubet fœdus violare δ 71 Diomedi dat robur ε 1. Martem educit ex acie 29. Venerem derident 420. ad prœlium se parat 719 a Jove pugnandi veniam petit 757. Diomedem alloquitur 799 & jubet cum Marte congredi 825 deliberat cum Apolline de prœlio in præsentia reprimendo υ 24 ejus verba ad Jovem Θ 29. Martem cohibet σ 124. Martem prosternit φ 402. & Venerem 423. sumpta Deiphobi forma Hectori persuadet ut cum Achille congrediatur χ 226.
Mortui sepeliuntur ω 419
Musarum invocatio α 1. β 484.
Mycenenses χ 569.
Myrmidones β 684. in pugnam vadunt π 257.

N.

Nastes β 857.
Navium enumeratio vel Bœotia β 494
Neptuni & Jovis verba de muro Græcorum ν 446. cum Idomeneo colloquium ν 218.
Neptunus ad ferendam Græcis opem proficiscitur ν 10. Ajaces animat 47. Achivos excitat 95. saucios consolatur & Achivos animat ξ 139. 363. Jovi irascitur ο 184. de Æneâ conservando consultat υ 293. Æneam Achilli subducit 321. Achillem consolatur φ 288. Apollinem ad pugnam provocat 433.
Nestor β 601. Achillis & Agamemn. contentionem componere conatur α 247. laudatur ab Agamemnone β 370. hortatur milites ζ 66. Græcos objurgat qui cum Hectore congredi non audeant 123. in periculo versatur ϑ 80. fugit cum Diomede 157. ejus consilium de excubiis & cœna ι 54. & de pacando Achille 96. surgens noctu Ulyssem excitat κ 132. Diomedem excitat 160. suadet exploratores in hostium castra mittendos 204. antiqua sua facinora commemorat λ 667. prodit audito clamore ad spectaculum ξ 1. illi occurrunt saucii 27. Jovem precatur ο 372. Græcos orat ut hosti resistant 658. de cursu filio præcepta dat ψ 306.
Nestoris oratio ad milites β 337. verba ad Agam. ϑ 315. oratio de sepeliendis mortuis & construendo muro ν 325.
Niobæ fabula ω 602.
Nireus Græcorum formosissimus β 671.

O.

Orci galea ι 847.

P.

Pandarus β 827. Menelaum perfide vulnerat δ 104. a Diomede interficitur ε 290.
Paris in prima acie se ostentat γ 16. trepide refugit 32. ab Hectore objurgatus 38. cum Menelao se congressurum suscipit 58. armatur 327. certat cum Menelao 345. a Venere ex prœlio subtrahitur 380. ab Helena objurgatur 428. ex prœlio elapsus cum Helena conjungitur 437. negat reddere Helenam ν 455. Diomedem vulnerat λ 368. & Machaonem 507. & Eurypylum 582. Euchenorem interfecit ν 668.
Patroclus ad Achillem revertitur ο 401. Achillem orat ut saltem in prœlium mittat π 20. armatur 130. Myrmidonas cohortatur 269. cum suis multos Trojanorum interficit 284. 398. 693. Ajaces hortatur 556. Cebrionem interficit 737. circa Patrocli corpus fit acre prœlium ζ 274. 425. 549. Achilli in somnis apparet ψ 62. rogus illi conflatur 161. Patrocli sepulchrum 256. cursus equorum in funere Patrocli 362. victoribus præmia dantur 556.

Peiros β 849.
Peneleus Ilionem primus ε 580.
Phidippus β 678.
Philoctetes β 718.
Phocenſes β 517.
Phœnix Achillem ad pacem hortatur cum Agam. ι 432.
Phorcys β 862.
Poculum Achillis ω 225.
Podalirius β 732.
Podarces β 704.
Polydamas conſilium dat de foſſa Græcor. tranſeunda μ 60. prodigium interpretatur & conſilium dat 212. Hectorem objurgat ν 735. Prothenorem interficit ξ 448. urbem petendam ſuadet σ 255. cui Hector contradicit 285.
Polypœtes β 740. & Leontius μ 128.
Polyxenus β 629.
Portentum draconis qui paſſeres devoravit β 309.
Priamus Helenam interrogat de Græcis γ 161. a præcone vocatur ad fœdus feriendum 250. in urbem redit 305. Trojanos alloquitur ν 268. militibus portam aperire jubet o 527. Achillem conſpicatus Hectorem orat ne cum illo congrediatur χ 38. Hectorem jugit 412. uxori mandata Jovis de petendo Hectore refert ν 194. dona ſumit quæ ferat Achilli 219. filios objurgat 241. Hecubæ conſilium 287. Jovem orat 308. Achillem convenit 477. clamore cupit 650. in urbem vehit corpus Hectoris 707.
Prodigium ν 821. μ 230.
Proteſilaus β 698.
Prothous β 756.
Pylæmenes β 851. occiſus ε 576.
Pylæus β 842.
Pylii β 592.
Pyrechmes β 848.

R.

Rheſus ι 435. a Diomede trucidatur 495.
Rhodii β 654.

S.

Sarpedon β 876. a Tlepolemo vulneratus Hectoris opem implorat ε 684. Glaucum ad prælium hortatur μ 310. muri pinnam abrumpit 392. cum Patroclo congreditur π 426. & ab eo interfectus 488. circa Sarpedonis corpus acriter pugnatur 565.
Schedius β 517.
Somnus ab Junone excitatus Jovem ſopori dat ξ 242. Neptunum incitat 353.
Sthenelus β 564. Agamemnoni aſperius reſpondet δ 404.

T.

Althybius ω 320.
Teucer poſt Ajacis clypeum lucem Trojanis multos interficit θ 266. ab Hectore vulneratur 324. Imbrium interficit ν 170. & Clitum o 449. ejus arcum divinitus frangitur 462.
Thalpius β 620.
Thamyris fabula β 595.
Themis Junonis propinqua o 87.
Theſſitæ gamblitas β 212.
Thetidis verba ad Achillem π 419.
Thetis Jovem interpellat pro filio

filio α 503. lugens Nereides alloquitur σ 52. Achillem interrogat τ 73. Achillis arma promittit a Vulcano 127. Vulcanum adit 369. & orat ut Achilli fabricetur arma 430. Vulcani arma affert Achilli τ 8.

Thoas β 637. Pirum interficit ϕ 527.

Titaresius fluvius Penco non miscetur β 751.

Tlepolemus β. 653. pugnat cum Sarpedone ε 627.

Trojanæ Minervæ supplicant ξ 286.

Trojani & Græci fœdus pacisciuntur γ 264.

Trojani Græcorum murum adoriuntur μ 80. fugiunt ξ 506. magnam cædem faciunt ο 327. fugant Achivos ρ 595.

Trojanorum & Græcorum incessus in prœlium γ 1. conflictus δ 448. λ 70.

Trojanorum cædes ζ 6. excubiæ θ 550. concio σ 247. pugna ad naves acerrima ο 686.

V.

VEnus Paridem ex prœlio surripit γ 380. Helenam alloquitur 389. & illi irascitur 413. Helenam ducit ad Paridem 428. Æneam subducit ex acie ε 311. vulneratur a Diomede 335. de eo apud Dionem conqueritur 375. a Minerva deridetur 420. & Apollo Hectoris corpus a putredine prohibent ψ 185.

Ulysses β 631. γ 191. Chryseidem patri tradit α 430. Achivos a discedendo coërcet β 182. Thersitæ garrulitatem coërcet 246. milites ad prœlium hortatur 278. Agamemnoni respondet δ 354. ejus oratio ad Achillem de redintegranda pace cum Agam. ι 226. Diomedem hortatur ad prœlium λ 312. ab hostibus circumvenitur 403 a Soco vulneratur 434. ut illum interficit 456. suadet ut ante prœlium cibum capiant milites τ 155. quod & Achilli suadet 215. cum Ajace cursu certat ψ 754.

Vulcanus Junonem admonet α 569. Thetidis in se beneficia commemorat σ 394. Thetidem de causa adventus interrogat 425. Achilli arma fabricatur 489. Xanthum arit φ 342.

X.

XAnthus Achillis equus, funerum ei interitum vaticinatur τ 402.

Xanthus fluvius Achillem alloquitur φ 214. tumet in Achillem 234. Simoënta invocat adversus Achillem 307. Vulcano & Junoni supplicat 367.

Libri excusi pro J. TONSON & J. WATTS.

ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΑΠΑΝΤΑ. Novum Testamentum. Græcè.

P. Virgilii Maronis Opera.

Q. Horatii Flacci Opera.

Catulli, Tibulli, & Propertii Opera.

P. Ovidii Nasonis Opera, tribus tomis comprehensa.

Publii Terentii Carthaginiensis Afri Comœdiæ Sex.

Titi Lucretii de Rerum Naturâ Libri Sex.

M. Annæi Lucani Pharsalia: Sive de Bello Civili inter Cæsarem & Pompeium Libri Decem.

Phædri Aug. Liberti Fabularum Æsopicarum Libri Quinque; item Fabulæ quædam ex MS. veteri à Marquardo Guido descriptæ; cum Indice Vocum & Locutionum. Appendicis loco adjiciuntur Fabulæ Græcæ quædam & Latinæ ex variis Authoribus collectæ; quas claudit Avieni Æsopicarum Fabularum Liber Unicus.

D. Junii Juvenalis & Auli Persii Flacci Satyræ.

M. Valerii Martialis Epigrammata.

Cornelii Nepotis excellentium Imperatorum Vitæ.

Lucius Annæus Florus. Cui subjungitur Lucii Ampelii Liber Memorialis.

Cai Sallustii quæ extant.

Velleii Paterculi Historiæ Romanæ quæ supersunt.

Justini Historiarum ex Trogo Pompeio Libri XLIV.

Q. Curtius Rufus de Rebus Gestis Alexandri Magni.

C. Julii Cæsaris & A. Hirtii de Rebus à C. Julio Cæsare gestis Commentarii: Cum C. Jul. Cæsaris fragmentis.

Christus Patiens. Rapini Carmen Heroicum.

C. Julii Cæsaris quæ extant, accuratissimè cum Libris Editis & MSS optimis Collata, Recognita & Correcta. Accesserunt Annotationes Samuelis Clarke, S. T. P. item Indices Locorum, Rerumque & Verborum, utilissimi, duo.

Musarum Anglicanarum analecta: sive Poemata quædam meliora nova, seu hactenus inedita, seu sparsim edita, in duo Volumina congesta. Editio Quarta, Prioribus auctior.